வியாச மஞ்சரி

அல்லது

நற்புத்தி போதம்

(SIMPLE ESSAYS IN TAMIL)

ஆசிரியர்

சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி

முன்னாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்

தி. செல்வக் கேசவராய முதலியார், எம். ஏ.

விற்பனை உரிமை

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,

சென்னை-1. திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1.

கோயமுத்தூர்-1 கும்பகோணம் திருச்சி-2

டயோசீசன் அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1921

பதிப்புரை.

முதற் பதிப்பு.

இக்காலத்தில் கல்விச்சாலைகளில் கல்விகற்கும் சிறுவர்களையும் சிறுமியர்களையும் பரீக்ஷாகாலங்களிலும் மற்றக்காலங்களிலும் அவரவர்கள் தராதரத்துக்கேற்ற **விஷயங்களைப் பற்றி** வியாசம் எழுதும்படி செய்வது வழக்கமாய் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட வியாசங்கள் தமிழில் எளிதான நடையில் எழுதிய புத்தகங்கள் கிடைப்பது அருமையாக இருந்ததினால், சில சிறு வியாசங்களை எழுதிப் பதிப்பிக்க எண்ணங்கொண்டிருக்கும்போது, **ஸ்ரீமீ—சபாபதி முதலியார்** என்பவர் 1855-ஷு வருஷத்தில் எழுதிப் பிரசுரப்படுத்தின **நற்புத்தி போதம்** என்னும் நூல் எனக்குக் கிடைத்தது. இது விலைக்குக் கிடைப்பதில்லாமல் சில முதியோர்களிடத்தில் மாத்திரம் ஏகதேசமாக இருப்பதை அறிந்து, புதிதாகச் சில வியாசங்களையும் எழுதிச் சேர்த்து வியாசமஞ்சரி என்று பெயரிடுவதென்று நினைத்து, நற்புத்திபோதத்தில் அடங்கியுள்ள வியாசங்களையெல்லாம் அச்சிடுவித்தேன். பின்பு என்னுடைய சாப்பத்தவறுகளாலும் அநேக இடையூறுகளாலும் நான் நினைத்தபடி புது வியாசங்களை எழுதிச் சேர்த்து அச்சிடத் தடைகள் நேர்ந்தமையால், அச்சிட்டதை அதனை இப்பொழுது வெளியிட்டு, இரண்டாம் பதிப்பில் இன்னும் சில வியாசங்களை எழுதிச் சேர்த்துப் பிரசுரஞ்செய்வதென்று துணிந்தேன். மேற்கூறின எண்ணத்தால் நூலின் பெயரை மாத்திரம் மாற்றினதன்றி, நூலின் நடையையும் சொற்களையும் ஒருசிறிதும் மாற்றவில்லை. திருத்துகின்ற இடங்களை அறிதற்கான குறிகளை முன்னினும் தெளிவாக அங்கங்கே அமைத்து, அதற்கேற்றபடி அங்கங்கே முடிவுகளை ஒருவாறு மாற்றியிருக்கின்றேன். "சல்லாபஞ்செய்து கொள்ளுதல்" என்னும் வியாசத்தில் மாத்திரம் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் அவசியமில்லாத சில வாக்கியங்களை எடுத்துவிட்டேன்.

இந்நூலைப்பற்றி நான் எடுத்துப் பேசவேண்டிய விசேஷம் ஒன்றும் இல்லை. படிப்பவர்கள் தாங்களே இதன் விசேஷத்தை எளிதில் தெரிந்துகொள்வார்கள். இது ஹைஸ்கூல் மிடில் ஸ்கூல்களில் படிக்கும் மாணாக்கர்களுக்கும் பாலிகா பாடசாலைகளில் படிக்கின்ற பாலிகைகளுக்கும் மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும். தமிழ் படிக்கத் தெரிந்த மற்ற யாவரும் படித்தால் பயன் இல்லாமற்போகாது. பரீக்ஷைக்குப் படிக்கிறவர்கள் வியாசம் எழுதுகிற விதத்தை ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளுமாறு இதனை ஒருமுறை வாசித்தால் நன்மை உண்டாகுமென்று தோன்றுகின்றது.

நற்புத்திபோத நூலாசிரியர் பாயிரத்தையும் இந்நூலை முதலில் பரிசோதித்த செ. கேசவ முதலியார் நூலாசிரியருக்கு எழுதிய கடிதத்தையும் அடியில் அச்சிட்டிருக்கிறேன்

"கடிதம்

"ம-ள-ள-ஸ்ரீ, முதலியாரவர்கள்—சபாபதி முதலியாரவர்கட்கு விஞ்ஞாபனம்

ஐயா!

"தாங்கள் வரவிடுத்தமையானும் அதனுட் பொதிந்த பொருட்பொலிவானும் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சுதற்குரிய நற்புத்திபோதம் என்னுநூலை யானோக்குமிடத்து எனக்கு மனத்தகத்தடங்கா மகிழ்ச்சியும் நினைதொறு மாருக் கவற்சியும் தலைசிறக்கின்றன

என்னெனின்,

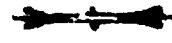
"தாங்களியற்றிய கிரந்தமானது வசனவுருவமாக இருப்பதொன்றன்றியும் மிருதுவியு மியற்சொற் புணர்ச்சியுற் றிருப்பதையும் அதனெவ்வொரு விடயத் தானு முளதா முதியத்தையும் அது பெரும்பாலும் பள்ளிச்சிறாருக்குப் பயன் படுந் தன்மையையும் அதனுட் சில விடயங்கள் திராவிடபாடையிற் சிறந்த நூல்களாகிய திருவள்ளுவப்பயன் நாலடி முதலியவற்றின் கருத்திற் கொருங் கொத்திருப்பதையும் யோசித்துணருங்கால் உண்டாகுங் களிப்பும், இது போலிய நூல்களில் நம்மனோர் இளைஞரைப் பயில்விப்பதற் கிதுகாறுந் தௌர்ப் பாக்கிய மடைந்திருந்தமையை நினைக்குந்தோறு முண்டாகும் வயசனமுமே யன்றி வேறின்று ஆயினும் இனி யித்தேயத்தினர் தம்மை நெடுநாட்டோழமை கொண்டுறு மடமைக்கு விடை கொடுப்பதற் கையமில்லையென நம்புகின்றனன் இங்ஙன முலகோபகார நிமித்தம் இந்நூன் முற்றுப்பெற்ற கேதுவாய தங்கள் துழைப்பினை மேற்கோட்டற்கு யாவர்தாம் நன்றி கூராதிரார்கள்? அவர்களுள் நான் முதல்வனா யிருக்கின்றனன்.

சென்னபட்டணம் 1855-ஹு.

இங்ஙனம்,
செ. கேசவ முதலியார்."

பதிப்புரை.

"பாயிரம்.

"தமிழ்ப் பாஷையில் சிறந்த நூல்கள் பல இருப்பினும், அவையெல்லாம் செய்யுட்களாக இருப்பதால் சிறுவர்களுக்கும் மற்றைச் சாமானியர்களுக்கும் உணர்வதற் கருமையாயிருக்கின்றன. அப்படிச் செய்யாமல், இங்கிலீஷ்காரர்கள் பெரும்பாலும் தமது பாஷையை வசனமாக்கி வழங்குவதினால் அதனைக் கற்கப்புகும் பாலியர்கள் யாவரும் அதிசீக்கிரத்தில் அபிவிர்த்தியை யடைகின்றனர்—செய்யுட்களாலாகிய நூலுக்கும், வசனமாயுள்ள நூலுக்கும், விஷயத்தில் பேதம் ஒன்று மில்லாவிட்டாலும், மேற்கூறியவற்றைக் கற்பதற்குக் காலச் செலவு மாத்திரம் அதிகப்படுகின்றது. தமிழ் நன்கறிந்தவர்களிற் சிலர், வசன நூல்களைச் செய்யும்போதும், அவற்றில் அரும்பதங்களையும் எளிதில் அறியக்கூடாத சந்தியையும் இசைப்பதனால், அவை, கற்றோர்க்கே யன்றி மற்றோர்க்குப் பயன்படாமலும், அவர்களது கோட்பாட்டை நிறைவேறாமலும் போகின்றன. ஆதலால், இவற்றைக் கருதி, முக்கியமாய் இளைஞர்களுக்குப் பயன்படுமாறு திரிசொற் புணர்ச்சிப் கடினசந்தியும் இல்லாமல், தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் ஔவை முதலானவர்களால் செய்யப்பட்ட நீதி நூல்களுக்கு இணங்கவும், இங்கிலீஷிலிருக்கும் ஸெல்ப் இம்ப்ரூவ்மெண்ட் என்னும் புத்தகத்துக்கு இணங்கவும், என்னால் இயற்றிய இச்சின்னூலில் அறிவுடையோர் வழுக்களைக் காணப் புகின் அது மணற்சோற்றிலும் கற்றேடுதல் போலாம்.

தி. சபாபதி முதலியார்"

பிரமபூர் 1897—ளு

தி. செ

இரண்டாம் பதிப்பு.

முதற் பதிப்பு 400 பிரதிகள் அச்சிட்டு 12 வருஷகாலம் ஆகின்றது. இந்த இரண்டாம் பதிப்பிலும் நூலின் நடையும் சொற்களும் ஒன்றும் மாறுபடவில்லை. ஓரோவிடத்தில் சில தொடர்களும் சில வாக்கியங்களும் விட்டுவிடப்பட்டன. தர்மஞ்செய்தல் வீண்செலவுசெய்தல் என்கிற வியாசங்களில் பெரும்பாகம் விட்டுவிடும்படி நேரிட்டமையால், மிகுந்த பாகம் பணஞ் சம்பாதித்தல் என்கிற வியாசத்தோடு சேர்த்துவிடப்பட்டது. கல்யாணஞ்செய்து கொள்ளுதல் என்கிற வியாசத்திலும் சில பகுதிகள் விட்டுவிடப்பட்டன. அந்தந்த வியாசத்தின் பாகுபாடுகளை ஸுலபமாக அறியும்படி, பந்திகளில் விவரிக்கப்பட்ட விஷயங்களின் குறிப்புகள் பந்திகளின் தலைப்பில் சேர்த்திருப்பது இந்தப் பதிப்பின் விசேஷ அம்சம்.

ஜனவிநோதினியிலிருந்து ஐந்து வியாசங்களை எடுத்துப் புதுக்கியும் திருத்தியும் I-வது அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கிறேன்.

அகராதியாகச் சில வழக்குத் தொடர்மொழிகளை II-வது அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கிறேன்.

பிரம்பூர்
1909-௵ ஜூலைமீ 1௳ } தி. செ.

மூன்றாம் பதிப்பு

இந்தப் பதிப்பில் அகராதியாக ஆயிரத்துச் சில்லறைப் பழமொழிகளை III-வது அநுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கிறேன்.

பிரம்பூர், சென்னை
1921 ௵ ஆகஸ்டுமீ 1௳ } தி. செ.

பொருளடக்கம்.

காலையில் எழுதல்.

"வைகறைத் துயிலெழு" என்று ஔவையார் கூறியபடியே நாம் தினந்தோறும் உதயகாலத்தில் படுக்கையைவிட்டு எழும்படி அப்யாஸம் பண்ணவேண்டும். நேரஞ்சென்று எழுந்தால், அன்றெல்லாம் நமது உடம்பு சோம்பலாக இருக்கும்; அன்றியும், புத்திகூர்மையும் படிக்க மனவிருப்பமும் இராது; பசியும் நன்றாக எடுக்காது நாம் சோம்பலை உடையவர்களாக இருந்தால், எந்த வேலையையும் நன்றாகவும் விரைவாகவும் செய்துமுடிக்கும் சக்தி உண்டாகாது: ஒருநாளில் செய்யும் வேலையை ஒன்பது நாளில் செய்யும்படி ஆகும் புத்திகூர்மை இல்லாவிட்டால், எதையும் திறமாகச் செய்வதற்கு நமக்கு நல்ல யுக்தி தோன்றாது இந்தச் சோம்பலும் மந்தபுத்தியும் நம்மிடத்தில் இருக்குமளவும் படிப்புக் கொஞ்சமாகிலும் நமக்கு வரமாட்டாது. படிக்க ஆரம்பஞ் செய்தாலும், நாளைக்குப் படிப்போம் நாளைக்குப் படிப்போம் என்றெண்ணிக் காலத்தை வீணிலே கழித்துவிடுவதன்றியும், படிப்பும் மனத்தில் தரிக்கமாட்டாது. இப்படி இளமைப்பருவமெல்லாம் கழித்துவிட்டால், பின்பு முதிர்ந்த வயதில் நாம் மிகுமூடர்களாகி, யாதொரு வேலையும் செய்ய முடியாதவர்களாய் இருப்போம். பசி இல்லாமலிருந்தால், நம்முடைய நாவிற்கு உணவு ருசியாக இராது. உணவு ருசியாய் இராவிட்டால், நாம் அதனை அளவில் குறைத்து உண்ணும்படி நேரிடும். இப்படிச் சிலநாள்வரைக்கும் அசனத்தைக் குறைத்துக்கொண்டே வந்தால், பசித்தீபனம் அடங்கிப்போவ தல்லாமலும், தேகத்தில் ரத்தம் குறையும்; அதனால் கைகால் முதலாகிய அவயவங்களுக்கு வலி குறைந்துவிடும்.

காலையில் எழுவதற்கு உபாயம்.—நாம் விடியற்காலத்திலே எழுந்திருக்கவேண்டு மென்று விரும்பினால், இரவில் ஸரியாகப் பத்து மணிக்குப் படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதனால் கண்களுக்கு ஸௌக்கியம் உண்டாகும் இரவில் படுக்கைக்குப் போகும்போதும், காலையில் எழுந்துவரும்போதும், நாம் நம்முடைய கண்களைத் தூசி படியாத சுத்த ஜலத்தினால் நன்றாகக் கழுவிக்கொள்ளவேண்டும். நாம் பத்துமணிக்குப் படுத்துக்கொண்டால, நமக்கு நித்திரைவரப் பதினொரு மணி ஆகும் பதினொரு மணிமுதல் காலையில் ஐந்து மணி வரைக்கும் நித்திரைசெய்தால், அந்தக் காலம் நம்முடைய சரீர ஸௌக்யத்திற்குப் போதுமானதாக இருக்கும். வைத்திய சாஸ்திரிகளும், அந்தக் காலம் போதுமானதென்றும், அதற்குமேல் நித்திரை செய்தல் வியாதியை

விளக்கு மென்றும சொல்லுகிறார்கள் காலையில் ஐந்து மணிக்கு எழுந்திருப்பது முதலில வருத்தமாக இருக்கும். ஆனாலும் எழுந்து கொள்ளப பழகிவிட்டால், அது பினபு நமககு ஸகல நனமைகளையும உணடாகும். நாம், முதலில, காலையில ஐந்து மணிககு எழுநதிருகக வேண்டுமென்று தீாமானிததுககொணடால், படுககைக்குப போகும்போது, நம்முடைய தாய் தகபபன் ஸகோதரன ஸகோதரி முதலானவாகளிடததிலாவது, அலலது, கடவுள கிருபையால் நமககு ஒரு வேலைககாரன இருந்தால் அவனிடததிலாவது, காலையில் ஐநது மணி ஸமீபிதத உடனே நமமை எழுபபுமபடி சொலலிவைகக வேண்டும் அபபடி எழுப்புமபோது, இரண்டு மூன்று நாளவரையில, அவவேளையில நமககு மனவருததம உண்டாயிருககும அந்த வருததததினால் அவர்கள்மேல் நாம கோபம கொள்ளலாகாது. அபபடிக கோபங்கொணடால, அவாகள அப்புறம் நமமை எழுப்ப விருமப மாட்டாாகள எழுந்தவுடனே மறுபடியும சற்றுப படுத்துககொளளலாமென்று மனவிருப்பம உணடாகும். அப்படிச செயயாமல, படுக்கையை விட்டு எழுநதவுடனே, சீககிரததில அபபுறம போகவேண்டும் இப்படி இரணடு மூனறு நாளைககு எழுந்தால், பின்பு அந்த வேளைக்கு ஒருவருடைய ஒததாசையும இலலாமல நாமே எழுநதுகொள்ளும வழககம் உணடாகும

காலையில் எழுவதால் உண்டாகும் நன்மை —இப்படியாகப் படுககையை விட்டுக காலையில ஐந்து மணிககு எழுந்தால, நாளதோறும் நமககுப் பதினேழு மணி அவகாசம இருககும் அபபடிச் செய்யாமல், இரவில எட்டு மணிக்குப படுததுககொணடு காலையில் எட்டு மணிககு எழுநதிருபபோருடைய வழககததை நாமும அநுஸரிததுவநதால், இநத உலகததில நாம வசிககும்படி ஏற்பட்டிருககிற நாளகளில் பாதி நாள நித்திரையில கழிந்துபோகும மற்றப் பாதி காலத்திலும, நோய் குழநதைபபருவம முதுமைபபருவம முதலானவைகளால கழியும் நாளகள போக, மிகவும கொஞசகாலநதான நமககு மீதியாகக கிடைததிருககும அந்தக கொஞசகாலமும அதிசீககிரததில கழிநதுபோகும கடைசியில போன காலததைக குறித்து நாம வியஸனப்பட நேரிடும அந்த வியஸனம போன காலததை மீட்டுக் கொடுக்கமாட்டாது அநேக மனிதாகள தமது நாள்களெல்லாம் வீணாகக் கழிநதனவே என்று தஙகள அநதயகாலததில் வியஸனபபடுகிறார்கள் அதனால் பயன் ஒன்றும் இல்லை ஆதலால் நாம் தினநதோறும காலையில் எழுநது, காலததை வீணாகப் போககாமல நல்ல விஷயததில உபயோகித்தால, நமமுடைய முடிவு காலததில நாம் வியஸனப்பட இடமிராது.

கடவுளைத் தொழுதல்.

கடவுளைத் தொழுதல் ---தினந்தோறும் நாம் படுக்கையை விட்டு எழுந்தவுடனே கடவுளைத் தொழவேண்டும் தொழும்போது, மனத்தை வேறொரு விஷயத்திலும் செலுத்தாமல், நம்மையெல்லாம் படைத்து ரக்ஷிக்கும் கடவுளின்மேல் வைத்து, இதற்குமுன் அறிந்தும் அறியாமலும் நம்மால் செய்யப்பட்ட பாவங்களை மன்னிக்கவேண்டு மென்றும், இனிமேல் அப்படிப் பாவம் செய்யாமல் இருக்கும்படி நம்மைக் காப்பாற்றவேண்டு மென்றும், நாம் நமது தாய் தந்தை உபாத்தியாயர் முதலானவர்களிடத்தில் விசுவாஸம் உடையவர்களாய் அவர்கள் சொற்படி நடக்க நல்லறிவை நமக்குக் கொடுக்கவேண்டு மென்றும், நாம் அன்று செய்யப்போகும் ஸகல கார்யங்களிலும் நமக்கு வித்தியை அடைவிக்கவேண்டு மென்றும், மிகுந்த அன்போடும் பயத்தோடும் அவரைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும் நாள்தோறும் அப்படிச் செய்வதை நாம் சோம்பலினாலாவது புத்தியீனத்தினாலாவது செய்யாமல் விடலாகாது ஏனென்றால், இந்த உலகத்தில் நாம் மனிதர்களாகப் பிறந்ததற்குப் பிரயோசனம் கடவுளைத் தொழுவதைவிட வேறொன்றும் இல்லை அல்லாமலும், யாதாயினும் ஒரு கார்யத்தைப் புதிதாகச் செய்ய நாம் ஆரம்பிக்கும்போதும், கடவுளைத் தொழுவதினால் ஸகல நன்மைகளும் உண்டாவதன்றியும், அந்தக் கார்யத்தை ஸுலபமாகவும் நன்றாகவும் செய்து முடிக்கும் வல்லமையும் நமக்கு உண்டாகும் பூமியில் வசிக்கும் எல்லாமனிதர்களும் பல ஜாதியாராகவும் பல மதஸ்தராகவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தும், அவர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் வருணத்திற்கும் மதத்திற்கும் தகுந்தபடி கடவுளை நானாவிதமாகத் தொழுகிறார்கள்

தொழுதற்குரிய காலம் —கடவுளைத் தொழுகிறதற்கு, ஒரு காலம் தகுந்ததென்பதும், ஒருகாலம் தகாதென்பதும் இல்லை ஆயினும், உதயத்தில் நித்திரையில் நின்று எழும்போது மனம் மிகவும் தெளிந்திருப்பது யாவருக்கும் ஸ்வபாவமாகையால், அதுவே சிறந்ததாக இருக்கின்றது நாம் கடவுளை வழிபடுவதற்கு இளமைப் பருவத்திலும் முதுமைப்பருவமே விசேஷமென்று எண்ணித் தொழுதலை விடக்கூடாது ஏனென்றால், நாம் தொழுதற்கு விரும்பிய அந்தப் பருவம் வருமளவும் இவ்வுலகத்தில் நாம் இருப்போம் என்கிற உறுதி இல்லை ஆகையால், இதுவே நாம் அவரைத் தொழுதற்கு மிகவும் தகுந்த பருவமென்று எண்ணி, அவர் நமக்குச் செய்கிற நன்மைக்கேயன்றித் தீமைக்கும் அவரைத் தொழவேண்டும் ஏனென்றால், மனிதர்கள், வருத்தம் வந்த காலத்தில் நல்ல புத்தியும், தெளி

களுக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டு மென்கிற எண்ணமும், கடவுளைத் தொழும்படியான விருப்பமும உடையவர்களாக இருககிறார்கள்: மற்றக் காலத்தில் அப்படி இரார்கள் ஆகையால், அதுவும் நமது நன்மைக்கு ஏதுவென்று நினைதது, அப்போதும் விடாமல் கடவுளைத் தொழவேண்டும் சிலர், தஙகளுககு வருததம் நேரிட்ட காலத்தில், கடவுளின் மகிமையை அறியாமல, அவரைத தூஷிக்கிறார்கள் அது அவர்களுடைய அறிவின்மையே அல்லாமல் வேறில்லை

இரவில் படுக்கும்போது தொழுதல் — நாம் காலையில் எழும்போது கடவுளைத தொழுவதுபோல, இரவில் படுக்கும்போதும், அன்றைக்கு நாம செய்த நல்ல கார்யங்களையும் கெட்ட கார்யங்களையும் ஆலோசிததறிந்து நன்மையைக் குறித்து அவருக்கு வந்தனஞ்செய்து, தீமையைக் குறிதது உண்மையான மனத்துயரததை அடைந்து, நாம் இந்தப் பூமியில் இருக்குமளவும் இனி இப்படித் தீமை செய்யும் குணததை நமககுக கொடுக்காமல் இருக்கும்படி அவரைத தொழுது, பின்பு படுத்து நித்திரைசெய்தல வேணடும். இப்படி நாள்தோறும் செய்துவந்தால், நாம் இவ்வுலகத்தில இருக்குமளவும் கடவுள் துணையைப் பெற்றுப் புகழோடு ஜீவிதது, முடிவில் மோக்ஷத்தை அடைவோமென்று அறியக்கடவோம்.

உலாவப் போதல்.

சரீர ஸௌக்யம் — நம்முடைய சரீரம் எவ்வளவு ஸௌக்யமாக இருககிறதோ அதற்குத் தகுந்தபடி நமக்குக் கூர்ந்த புத்தியும் படிப்பில் ஊற்றமும உண்டாகும ஆகையால், நம்முடைய முயற்சிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் சரீர ஸௌகயததின் முயற்சி முதன்மையாக இருக்கின்றது. நாம் சரீர ஸௌக்யத்தைத தேடிககொளளாமல் இருந்தால், அது நம்முடைய அபிவிர்ததியைத தடைசெய்வதாக இருக்கின்றது. நமக்கு அஸௌக்யம அதிகமாகுந்தோறும் படிப்பில் வெறுப்பும அதிகமாகும் கடைசியில் அது மரணத்தையும் உண்டுபண்ணும் நம்முடைய சரீரம் ஸௌக்யக்குறைவு அடைந்தால், புத்தி எவ்வளவு கூர்மையாக இருந்தாலும், விர்த்தியடையாமலும், நன்றாகப் பிரகாசியாமலும், எண்ணெய் இல்லாத விளககைப்போல், க்ஷீணதசையை அடையும் ஆதலால், நாம் படிப்பில் நன்றாக விர்த்தி அடையவேண்டு மென்று விரும்பினால், முதலில் நம்முடைய சரீர ஸௌக்யத்தைக காப்பாற்றவேண்டும் சிலர், விரைவில் கெட்டிக்காரர்கள் ஆகவேண்டு மென்று நினைத்து, அதை எவ்வளவும் விரும்

யாமல், தமது காலத்தையெல்லாம் படிப்பில்தானே கழிக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படிச் செய்வதினால் பல வியாதிகளையும் அடைந்து, மிகவும் பலஹீனர்களாகி, கல்வி கற்றதனாலாகிய பயனை அடையாமல், சீக்ரத்தில் மரணத்தை அடைகிறார்கள். இப்படி மரணத்தை அடைகிறது அதிக படிப்பினால் அன்று; சரீர ஸௌக்யத்தைப் பாராட்டாமல் இருந்ததினால்தான் ஆனபடியால், முதலில் சரீர ஸௌக்யத்தைத் தேடிக்கொண்டு, பின்பு கல்வி கற்கப் புகுந்தால், அது நமக்கு பலம் முதலாகிய எல்லா நன்மைகளையும் விளைக்கும். தேஹத்தில் த்ருடம் இல்லாவிட்டால், ஒரு ஸபையில் நின்று ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி இரண்டொரு நாழிகை பாயநதம் பேசுவதற்கும் திராணி இருக்காது. அப்போது நாம் எவ்வளவு கற்றிருந்தபோதிலும் அது நன்றாகப் பிரகாசிக்கமாட்டாது. ஆகையால், எல்லாவற்றிற்கும் தேஹ த்ருடமானது இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது

சரீர ப்ரயாஸை — உழவர் முதலான உழைப்பாளிகள் நல்ல பலசாலிகளாகவும் வியாதி இல்லாதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் அதேனெனில், அவர்கள் சரீரத்தில வியர்வை உண்டாகும்படி பிரயாஸப்படுகிறதினால அவர்களுக்குச் சாதம் நன்றாக ஜீரணமாகின்றது அப்படி ஜீரணமாகிறதினால், புது ரத்தம உண்டாகி, அந்த ரத்தம் நரம்புகள் வழியாக உடல் முழுமையும் பரவி, அதிக பலத்தைக் கொடுக்கிறதும் அல்லாமல், வியாதிகளை உண்டுபண்ணுகிறதும் இல்லை மற்றவர்கள், சரீரத்தை வருத்தாமல் ஓரிடத்தில்தானே இருந்துகொண்டு, மனத்தை மாத்ரம படிப்பினால் வருத்திக்கொண்டு இருக்கிறபடியால், அவர்களுக்குச் சாதம் ஜீரணமாகிறதும ரத்தம் உண்டாகிறதும் இல்லை. அதனால் வ்யாதிகள் உண்டாகி பலஹீனர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள்

வித்யாப்யாஸிகளுக்குச் சரீர ப்ரயாஸை — வித்யாப்யாஸிகளுக்குச் சரீர ஸௌக்யம் அவசியம் இருக்கவேண்டு மாகையால், ஒவ்வொரு பாலயனும் தினந்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் சரீரத்தில் வியர்வை உண்டாகும்படி ப்ரயாஸப்பட்டுப் பின்பு படிக்க ஆரம்பிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்கிறதினால், உடம்பில் இருக்கிற சோம்பல் முதலானதுகள் நீங்கி, புத்தியானது படிக்கும் விஷயத்தில் செல்லும் சரீரத்தில் வியர்வை உண்டாகும்படி செய்ய அநேக உபாயங்கள் இருக்கின்றன. அவை என்னவென்றால்:—முதலாவது மண்வெட்டி முதலான ஆயுதங்களைக் கொண்டு நிலங்களைக் கொத்துவதும், இரண்டாவது மல்லகஜெட்டிகளைப் போலச் சிலம்பம் பழகுவதும், மூன்றாவது இரண்டு மூன்று நாழிகை தூரம் நடந்துபோய்த் திரும்பிவருவதும், இவை போன்ற இன்னும் சில உபாயங்களுமாம். இவற்றுள், மண்வெட்டி எடுத்துக் கொத்துகிறதும், சிலம்பம் பயில்

வதும், வித்யாப்யாஸிகளுக்கு அனுகூல சாதகம் அல்லாதனவாயிருக்கின்றன. ஆகையால், கடைசியில் சொன்னதையே நாம் அநுஸரிக்க வேண்டும்.

உலாவப் போதல்.—இதை அநுஸரிப்பது முதலில் வருத்தமாக இருக்கும். என்னென்றால், நடக்கிறதினால் கால்களுக்கு உபத்ரவம் உண்டாகும். அதனால், உலாவப் போகாமல் சும்மா இருந்து விடலாம் என்று தோன்றும். ஆகையால், அப்படிச் செய்யாமலும், அந்த வருத்தத்தைப் பாராட்டாமலும், இரண்டு மூன்று நாளைக்குக் காலையில் எழுந்தவுடனேயும், மாலையில் நமமுடைய வேலையிலிருந்து வந்தவுடனேயும், இரண்டு மூன்று நாழிகை தூரம் உலாவி வீட்டுக்கு வந்தால், பின்பு அது நமக்கு ஸாதாரண மாகிவிடும். அப்புறம் உலாவப்போகவேண்டு மென்கிற இஷ்டமும் நமக்கு உண்டாகும். நாம் உலாவிவந்து படிக்க ஆரம்பிக்கும்போது, நமக்குப் படிப்பில் உண்டாகிற இஷ்டமும் சுறுசுறுப்பும், உலாவப் போகாமலிருந்து படிக்கிற போது உண்டாகமாட்டா. அல்லாமலும், உலாவுதலினால் கால் கை முதலான அவயவங்களில் ரத்தம் நன்றாகப் பரவி நாம்புகளுக்கெல்லாம் அதிக பலத்தை உண்டாக்குகின்றது; சோம்பல் நீங்குகின்றது. நல்ல காற்று உட்புகுவதனாலே சாதமும் நன்றாக ஜீரணமாகிப் பசித் தீபனமும் அதிகரிக்கின்றது. சிலர் தங்களுக்கு இருக்கும் வேலையினால் உலாவப் போகிறதற்கு ஒழிவில்லை யென்று நினைத்து உலாவப் போகாமல் வேலையைச் செய்யத் தொடங்குகிறார்கள். அவர்கள் அப்படிச் செய்வதினால், சோம்பல் நீங்காமலும், அவயவங்களுக்குச் சக்தி யில்லாமலும் இருப்பதால், தாம் ஆரம்பிக்கும்வேலை இரண்டொரு நாழிகையில் நிறைவேறத் தகுந்ததாய் இருந்தபோதிலும், அதற்கு இரண்டொரு நாள் செல்லுவதை யோசிக்காதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், நமக்கு எவ்வளவு வேலை இருந்தபோதிலும், உலாவப் போகிற வேலையை முதலில் நிறைவேற்றிவிட்டு, அப்புறம் மற்றொரு வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்தால், அப்போது அது வெகு சீக்ரத்தில் முடியும். உலாவி வருவது நம்முடைய அவயவங்களுக்குப் பலத்தையும் புத்திக்குச் சுறுசுறுப்பையும் உண்டுபண்ணுகிறபடியால், அதனால் செலவழிந்த காலம் வீணாகப் போய்விட்டதே என்று நாம் வியஸனப்படாமல், அதனால் உண்டாகிற பிரயோசனத்திற்காக ஸந்துஷ்டி அடைந்து, உலாவப் போகிற வழக்கத்தை விடாமல் எப்போதும் அநுஸரித்துவரவேண்டும்.

உலாவப் போகும்போது கூடே அழைத்துக் கொண்டு போதற்கு உரியவர்.—நாம் உலாவப் போகும்போது ஒன்றியாகப் போகக்கூடாது. அப்படிப் போனால், நம்முடைய மனதிற்கு ஸந்

தோஷம் உண்டாகாது நாம் அறியவேண்டிய அநேக வஸ்துக்களின விஷயங்களை அறியாமலே வந்துவிடுவோம அல்லது, அவ்வஸ்துக களுடைய பேரை மாதரம ஞாபகததில் வைததுககொண்டு வீட்டுக்கு வநது யாராகிலும தெரிநதவாகளைக கேட்டபோதிலும, அந்த வஸ்துக களைக காட்டித தெரிவிததால நமககு எபபடிப் படுமோ அப்படிப் பட மாட்டாது ஆகையால் எப்போதும ஒருவருடன கூடிககொண்டே உலாவப போகவேண்டும் அவாகள் நம்முடைய கலவிககும் புததிக கும் மேலான கல்வியையும புததியையும உடைய ஸநேஹிதாகளாக இருககவேண்டும் நாம் வழியில போகுமபோது, நமமுடைய கண் களுககுத தோன்றும வஸ்துககளை யெலலாம நன்ருகப பாாததது, ஒவ் வொரு வஸதுவிஞலும நமககு இன்ன இனன நன்மைகள உண் டாகினறன என்று யூகிததறியவேணடும். ஒருவேளை சில வஸதுக களைககுறித்து நமககுத தெரியாவிட்டால, நடமோடு வருகிற ஸநேஹி தரைக கேட்கவேணடும அவா சொலலுமபோது அவற்றை நன்ருகக கவனிததுக கேட்டு ஞாபகததில வைததுககொள்ளவேண்டும்

வெவவேறு இடங்களுக்கு உலாவப் போதல் — எப்போ தும், நாம உலாவி வநதவுடனே, எனன விஷயங்களை இன்றைக்கு நூதனமாக அறிந்தோமென்று யோசிககவேணடும நாம ஒருநாள் உலாவப்போன இடததிற்கு மறுநாள் போககூடாது ஏனெனறால், ஒருதரம் பார்தத வஸ்துவையே பலதரம பாாததால நமககு வெறுப்பு உண்டாகும் ஆகையால், தினநதோறும ஒவவோா இடததிற்கு நூதனமாகப் போய அஙகங்கே இருககிற அருமையான வஸதுககளை யெல்லாம் பாாதது அறிநதுகொணடு வீட்டுககு வரவேண்டும கெட்ட காற்று வீசுகிற குப்பை முதலானவைகள் கொட்டிக்கிடககும இடங களில் உலாவப் போகக்கூடாது அவ்விடஙகளில் போனுல, அந்தக காற்று நமது உடமபில் பட்டு நாம் மூசசு விடுந்தோறும் உளளே புகும்; அபபோது அதிலிருககிற விஷம் குடலகளில் பாய்ந்து பேதி முத லான வ்யாதிகளை உண்டுபண்ணும்

உலாவப் போதற்கு உரிய இடங்கள் — நாம ஸமுத்ரக கரை யில குடியிருநதால, சாயந்தரம கடற்கரை ஓரததில் உலாவப்போக வேண்டும உப்பஙகாறறு தேகததினமேல் பட்டால் ஸௌக்யம் உண்டாகுமென்று வைததிய சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிருாகள. காலை யில் பயிாகள நிறைந்திருககும வயல்களின்மேல் சென்று சுற்றிப பார்ததுககொண்டு வரவேண்டும ஏனெனருல, பசசை நிறமாகிய பயிரைப் பார்ப்பதிஞல் கண்களுக்குக் குளிாசசி உண்டாகிறது மல்லா மல், புலங்களின்மேல் வீசுகிற புதிய காற்று சரீரததில படுவதிஞல் நமக்கு அநேக நன்மைகள் உண்டாகும்

வாஹனங்கள்.—வண்டி குதிரை முதலானவைகளை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சில பேர்கள் அவைகளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு புதிய காற்று வீசப்பட்ட இடங்களில் சாரிபோய் வந்தால் சரீரத்துக்கு ஸௌக்யம் உண்டாகுமென்று நினைத்து அப்படிச் செய்கிறார்கள். புதிய காற்று சரீரத்தின்மேல் படுகிறதினால் ஸௌக்யம் உண்டாகும் என்பதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை ஆனால் கடவுள் நமக்கு ஸ்வபாவமாகக் கொடுத்திருக்கிற கால்களால் இரண்டு மூன்று நாழிகை தூரம் சரீர முழுமையும் அசையும்படி உலாவிவருகிறதினால உண்டாகின்ற ஸுகம் மற்றவைகளால் உண்டாகமாட்டாது. சாரட்டு முதலான வாஹனங்கள், கால்களில் சக்தியில்லாத கிழவர்களுக்கு உபயோகமானவைகளே யன்றி, பால்யர்கள் உலாவப் போகும்போது அபேக்ஷிக்கத் தகுந்தவைகள் அல்ல

உலாவி வந்தபின் செய்யத்தக்கவை.—நாம் உலாவி வந்த உடனே, உடுத்திருக்கும் உடையைக் கழற்றிவிட்டு நாலைந்து நிமிஷம் வரைக்கும் சும்மாவிருந்து, பின்பு குளிர்ந்த ஜலத்தினால வியர்வையெல்லாம் போகும்படி நன்றாக உடம்பைக் கழுவவேண்டும் அல்லது, நாம குடியிருக்கப்பட்ட இடத்திற்கு ஸமீபத்தில, நல்ல ஜலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற ஆறு வாய்க்கால் முதலானவை இருந்தால், அவைகளில குளிக்கலாம் அப்படிச் செய்த உடனே, வேறே ஸலவை வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு அலுவல்களில் பிரவேசிக்கவேண்டும். நாம் உலாவி வந்த நாலைந்து நிமிஷநேரம் சும்மாவிராமல் உடனே குளித்தால, நன்றாக வியர்வை விடாமல நின்றுவிடும உலாவி வந்தவுடனே, உடம்பு குளிக்காமலும், வியர்வையினாலே நனைந்திருக்கிற உடுப்பைக் கழற்றாமலும இருந்தால், வியர்வையினுடைய கசிவினாலும் துணியினுடைய ஈரத்தினாலும் மனத்தில அருவருப்பு உண்டாகும் அன்றியும், வியர்வை நீரெல்லாம மறுபடியும் சரீரத்தில் ஊறினால் வியாதி உண்டாகும் ஆகையால, நாம் உலாவி வந்தவுடன் குளித்து வேறு வஸ்திரத்தை உடுக்கவேண்டும

கல்வி கற்றல்.

படித்தவனும் படியாதவனும்—உலகத்தில் இருக்கும் மனிதர்கள் எல்லாரும், கடவுளின் செயல்களை யெல்லாம் நன்றாய் அறிவதற்கும், அவரால விதிக்கப்பட்டவைகளை அடைந்து விலக்கப்பட்டவைகளை ஒழிப்பதற்கும், கல்வியைக் கற்கவேண்டும. கல்வியில்லாத ஒருவன் ஸ்வபாவத்தில் எவ்வளவு புத்திமானாகவும் தெய்வபக்தியும்

இரக்கமும் உடையவனாகவும் இருந்தபோதிலும், கல்வியைக் கற்று அதற்குத் தக்கபடி நடக்கிறவனுக்கு ஸமானம் ஆகான். உலகத்தில் கல்வியில்லாத மனிதர்களுக்கு நல்லறிவு நல்லொழுக்கம் முதலானவை வருவது மிகவும் அரிது படிப்பில்லாமல் அவைகளை அடைந்தவர் களும் மிகவும் சிறுபான்மையாக இருக்கலாம் படித்தவனும் படியாத வனும் உருவத்தில் ஒன்றாக இருந்தாலும், புத்தியில், மனுஷனுக்கும் மிருகத்துக்கும் எவ்வளவு தாரதம்யம் இருக்கிறதோ, அவ்வளவு தார தம்யம் உடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள் ஆதலால், கல்லாதவன் மனிதனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்க்கிலும், அறிவுடை யோரால இகழப்படாத மிருகமாய்ப் பிறப்பதே நன்றாயிருக்கிறது.

கல்வி கற்றல்.—எல்லா மனிதர்களுடைய புத்தியும் பால்யத தில் ஒரேவிதமாக இருக்கின்றது ஆனால், ஒருவன் தன் புத்தியை எப்படி உபயோகப்படுத்துகிறானோ, அதற்குத தகுதியாக அது விருத்தி யடைந்து பிரகாசிக்கின்றது. அது எதுபோல என்றால, ரத்தினங் கள பூமியிலிருந்து முதலில் எடுக்கப்படும்போது மறறக கல்லுகளைப் போலவே இருந்தபோதிலும், அவைகள் சாணைபிடித்து மெருவு கொடுக்கபபட்டால் விலையுயாநத ஆபரண முதலானவைகளைச் செய்ய உபயோகமாகின்றதைப்போலாம. மனிதர்களுடைய புத்தி பால்ய காலத்தில ஒரேவிதமாக இருக்கின்றதென்று ஏன் சொல்லவேண்டி யிருக்கிற தென்றால, பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும சிறுவர்களில் ஒரு சிறுவன் ஒருதரம் படித்து ஒப்பிக்கிற பாடத்தை மற்றொரு சிறுவன் இரண்டுதரம் அல்லது பத்துதரம் படித்து ஒப்பிக்கின்றான் இந்த பேதம் மாத்திரந்தான் அந்தக காலத்தில் அவர்களிடத்தில் தோன்றுகிறதே யல்லாமல், வேறொன்றும் இல்லை. ஆனால, சிலர் கல்வியினால் மிகுந்த திறமை உடையவர்களாகி மேலான தொழிலை அடைந்து அதிக கீர்த்தியை அடைகிறார்கள்; மற்றவர்கள் ஸாதாரணர் ஆகின் றனர ஆகையால் நாம் புத்தியை வேறொரு விஷயத்தில் செலுத்தா மல் கல்வியில் செலுத்தி, அதை மேன்மேலும் கற்கவேண்டும் கல்வி யானது அளவிறந்ததாக இருக்கின்றது அதைக் கற்க விரும்பும் மனி தர்களின் ஆயுளோ ஸ்வலபமாக இருக்கின்றது. ஆகையால், நமக்கு உபயோகமானவைகளில் சிலசில விஷயங்களை நாள்தோறும் புதிதாய்க் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். கல்விமான்கள் கல்வியைப் பற்றியாவது அல்லது வேறே எந்த விஷயத்தைப் பற்றியாவது பிரஸங்கம் செய் தால், நாம அதைக்கேட்டு அதில் அருமையான விஷயங்களை ஞாப கத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

கல்வியால் உண்டாகிற நன்மை — உலகத்தில் வித்தையி னால்தான் மனிதர்களுக்கு அழிவில்லாத கீர்த்தியும் மர்யாதையும் உண்

டாகின்றன நன்றாகக் கற்ற ஒருவன் எவ்வளவு தரித்ரனாக இருந்தாலும், அவனைக் காண்கிற நல்ல விவேகிகள் அவனுக்கு மர்யாதை செய்யாமலும், அவன் ஒரு ஸபைக்குப் போனால் அங்குள்ளவர்கள் அவனை மிகுந்த வணக்கத்துடனே உபசரிக்காமலும் இரார்கள். அதிக திரவியம் உள்ளவன் எவ்வளவு மூடனாக இருந்தாலும், அவனுக்கும் மேற்சொல்லிய மர்யாதை நடக்கிறது, ஆனால் அந்தத் திரவியம் அவனை விட்டு நீங்காமல் இருக்கிற வரைக்குந்தான் மூடர்களிடத்தில் இருக்கும் செல்வப்பொருள் அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டால், முன்பு எவன் அவர்களுக்கு மர்யாதை செய்தானோ அவனே அவர்களை அவமதிக்கிறான் செல்வம் இருந்தபோது நல்ல வாஹனங்களில் ஏறிக் கொண்டு பலபேர்களால் பின்தொடரப்பட்டுப் போன அநேக சீமான்கள் வீட்டு மூடப்பிள்ளைகள், செல்வம் போய்விட்ட பின்பு, அன்னத்துக்கும் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு நடைப்பிணமாகத் திரிவதையும் நாம் காண்கிறோம் ஆகையால், நாம் செல்வமுடையவர்களாய் இருக்கிறோமென்று கல்வியை அலக்ஷயம் செய்யக்கூடாது.

கல்வி கற்றற்கு உரிய காலம்—வித்தையைப் பால்யத்தில் தானே அப்யாஸிக்கவேண்டும் ஏனெனில், அந்தப் பருவத்தில் நம்முடைய புத்தி வேறே யாதொன்றிலும் செல்லாதாகையால், அப்போது படித்தால், அது கல்லின்மேல் எழுதிய எழுத்தைப் போல நன்றாக மனத்தில் தரிக்கும் பால்யத்தில் தானே படிக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருந்தாலும், நாம் அதைப்பற்றி அதிகமாகப் புத்தியை வருத்தக்கூடாது அப்படிச் செய்தால், வில்லை அதிகமாக வளைப்பின் அது எப்படி ஒடிந்துபோகிறதோ அப்படியே, நம்முடைய புத்தியின் கூர்மை மழுங்கிப்போகும் படிக்கவும் வெறுப்பு உண்டாகும் அந்தப் பருவத்தில் படிக்க வெறுப்பு உண்டானால், அதைப் பின்பு நீக்குகிறது மிகவும் வருத்தமாக இருக்கும் பால்ய காலத்தில் நம்முடைய புத்தி முக்யமாக விளையாட்டில் செல்லும் ஆகையால் நம்முடைய காலத்தில் மிகவும் கொஞ்சகாலத்தைக் கல்வி கற்பதில் உபயோகிக்கவேண்டும் அப்படிச் செய்யாமல், காலத்தை யெல்லாம் படிப்பிலதானே செலுத்தினால், புத்தி மிகவும் வருத்தத்தை அடையும் விளையாடுகிறதினால் காலம் வீணாகப் போகின்றதே என்று எண்ணிச் சிலர் தமது சிறுவர்களை இரவும் பகலும் படிப்பில்தானே அதிகமாக வருத்துகிறார்கள் அது ஸரியல்ல விளையாடுவதினால் மனத்திற்கு அதிக ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது மல்லாமல், சரீரத்திற்கு ஸௌக்யமும் உண்டாகின்றது. விளையாடி வந்த உடனே படிக்க ஆரம்பித்தால், புத்தி படிக்கும் விஷயத்தில் நன்றாகச் செல்லும்

கவனம்.—நாம் ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பிக்கும் போது, நம்முடைய மனதையெல்லாம் அதின் விஷயத்தில் செலுத்த வழக்கம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் ஆனால் அதைப் பாலயத்தில் தானே செய்யவேண்டும் அப்படிப் பண்ணவிட்டால், நமது புத்தியி னிடத்தில் வேறு விஷயங்கள் நுழைந்து, நாம் படிக்கிற விஷயம் இன்னதென்று நம்மால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாமல், பிரயோசனம் இல்லாமற்போகும், காலமும் வீணாக கழிந்துவிடும் ஆகையால், நாம் படிக்கிற புத்தகத்திலிருக்கும் ஸங்கதிகளை யெல்லாம் அறிய வேண்டுமானால், மனதை முழுதும் அவைகளில் செலுத்தவேண்டும் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்தால், அதில் ஒவ்வொரு ஸங்கதியாகப் படித்து, அதின் கருத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டும் ஒருதரம் படிப்பதில் அந்த ஸங்கதி நம்முடைய மனதினில் பதியாவிட்டால், மறுபடியும் படிக்கவேண்டும் அப்போதும் தெரியாவிட்டால், அது நன்றாக நம் முடைய மனதிற் பதிகிறவரைக்கும் படித்து, பின்பு புரிந்ததென்று தோன்றினால், புத்தகத்தை மூடிவிட்டு, படித்ததைப்பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும். அல்லது, அதை முகபாடமாகச் சொல்லவேண்டும். அதன் பின்புதான் மற்றொரு ஸங்கதியை கவனிக்கவேண்டும் அப்படிப் புத்தகம் முழுதும் படித்தான்பின்பு, அதில் தோன்றிய ஸந்தேஹங் களை அவ்வவ்விடங்களில் குறித்துக்கொண்டு, நமது உபாத்யாயரை யாவது அல்லது நம்மினும் கல்வியில் சிறந்தவர்களையாவது கேட்டுத் தெளிந்து, அவைகளை மனதில் அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும் இவ் விதமாகவே, ஒவ்வொரு பாலயனும், அவசியம் தான் படிக்கவேண் டிய புத்தகங்களை யெல்லாம் படித்து, மனதைத் தன்னுடைய வசத் தில் வைத்திருந்தால், பின்பு அவனுக்கு அது அநேக நன்மைகளை உண்டுபண்ணும் நாம் பால்யத்தில் அறியக்கூடாத கடினமான புத்த கங்களைப் படிக்கவேண்டுமென்று விரும்பக்கூடாது அந்தக் காலத்தில் நமக்குக் கல்வியில் விற்பத்தியை உண்டாக்குவதும், நீதியைப் போதிப் பதும், தெய்வபக்தியை விளைப்பதும் ஆகிய நூல்களைக் கற்கவேண்டும் அப்போது அருமையான நூல்களைக் கற்பதனால் நமக்குப் பயன் ஒன் றும் இல்லாமல் போகிறதன்றியும், கற்பிப்பவர்களுடைய பரயாஸமும் நமது காலமும் வீணாகின்றன பால்ய காலத்தில் படிக்கவேண்டு மென்கிற விருப்பத்தையும், படிக்கும் விஷயத்தில் மனதைச் செலுத் தும் வழக்கத்தையு மாத்ரம் ஸம்பாதித்துக்கொண்டால், பின்பு ஆயுள் இருக்கிறவரைக்கும் புத்தியினால் கல்வியை விர்த்தி செய்துகொள்ளலாம்

படிக்கத்தகுந்த புத்தகங்கள்—உலகத்தில் வழங்கும் புத்தகங் களில் சில, பாலயர்கள் படிக்கத் தகாதனவாய் இருக்கின்றன ஆகை யால், அப்படிப்பட்ட புத்தகங்களைப் படிக்க நாம் விருப்பம் கொள்ள

லாகாது. அவைகளைப் படிப்பதனால், நம்முடைய புத்திக்குத் தோஷம் உண்டாகும் நாம் படிக்கத் தகுந்த புத்தகமென்று தெரியவந்தால், அது யாரால செய்யப்பட்டது, அவர் எங்கே இருந்தவர், அவரைப் பற்றியும் அவர் செய்த நூலைப்பற்றியும் மனிதர்களுடைய அபிப்ராயம் என்ன என்கிற ஸங்கதிகளை முதலில் அறியவேண்டும். அவைகளை அறிந்தபின்பு, அந்த நூல் என்ன காரணத்தினால் செய்யப்பட்டதென்றும, அந்த நூலாசிரியர் தன்னைக் குறித்தும் தன்னாற் செய்யப்பட்ட புததகததைக் குறித்தும் என்ன சொல்லுகிறா ரென்றும் பார்க்கவேண்டும இப்படிப் பலவிதத்தினாலும அது படிக்கத தகுந்ததென்று தோன்றினால, அதைப் படிப்பதற்கு நம்முடைய காலததில் எது தகுதியான காலமாகத தோன்றுகிறதோ அந்தக் காலத்தை ஏற்படுததிக்கொண்டு ஜனசங்கம் இல்லாத இடத்திற்போய் அதைப் படிக்க ஆரம்பிக்கவேண்டும்

படிக்கிற விதங்கள்—நாம் படிக்கிற இடததில் படுகககை முதலானவைகளை வைததுககொண்டிருககககூடாது அப்படி வைததுக் கொண்டிருநதால, அவைகளின்மேல் படுததுககொண்டு படிகக மனம் உண்டாகும அதற்கு இடங்கொடுததால, படிப்பின்மேல் மனம செல்லாமல், பகலில் நித்திரை செய்யும் கெட்ட வழககம் நமககு உண்டாகும

நாம் இரவில் படிககும்போது, விளக்கின் ப்ரகாசம் நமது கண்களின்மேல் படாமலிருக்குமபடி அந்த விளக்கை எதனாலாவது மறைத்துப் புத்தகததின்மேல் மாதரம் அதன் ப்ரகாசம் தோன்றும்படி செய்துகொள்ளவேண்டும்.

நாம் ஒரு புததகததைப் படிக்கும்போது, அது இத்தனை பிரிவுகளாகப் பிரிககப்பட்டிருககிற தென்றும், இன்னின்ன பிரிவில் இன்னின்ன விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும், முன்னே அறியவேண்டும

நமக்கு ஒரு நூலில் உண்டாகிய ஸந்தேஹம் தீருகிறதற்கு முன்னே மற்றொரு நூலைப் படிக்கக்கூடாது அப்படிப் படித்தால், கல்வி நிரம்பாமல் போகிறதன்றியும், நாம் படித்த விஷயங்களெல்லாம நமக்கு ஸந்தேஹமாகவே இருக்கும். ஆகையால், அப்போது கல்வியில் நமக்கு உண்டாகிய ப்ரயாஸம வீணாகிறதன்றியும், நன்றாகக் கற்றவர்களில் வைதது எண்ணப்படமாட்டோம் நாம் ஒருநாள் படித்ததை மறுநாளைக்குப் படித்துப் பின்பு அன்றைப் பாடத்தைப் படிக்க வேண்டும் அதனால் படித்த விஷயங்களெல்லாம் நன்றாக ஞாபகத்தில் இருப்பதல்லாமலும, படிக்கப்போகிற பாடமும் ஸுலபமாகத் தெரியும். அநேக புத்தகங்களைப் போதுமானமட்டும் சிந்தனை செய்

யாமல் படிக்கிறதைப் பார்க்கிலும், நாலைந்து நல்ல புத்தகங்களைச் சிந்தனையோடும் படித்தால், அவை பால்யர்களுக்குப் போதுமான கல்வியைக் கொடுக்காமற் போகமாட்டா. படிக்கத் தெரியாத ஒருவனிடத்தில் அநேக புத்தகங்கள் இருந்தாலும், அவைகளால் அவன் கெட்டிக்காரனென்று சொல்லப்படமாட்டான்; புத்தகங்களை விற்கிறவனிடத்தில் அநேக நல்ல புத்தகங்கள் இருந்தாலும் எப்படி அவைகளின் பயனை அவன் அறியாமல் இருக்கிறானே அப்படிப்போலாவான்.

நாம் ஒரு புத்தகத்தை வாங்கி அதைப்படித்து அதிலிருக்கிற ஸங்கதிகளையெல்லாம் அறிவதற்கு முன்னமே வேறொரு புத்தகத்தை வாங்கக்கூடாது. வாங்கினால் அதைப் படிக்க விரும்பி முன் படித்துக்கொண்டிருந்ததை விட்டுவிடும்படியாக நேரிடும். புதிய புத்தகத்தில் கொஞ்சதூரம் படித்துக்கொண்டுபோன பிறகு, மறுபடியும் பழைய புத்தகத்தின்மேல் மனம் திரும்பும். இப்படியே ஒன்றையும் முழுதும் நன்றாகப் படிக்கக்கூடாமல் காலம் வீணாகக் கழிந்து போகும். ஆகையால், படிக்கும்படி எடுத்த புத்தகம் முடிவதற்கு முன்னமே வேறொரு புத்தகத்தைப் படிக்க எத்தனப்படக்கூடாது.

கல்விப்பொருளின் விசேஷம்—நமக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் உபாத்யாயருக்கும், நம்மினும் கல்வியில் உயர்ந்தவர்களுக்கும், நாம் கீழ்ப்பட்டு நடக்கவேண்டும். அப்படி நடந்தால், அவர்கள் நம்மிடத்தில் இஷ்டம் உடையவர்களாகி, தாம் அதிக ப்ரயாஸப்பட்டுக் கற்றதையெல்லாம் நமக்குச் சொல்ல விரும்புவார்கள். பால்ய காலத்தில் வருத்தப்பட்டுக் கல்விப்பொருளை ஸம்பாதித்து வைத்துக்கொண்டால் அதனால் நம்முடைய பருவகாலத்தில் நாம் ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அடைவோம். பால்ய காலத்தில் கல்விப்பொருளை ஸம்பாதிக்காமல், நம்முடைய தாய் தந்தைகள் வைத்திருக்கிற செல்வப் பொருளே நமக்குப் போதுமென்று எண்ணியிருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், அந்தச் செல்வப்பொருள் என்றைக்கும் ஒருவரிடத்தில் நிலையாய் இருப்பதன்று: அது எப்போதாயினும் நம்மை விட்டு நீங்கிவிடும். கல்விப்பொருளோ வெள்ளத்தாலும் கொள்ளப்படாது; நெருப்பினாலும் வேகாது; வேந்தர்கள் கோபித்தவிடத்தும் அவர்களால் க்ரஹிக்கப்படாது; திருடர் முதலாயினோராலும் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது; கொடுக்குந்தோறும் விர்த்தியாகும்; காவல் முதலியவற்றால் பாதுகாப்பதையும் விரும்பாது: சரீரமாகிய பேழையும் புத்தியாகிய சாவியும் அழியாமலிருந்தால், அது நம்முடைய ஆயுள் இருக்கிற வரைக்கும் நம்மை விட்டு நீங்காமலிருக்கும்.

கல்லாதவனிடத்தில் செல்வப் பொருள் இருந்தால், அவனுக்கு அதைப்பார்க்கிலும் சத்ரு வேறென்றும் இல்லை. மூடன், ஒன்றைப் பார்த்துப் படிக்கமாட்டாமையால் கண்ணிருந்தும் குருடனென்றும், கற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டறியாமையால் காதிருந்தும் செவிடனென்றும், அழகு பொருந்திய மனித உருவத்தை உடையவனாக இருந்தும் கல்வியறிவில்லாமையால் மரப்பாவை யென்றும், அறிவுடையோரால் இகழப்படுகிறான். நாம் கற்கும் கல்வியானது நமக்கு ஸந்தோஷத்தையும் பெருமையையும் உண்டாக்குவது போல, நமது தாய் தந்தைகளுக்கும் சுற்றத்தார்களுக்கும் அப்படியே ஸந்தோஷத்தையும் பெருமையையும் உண்டாக்கும்.

கல்வியே புருஷார்த்த சாதனம்.—கல்வியைக் கற்றவன், எவ்வளவு தாழ்ந்தவனாக இருந்தாலும் களர் நிலத்தில் உண்டாகிய உப்பைப்போல, உயர்ந்தவர்களில் வைக்கப்படுகிறான். ஆதலால், நாம் அவனை நிஷ்டூரமாக நினைத்து அவனுக்கு மரியாதை செய்யாமலும் அவனிடத்தில் இருக்கிற கல்வியைக் கற்காமலும் இருக்கக்கூடாது. நன்றாகக் கற்றவன் ஒரூரில் ஓரிடத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும், அவன் கீர்த்தி எல்லாத் தேசங்களிலும் உலாவிக்கொண்டிருக்கும். கல்லாதவன் புத்தியினால் எவ்வளவு யுக்தியாகப் பேசினாலும், படித்தவர்கள் அதனை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டார்கள். வித்தையை உடையவனுக்குக் கல்வியே சிறந்த ஆபரணமாக இருக்கும். ஆகையால், அவனுக்கு வேறே பூஷணம் வேண்டுவதில்லை. அவன் வேறே பூஷணத்தை அணிந்தால், அது அழகுக்கு அழகு செய்வதைப்போல் இருக்கும். உலகத்தில் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்று சொல்லுகின்ற இந்த நான்கு உறுதிப் பொருள்களுக்கும் கல்வியானது முக்கிய சாதனமாக இருக்கின்றது. ஆதலால், நாம் இம்மையில் செல்வத்தையும் புகழையும் மறுமையில் மோக்ஷத்தையும் அடையவேண்டும் என்று விரும்பினால், கல்வியைக் குறைவறக் கற்றுக்கொள்வோமாக.

ஸ்நேஹம் செய்தல்

உண்மையான ஸ்நேஹர்கள்.—உலகத்தில் எல்லா மனிதர்களையும் ஸ்நேஹிப்பது நமக்கு அவசியமாக இருந்தாலும், அவர்களெல்லாம் நம்முடைய ஸ்நேஹிதர்களென்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. அவர்களில் ஒருவன் அல்லது இரண்டு பெயர் நமக்கு உண்மையான ஸ்நேஹிதராக இருப்பர். அவர்களை, அநேக ரத்தினங்களில் ஸகலவிதத்திலும் யோக்யதையுள்ள ரத்தினத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்து எடுத்துக்கொள்வ

தைப்போல், பலவிதத்திலும் சோதித்துப் பார்த்து, உண்மையானவர்க ளென்று தெரியவந்தால், பின்பு நாம் அவர்களுடன் மனங்கலந்து ஸ்நேஹிக்கவேண்டும்.

உண்மையல்லாத ஸ்நேஹர்கள் —உண்மையான ஸ்நேஹிதர் களை ஸம்பாதிப்பதும், ஒருவேளை அகப்பட்டாலும் அந்த ஸ்நேஹத் தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதும், நமக்கு வெகு கடினமாக இருக்கும். சிலர், தம்முடைய சொந்த ப்ரயோசனத்திற்காக நம்மை ஸ்நேஹித்து, அது முடிகிறவரைக்கும் நமக்கு உண்மையானவர்களைப் போலவும், நமது காரியங்களில் சிரத்தையுடையவர்களைப் போலவும் இருப்பார் கள் அவர்களுக்கு நம்மால் ஆகவேண்டிய காரியம் முடிந்துவிட்டால், பின்பு நம்மைவிட்டு நீங்கிப்போவார்கள் இவர்களை நமக்கு ஸ்நேஹி தர்களென்று நம்பி அவர்களோடு நம்முடைய ரஹஸ்யங்களை யெல் லாம் சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் பின்பு அவர்களால் நமக்குப் பொல்லாங்கு ஸம்பவிக்கும்

நட்பாராய்தல் —ஒருவர் நம்மோடு ஸ்நேஹிக்கவந்தால், உடனே நாம் அவரை ஸ்நேஹிக்கக் கூடாது அவருடைய நடக்கைகளை யெல்லாம் நாளாவட்டத்தில் பார்த்து, நம்மால் எதுவாகிலும் பெற வேண்டியோ அல்லது நமது நட்பை மாத்திரம் விரும்பியோ ஸ்நே ஹிக்க வந்தவரா என்று அறியவேண்டும் நமது ஸ்நேஹத்தை விரும்பி வந்தவராக நமக்குத் தெரிந்தால், நாம் சில கெட்ட காரியங்களில் ப்ர வேசித்து அவர் நம்முடைய க்ஷேம ஸௌக்யங்களை உண்மையாகக் கோருகிறதை அறியவேண்டும் அப்படிச் செய்யும்போது, நல்ல புத் திகளைச் சொல்லி, அந்தக் கெட்ட காரியங்களில் நின்றும் நம்மை நீக் காமல் பராமுகமாக இருந்தால், அவர் ஏதோ தமது சொந்த காரியநிமித் தம் நம்மிடத்தில் வந்தாரென்று அறிந்து, அவரிடத்தில் நாம் எச்சரிக் கையுடன் இருக்கவேண்டும் ஸ்நேஹபங்கம் வந்தாலும் வரட்டுமென் றெண்ணி, அதனால் தமக்குப் பயனிருந்தாலும் அதைப் பாராமல், நம்மை துரவிஷ்யத்தில் ப்ரவேசிக்க வொட்டாமல் தடுத்தால், நமது ஸௌக்யத்தை விரும்புகிறவரென்று அறிந்து, வெளியிட்டாலும் நமக் குப் பொல்லாங்கு விளையாத சில ரஹஸ்யங்களைச் சொல்லி அதை அவர் தம் மனத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றுவதையும் வெளியிடுவதையும் அந்யரைக்கொண்டு கேட்பித்து அறியவேண்டும் நாம் இப்படிச் சோதித்ததில், அவர் ஸரியானவராக இருந்தால், பிறகு அவரோடு உண்மையாய் ஸ்நேஹிக்கவேண்டும் அன்றியும், அவர் மேலான கல் வியும் நன்னடக்கையும் உடையவராக இருக்கவேண்டும் நாம் இவ்வள வு ப்ரயாஸப்பட்டு ஸம்பாதித்த ஸ்நேஹத்தை ஜாக்ரதையாய்க் காப் பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்நேஹரில் மூன்று வகை.—யாதொரு பயனையும் விரும்பாமல் ஸ்நேஹிப்பவன் உத்தமன் என்றும், பந்துத்துவம் செல்வம் முதலியவற்றைக் கருதி ஸ்நேஹிப்பவன் மத்திமன் என்றும், ப்ரயோசனத்தை விரும்பி ஸ்நேஹிப்பவன் அதமன் என்றும் சொல்லப்படுகிருர்கள் ஆதலால், நாம் ஒரு பயனையும் கருதாமல், எவர்கள் நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவர்களாய் இருக்கிருர்களோ, அவர்களை ஸ்நேஹிக்கவேண்டும்.

ஸ்நேஹருக்கு வரும் விபத்தை நீக்கல்—நம்முடைய உண்மையான ஸ்நேஹிதர்களுக்கு நாம் மனமறிந்து ஒரு தீங்கும் நினைக்கக் கூடாது. யாராகிலும் அவர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்ய நினைக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டாலும், அது நமக்கு வருவதைப்போல நினைத்து, வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்து, ஸ்நேஹனுக்கு வரும் அந்த விபத்தை விலக்கவேண்டும் இப்படிச் செய்யும் விஷயத்தில் நமக்குப் பணச் செலவு முதலிய வருத்தங்கள் நேரிட்டாலும், அவற்றிற்குப் பின்வாங்கக் கூடாது. இந்த ப்ரகாரம் நாம் செய்ததை நாமே நம்முடைய ஸ்நேஹிதரோடு சொல்லக்கூடாது. ஆனல், மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட துரவிஷயத்திற்கு உள்ளாகாமலிருக்கும்படி அவர்களுக்கு நல்ல புத்திகளை மாத்ரம் சொல்லவேண்டும் நாம் நம்முடைய ஸ்நேஹிதர்கள் விஷயத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ப்ரயாஸையை அவர்கள் யாராகிலும் அறியும்போது, நமது புத்திக்கும் நாம் அவர்கள்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பிற்கும் அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, நம்மிடத்தில் அதிக விசுவாஸமாக இருப்பார்கள்: அல்லாமலும் நமக்கு ஆபத்து வந்த காலத்திலும், நம்மை விட்டுப் பிரியாமல், அது தமக்கு வந்ததுபோல நினைத்து, நம்மை அதிலிருந்து நீக்கவேண்டியதற்காகத் தகுந்த முயற்சியும் செய்வார்கள்.

ஸ்நேஹரிடத்தில் மர்யாதை—நாம் நமது ரஹஸ்யங்களை நம்முடைய உண்மையான ஸ்நேஹிதர்களோடு மறைக்காமல் சொல்லிவிட வேண்டும் அவர்கள் நம்முடைய வீட்டிற்கு வந்தால் ஸகல மர்யாதைகளும் செய்யவேண்டும். ஸ்நேஹிதர்கள்தானே யென்று அலக்ஷ்யமாக இருந்தால், அவர்களுடைய மனத்தில் வெறுப்பு உண்டாகும்; பின்பு ஸ்நேஹத்துக்குக் கெடுதி நேரிடும். நாம் மேலான கல்வியையும் தொழிலையும் உடையவர்களை நூதனமாகக் கண்டால் அவர்களுக்கு என்ன மர்யாதை செய்வோமோ, அந்த மர்யாதை நம்முடைய ஸ்நேஹிதருக்கும் எப்போதும் செய்யவேண்டும். ஸ்நேஹம் நீடித்திருக்க விரும்பினல், நாம் நமது ஸ்நேஹிதர்மேல் மனத்தில் அணு மாத்ரமும் பகை வைக்கக்கூடாது. நமது ஸ்நேஹிதர்களின் கல்விக்கும் ஐசுவர்யத்திற்கும் பொறாமை படக்கூடாது. அப்படிப் பொறாமைப் படுவது ஸ்நேஹத்துக்கு நஷ்டத்தை உண்டுபண்ணும். ஒரு ஸ்நே

ஹிதன் கெட்டவழியில் போனால், அதைத் தடுப்பது அவனுடைய உண்மையான ஸ்நேஹிதனுக்குக் கடமையாக இருந்தாலும், அவனைத் தடுத்து நல்லவழியில் கொண்டுவர யத்தனப்படும்போது, அவனுக்குச் சொல்லுகிற புத்தியும் வார்த்தையும் ஹிதமாகவும் மதுரமாகவும் இருக்க வேண்டும். நம்முடைய ஸ்நேஹிதர்கள் ஒரு கெட்ட காரியம் செய்திருந்தால், அதைப் பலதரம் எடுத்துப் பேசக்கூடாது. எந்தத் தருணத்தில் சொன்னால் கோபிக்காமல், நாம் சொல்லுகிறது புத்தியென்று நினைப்பார்களோ, அந்த ஸமயத்தில்தானே நன்றாய் அவர்கள் மனத்தில் படும்படியாகச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு அதைப்பற்றி யாதொன்றும் சொல்லலாகாது.

உண்மையான ஸ்நேஹிதரிடத்தில் நமது கடமை—உலகத்தில் நமக்கு உண்மையான ஸ்நேஹிதர்கள் அகப்பட்டிருந்தால், அதை நமக்குப் பெரிய பணப்புதையல் அகப்பட்டதைப்போல் நினைக்கவேண்டும். நாம் எவ்வளவு தூரத்தில் போயிருந்தாலும், நமது உண்மையான ஸ்நேஹிதர்களை எப்போதும் மறக்காமல், அவர்களுக்கு நம்முடைய க்ஷேமத்தைக் குறித்து அடிக்கடி தெரிவித்து, அவர்களது ஸுக ஸமாசாரத்தையும் கடிதமூலமாக அறிந்துகொண்டிருப்பது நமக்குக் கடமையாக இருக்கவேண்டும்.

மற்றவர்களிடத்தில் நடக்கும் விதம்—உலகத்தில் நமக்கு இரண்டொருவர் உண்மையான ஸ்நேஹிதர்களாக இருந்தாலும், மற்றவர்களையும் நாம் ஸ்நேஹிதர்களைப் போலவும் பந்துக்களைப் போலவும் எண்ணி, எல்லாரோடும் பரியமாகப் பேசவேண்டும். நாம் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் எல்லாரும் நமக்கு விரோதிகளாக இருப்பார்கள். அப்போது நம்முடைய மனத்திற்கு அதிக வருத்தம் உண்டாகும். ஆகையால், நாம் எல்லாரோடும்பரியமாகப் பேசிக்கொண்டும், மேலோருடைய ஸ்நேஹத்தை நூதனமாக ஸம்பாதித்துக்கொண்டும் இருக்க வேண்டும். தோட்டக்காரன் தான் வைத்த மரங்களிடத்திலிருந்து அதிக பலனைப் பெறவேண்டி எப்படி ஜாக்ரதையோடு அவைகளுக்கு நல்ல எரு முதலானவைகளைப் போடுவானோ, அப்படிப் போலவே, உலகத்திலிருக்கும் எல்லா மனிதர்களும் நம்மை விசுவாஸிக்க வேண்டியதற்காக நாம் அவர்களோடு இன்சொல் சொல்லவேண்டும். நாம் எல்லாரிடத்தும் விசுவாஸம் உடையவர்களாக இருந்தால், நமக்கு அந்யர்களும் பகைவர்களும் இல்லாமல், யாவரும் உறவினர்களாக இருப்பார்கள். அப்படியிருப்பது உலகத்தில் நாம் அடையவேண்டும் நன்மைக்கெல்லாம் காரணம் ஆதலால், எல்லா மனிதர்கள் மேலும் ப்ரீதியாய் இருப்பது நமக்கு முக்ய கடமை என்று அறிவோமாக.

பணம் சம்பாதித்தல்.

பாபமில்லாத தொழின் முயற்சி — பணம ஸம்பாதிப்பதற்கு உலகததில் அநேக தொழிலகள இருநதாலும, அவறறுள எது பாப மில்லாததாயும் ஒருவருககும் வருததததை உண்டாககாததாயும இருக் கிறதோ அநதத தொழிலேயே நாம கைப்பறறவேண்டும. பாபததை உண்டுபண்ணும களவு சூது மோசம முதலானவைகளால நமககுப் பணம் சீகரததில அதிகமாகப பெருகிலுைம அந்த தரவியம் விரை வில நமமைவிட்டு நீங்கிப்போகும் நாம செயத அததீததொழில் களால் உண்டான பாபமாதரம் நமமைவிட்டு நீஙகாது. அதைக குறித் துக் கடவுளால தண்டிககப் படுவோம் உலகததில் அநேகா தங்களுக் கிருககிற மேலான அதிகாரததினல் ஏழைகளே வருததிப பணததைப் பறிககிறாாகள அதனல் அவாகள் ஸௌகயம் அடைகிறதும் அதை அனுபவிககும் அவாகள் ஸநததி விாததி அடைகிறதும இலலை ஹிம் ஸை செயது பொருள ஸம்பாதிப்பவாகள் உயிருடன் இருககிற வரைககும், தாஙகள செய்யுங கொடுமை எவ்விஷயததில வெளியாகு மோ, அதனல தமககு என்ன தண்டனை ஸம்பவிககுமோ எனறு இரவும் பகலும் மனவருததம கொணடிருப்பது மன்றி, அந்தப் பொ ருளை யாரிடததிலாவது கொடுததுவைககத துணிகிறாாகள வாங்கி வைததுக்கொணடவாகள் அதை அபஹரிததுககொண்டு தஙகளிடததில் கொடுததவாகளேயாவது அலலது அவாகளுககுப் பின்பு அவாகள வம் சஸ்தர்களேயாவது வஞ்சிககிறாாகள் எவாகளும வருததமுறுமபடி ஸம்பாதிககாமல், நாம சரீர ப்ரயாஸப்பட்டுப பொருள் ஸமபாதிததால், அதை நாம ஒருவருககும அஞ்சாமல அனுபவிககலாம அதை அனுப விககும் நமது வம்சஸதர்களும் நன்றாக விர்த்தியடைவார்கள் அநதப் பொருளை ஒருவரும் அபஹரிககமாட்டாாகள ஒருவேளை அபஹரித் தாலும், அது நமது சொநத முயற்சியினல் ஸம்பாதிககபபட்டதாகை யால, நயாயஸதலததில பிராது முதலானதுகளும செயது அதைப் பெற்றுககொள்ளாமல இருககமாட்டோம.

ஜீவனேபாயம்.—மனிதாகள எவவளவு ப்ரயாஸப்படுகிறாாக ளோ அதறகுத் தகுநதபடி கூலி கொடுககக் கடவுள் விததமாக இருக் கிறாா. நாம பரயாஸப்படாமல இருநதால, ஜீவிப்பது கடினமாக இருககும் உலகததில பொருளானது எல்லாவற்றிற்கும இனறியமை யாததாக இருககின்றது அதை ஸம்பாதிததால, மற்றவைகளை ஸமபா திப்பது மிகவும எளிதாக இருக்கும் ஆகையால் நாம நலல வழியில் முயன்று பொருளை ஸம்பாதிதது வைததுககொள்ளவேண்டும் உல கததில் மனிதாகள் யாவரும் ஒவ்வொரு தொழிலைச் செய்யவேண்டிய

தற்குப போதுமான வஸ்துககள் இருக்கின்றன அந்த வஸ்துக்களில் ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொன்றைத தனது புத்தியினால் தொழிற்படுத்தி அதைத் தனது உழைப்பிற்குத தக்கபடி விலைப்படுத்தி அந்தப் பணத்தினால் ஜீவித்துககொணடுவரலாம்

பயிர்த்தொழில் ——மனிதர்களில சிலா தேஹபலததை உடைய வாகளாகவும், சிலா புததியை உடையவாகளாகவும் இருககிறார்கள. தேஹ பலத்தோடு கூடியவாகள், தொழிலகள பலவறறிலும் பயிரிடும் தொழில மேலானதாகையால, அதில பரவேசிபபது நலமாக இருக கும் புததிமானகளாக இருபபவாகள உலகததவாகளால தூஷிககப் படாத வர்த்தகமசெயதல கலவிகறபிததல முதலாகிய குறறமறற தொழில்களில ப்ரவேசிககலாம பயிரிடும தொழில செயபவனுககு ஸமானமாக உலகததில் மற்றொருவனையும சொல்லக கூடாது ஆனால் அவன் அதிக ஜாகரதையோடும வயலகளைச் சுற்றிப பாாததுககொண்டு, எநதக காலததில எதைச செய்யவேணடுமோ அதைச செய்துகொண்டு தனககுக்கீழ் அநேக வேலைககாராகளும் காாயகாராகளும இருநதாலும அவாகளை நமபாமல், 'உடையவன கணணோடாப பயிா அழியும்' எனபதை அறிநது, எலலாக காாயஙகளையும தானே பாாததுககொண டுவந்தால, அவனது வயலகள நன்றாக விளையாமலும அவனுககு தாவ் யலாபம உணடாகாமலும் போகமாட்டா ஆகையால நமககு தேஹ பலமும பயிரிடுகிறதறகுப போதுமான முகாநதரஙகளும இருநதால, அதை விட்டு வேறொரு தொழிலில ப்ரவேசிககககூடாது நமககுப் போதுமான தேஹபலம் இல்லாவிட்டால அப்போது மாதரம மறறத தொழிலில ப்ரவேசிககவேணடும.

வர்த்தகத்துக்கு அவசியமானவை —முன்னே நாம் வாதத கம செய்கிறதற்கு நமமிடததில கொஞசம் முதல இருககவேணடும் அதனோடு பொய்யாமையும் இருககவேணடும இவ்விரணடும் இருந் தால நமககு அதிக லாபம் உணடாகிறது மல்லாமலும் நமது வாததகம் நீடிததும இருககும நாம கொணடு விறகபபட்ட வஸ்துககளுககு அதிக லாபம் வைககாமல அவைகளை வேணடி வருபவர்களுககுக கொடுததால, எல்லாரும் நமமிடத்தில வருவாாகள். ஒருகாலததில் அவாகளுககு வேண்டியவைகள் நம்மிடததில இல்லாவிட்டாலும, நாம் பொய் சொலலமாட்டோம், அதிக லாபம வைததுக்கொள்ளமாட் டோம என்று அவாகள நம்மை அறிந்திருப்பதினாலே, அநத வஸ்துக களை நமமுடைய மூலமாக வரவழைததுக கொடுககும்படியாகக கேட் டுக்கொள்வாாகள அப்படி வரவழைத்துக் கொடுப்பதினால் நம்மு டைய ப்ரயாஸைககுத தகுந்தபடி நமககுத் தாகு கொடுப்பார்கள். இப்படி யாவரும் நமமிடததில அதிக நம்பிககை வைப்பதனால், அதிக

லாபம வைததது விற்பவனுடைய கடையைப் பாாககிலும் நமது கடையில விற்று முதல அதிகப்படும, லாபமும் அதிகமாகும. அபபடிக்கில்லாமல, கொளவது அதிகமாகவும விற்பது குறைவாகவும் இருந்தால், அந்த வாததகம் வருததியாகமாட்டாது நமககுக கிடைதத லாபததை நாம் வீணசெலவு செய்யாமல நமககு எவ்வளவு வேணடுமோ அவ்வளவு செலவுசெய்து, மற்றப பணததைச சிககனமாகச சேர்தது வைததுககொணடால, சில நாட்களுககுப் பிறகு நாம் பெரிய வர்த்தகர்களென்றும பொருளுடையவாகளென்றும் சொலலபபடுவோம்

வியாபார மாாக்கங்களை அறிதல்—நமககு முதல எவவளவு இருந்தாலும, செலவு மட்டாகச செய்யாமல வரவுககு அதிகமாகச் செலவு செய்தால, அந்த முதல் குறைநதுபோகும்: அனறியும வெகு சீககிரததில கடனகாரர்கள ஆகிவிடுவோம பாலயகாலததில நாம் வர்ததகம் செய்ய விருமபினுல, நாமே அந்தப் பருவததில வாத்தகம் செயய பரவேசிககககூடாது நலல யோகயனுகவும எலலாராலும அறியப்பட்டவனுகவும இருககிற ஒரு வர்ததகனிடததில சில காலம பழகவேணடும அபபடி இருககும்போது, அநத வாததகன் செய்கிற வ்யாபார மாாககததை யெலலாம அறிந்துகொணடு, பின்பு அவனுடன் பஙகு சேரவேணடும பஙகாக இருநது வாததகம செயயும்போது, நாம் கொணடு விற்கிற எலலாச சரககுகளின கரயமும், அவைகள் என்ன விலைககு விறகப்படுகின்றனவோ அதையும நாம ஒரு கணககில பதிததுககொண்டு, கடைசியில நமது கணககுப்ரகாரம நமக்கு லாபம ஸரிவரப பாாததுககொளளவேணடும வேறொருவனுடைய உதவியிலலாமல வாததகம் செயயும தராணி நமககு உணடானல், அப்போது நாம தனிதது வயாபாரம செயதுகொளளலாம. வர்ததகமானது பயிரிடும தொழிலுககு ஸமானம ஆகாவிட்டாலும அதற்கு இரணடாவதாகச சொலலலாம ஏனென்றால, வாததகனும் ஒருவனுடைய அதிகாரததுககுக கீழ்ப்பட்டு நடககவேணடிய அவசியம இலலாதவனுக இருக்கிறன்.

உவாத்திமை, ஸேவகம்—கற்பிக்கும தொழிலும ஒருவரிடத்தில ஸமபளததிறகிருககும் தொழிலும அதமமென்று சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும, உபாதயாயாகள, தமககுக கொடுககப்படுகிற ஸம்பளததின்மேல லக்ஷயம் வைககாமல், தமமிடததில் விடப்பட்ட பிள்ளைகளைத தமது சொநதப பிளளைகளைபபோல பாவிதது, அவாகளுககு வேண்டியவைகளை யெலலாம கற்பிததுககொணடும, ஒருவரிடத்து ஸேவிப்பவாகள் தமககு இடப்பட்டிருககிற வேலையைத தமது சொந்த வேலையைப்போல நினைததுச் செய்துகொண்டும் வநதால், பிள்ளைகளின் தாய் தந்தைகளும் வேலைகள் கொடுத்த எஜமான்களும் தங்களுக்

ருக கிடைத்திருக்கிற உபாத்தியாயர்களின்மேலும் கார்யகாரர்களின் மேலும் அதிக ஸந்தோஷததை அடைந்திருப்பார்கள். அப்படி ஸந்தோஷத்தை அடைகிறவாகளிடததில் இருப்பது யாருககும் வருததமாக இராது நாம் உண்மையாகப பாடுபட்டு ஸம்பாதிப்பது கொஞசமாக இருநதாலும, அது மேன்மையைத தரும் ஆகையால், நாம் பணம் ஸம்பாதிக்க ப்ரவேசிககும எலலா விஷயங்களிலும உணமையாக இருநது, நமககு நயாயமாகக கிடைதத லாபததிலை உஜஜீவித்துககொணடு வரவேணடும

தாமம் —நாம நயாயமாக ஸமபாதிககும பொருளில் சிலவற்றை எளியவாகளுககும, கூன் குருடு ஊமைகளுக்கும, வேலைசெயய முடியாத கிழவாகளுககும கொடுககவேண்டும. தமது உழைப்பினுல் ஜீவிககும திறமை உடையவாகளாய் இருநதால், அவாகளுககு ஒன்றும் கொடுககககூடாது. கடவுள ஒருவனுககு அதிக தரவியததைக் கொடுப்பது, ஏழைகள முதலானவாகளுககுக கொடுககிறதற்கே யனறி, தேஹததில் திடமிருககிறவாகளுககுக கொடுதது அவாகளை முழுச் சோம்பேறிகள ஆககுகிறதறகனறு

தாமம் செய்கிற விதம்—நாம் போகும் வழியில எவாகளாகிலும இருககக வீடிலலாமலும் உடுகக வஸ்திரமிலலாமலும் இருநதால, அவர்களுக்கு நமது கையிலிருககும பணததை வீடு கட்டிககொளளவாவது வஸதிரம வாஙகிககொளளவாவது கொடுககவேணடும அப்படிக் கொடுக்கும் போது நாம் இன்னுரெனறு அவாகளுககு அறிவிக்கக கூடாது. நாம ஒருவரோடும இன்ன இடததில இனனுருககு இவ்வளவு கொடுததோமெனறு சொலலவுங்கூடாது நாம செயததை உடனே மறநதுவிடவேண்டும நம்மை அவர்கள அறிந்தால், அவாகள் மற்றவாகளோடு சொலலுவாாகள். அதை அறிநது அவாகள் தம்மிடத்தில் போதுமான பணம இருந்தாலும, நமமுடைய பணததை காஹிக்கவேணடி மிகுநத தரிதரம அடைந்தவாகளைப்போல வேஷம போட்டுக்கொணடு, நமது முன்பாக வந்து நமககு அதிக வருதததைக் கொடுப்பாாகள். ஆகையால் நாம் செய்கிற தருமம ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இருககவேணடும

நாம் இருக்கப்பட்ட இடததில் யாராவது எளியவாகள் வயாதியை அடைந்திருநதால், நாம எப்படிப்பட்ட மேலான தொழிலை உடையவாகளாக இருநதாலும அதனுல் நாம கௌரவப்பட்டவாகளென்று எண்ணுமல், உடனே அவாகளைப போயப் பார்தது, அவர்களுக்கு வைதயததுககும சாப்பாட்டுககும் வேண்டிய பணததைக கொடுதது, அவர்கள் அந்த வ்யாதியிலிருந்து ஸௌகயம அடையுமளவும நாள்தோறும் விசாரணை செயதுகொண்டே இருக்கவேண்டும

தாய தநதைகள இலலாத பிளளைகளைக காபபாறறவும, ராஜயபாலனததின பொருட்டு அந்யதேசததில் போய்ச் சணடையில இறநதவாகளுடைய மனைவிகளைக் காப்பாற்றவும ஏற்பட்டிருககின்ற ஸபைககும, கூன் குருடு முதலானவர்களுககு வந்த வ்யாதிகளைப் போககும்படியாக ஏற்படுததபபட்டிருககிற வைத்யசாலைககும், நம்மால கூடியமட்டும மாதம் மாதம நமககு நயாயமாக வரும பொருளில் கொஞசம கொடுககவேணடும தாமம செய்வதால் நமககு நாளுககுநாள அதிக ஐசுவாயமும புணயமும உலகததாரால புகழ்ச்சியும உணடாகும தாமம செய்யாவிட்டால, நாம கஷடபபடடு ஸமபாதிககும பொருளினுல் மறுமையில ஒரு பயனையும அடையமாட்டோம தரவ்வியமானது ஒருவரிடததிலும நிலையாயிருபபதனறு என்பது யாவருககும தெரிநத விஷயமாகையால, அப்படிபபட்ட பொருளை நாம பெறறபொழுதே நமமால கூடியமட்டும ஏழைகள் முதலானவாகளுககு உதவி, உயிருககுத துணையாகிய புணயததைத தேடிககொளவது நமக்கு முககிய கடமையாக இருககினறது

செலவு —நாம பரயாஸபபட்டு நயாயமாக ஸம்பாதிககிற பொருளை வீணசெலவு செயயககூடாது நாம் செலவு செய்யும்போது, ஒவ்வொரு காசையும எவவளவு பரயாஸபபட்டு ஸமபாதிததோமோ அதை ஆலோசிககவேணடும நாம செலவுசெயயும விஷயம நயாயமானதாகவும அவசியமானதாகவும் இருககவேணடும அபபடிககிருநதால, அதறகு எவவளவு செலவு பிடிககுமோ அதைக குறிபபிட்டு, அதில குறைககலா மென்று நமககுத தோனறுகிறதைக குறைததுவிடவேணடும நமமுடைய காரியங்களில் இப்படிச சிககனமாகச செலவு செயயாமல விசேஷமாகச செயதால, நமமிடததில எவவளவு தரவியம இருநதாலும அது கொஞசங கொஞசமாகச செலவழிநது போகும்

அதிகப்படி செலவை ஸரிககட்டும் விதம் —நாம ஸமபாதிததுவைதத பொருளில செலவான தொகைககுப பதில உடனே ஸம்பாதிதது அதனோடு சேர்ககவேண்டும் அல்லது, அநதத தொகை அதனோடு சேருகிறவரைககும, நமது தினமானச செலவில நாளதோறும கொஞசம குறைததுககொணடேவநது, செலவழிநத தொகை முழுதும சேர்நதபினபு வழககப்ரகாரம செலவு செயயலாம நாம் இவவளவு சிககனமாக இருநதால, உலகததில பணம ஸம்பாதிதது அதை ஸதகாரியஙகளில உபயோகபபடுததாமல துர்விஷயஙகளில உபயோகப படுததுகிறவாகளால் சிககனககாராகளென்று சொல்லப்படுவோம. அவாகள அபபடிச சொல்வதினுல நமககு ஒரு கெடுதியும் இல்லை அதறகு நாம வெட்கப்படுதலும் கூடாது.

வரவுக் கேற்ற செலவு—நாம துர்விஷயங்களில் ப்ரவேசித்துப் பணததை வீணசெலவு செய்யாமல ஜாககிரதையாய் நலல விஷயஙகளில் செலவு செயதுகொணடு வரவேணடும வரவு முழுமையும செலவிடுமபடியாக சாஸதரம் இலலை வரவு இரணடு பஙகும செலவு ஒருபங்குமாக இருககவேணடும இபபடிச செய்யாமல, சிலா தமது வரவிறகும அதிகமாகக கடன் வாஙகிச செலவு செயது, பினபு பல விததிலும அபகீாததியும் கடனகாரா என்கிற பெயரும மனககவலையும அடைகிறாாகள் ஆகையால, நாம எபபோதும வரவு இவவளவு என்று அறிந்து அதற்குத தககதாகச செலவழிககவேணடும

கல்யாணம் செய்துகொள்ளுதல்.

கல்யாணத்துககு உரிய வயது—புருஷன், இருபததைநது வயதில், தன வயதிறகு நாலு ஐநது வயது குறைநத வயதை உடையவளாய அதிக ரூபமாகவும அஸஙகியமாகவுமிலலாமல நலல குடுமபத்தில் பிறநத விவேகசாலியாக இருககிற ஒரு பெணணைப் பார்ததுக கலயாணம செயதுகொளளவேணடும ஒருவன இருபததைநது வயதுககு முனனே கலயாணம செயதுகொளளககூடாது எனெனின, அநதப் பருவததுககுமுன எல்லாவறறிறகும முககிய காரணமாகிய கல்விப்பொருளை ஸமபாதிககவேணடு மாகையால, அபபோது கலயாணம செயதுகொணடால, படிப்பினமேல மனம செலவதறகு அநேகம இடையூறுகள உணடாகினறன அதனறியும, பாலயகாலததில ஒரு வேளை பிளளைகள உண்டாளுல, அநதப பிளளைகளால் உணடாகும இனபததை அடையததகுநத பருவம அதலலாதபடியால, பிளளைப பேற்றிளுல அடையும இனபததையும இழநதுபோவான அதிபாலயததில கலயாணம செயதுகொள்வதிளுல இனனும அநேக வருததஙகள உணடாகினறன எனனவென்றால, பதினறு அல்லது பதினெட்டாவது வயதில புருஷாகளுககுப போதுமான பலம இராதாகையால, அநத வயதில உணடாகினற பிளளைகளும அதிக பலசாலிகளாக இருககமாட்டாாகள அதிபாலயாகளுககுப பிறககின்ற பிள்ளைகள பலசாலிகளாக இராமல அதிக சீககிரததிலதானே மரணததை அடைநதுகொணடு வருகிறாாகள இநதத தேசததில அதிபாலயததிலதானே கலயாணம செயகிற சில ஜாதியாகளுடைய புருஷாகளுககும ஸதிரீகளுககும பிறககிற பிள்ளைகளுககும, நலல பருவத்தை அடைநத

பின்பு கல்யாணம் செய்கிற இங்கலிஷ்காரருக்கும் இன்னும் மற்ற ஜாதியர்களுக்கும் பிறக்கிற பிள்ளைகளுக்கும் இருக்கிற பலமே, மேற்சொல்லியதற்குப் போதுமான தருஷ்டாந்தமாக இருக்கின்றது

வயோதிக விவாஹம்.---இருபத்தைந்தாவது வயதில ஒருவன் கல்யாணம் செய்துகொள்ள, அவனுடைய இருபத்தாறுவது அல்லது இருபத்தேழாவது வயதில் அவனுக்குப் பிள்ளை உண்டானால், அந்தப் பிள்ளைக்கு இருபத்தஞ்சு வயதாகும்போது, தகப்பனுக்கு ஐம்பது ஐம்பத்திரண்டு வயது ஆகும அப்போது தகப்பன் முதுமையை அடைகிறான் பிள்ளை அவனைக் காப்பாற்றும நிலையை அடைகிறான். ஆகையால்தான பெரியோர்கள் "அறு நானகிற பெற்றபிள்ளை முன்னாளில் தேடிவைத்த பொருள்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள் சிலர், இருபத்தைந்து இருபத்தாறுவது வயதில் கல்யாணம செய்துகொள்ளாமல், ஐம்பதாவது வயதில கல்யாணம செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அது எவ்விதத்தாலும ஸரியானதன்று ஏனென்றால, மனிதர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கிற ஆயுள ப்ரமாணத்தில ஐம்பதாவது வயது ஸரிபாதியானதால, அப்போது மனிதர்களுக்கு இருக்கும பலத்தில் பாதிக்கு அதிகமாகவே குறைந்துபோகின்றது ஆகையால, கல்யாணம் அந்த வயதில செய்துகொண்டால், பிள்ளை உண்டாகாது உண்டானால், அதிக பாலர்களுக்குப பிறக்கிற பிள்ளைகள எப்படி பலவீனமாக இருக்கின்றனவோ அப்படிப்போலவே இருக்கும அதன்றியும், பிள்ளைகளை வளர்த்துப படிப்பு முதலாகியதுகளையும் கற்பித்துக் கொடுத்து அவர்களைச சீர்ப்படுத்துவதற்கு முன்னமே தந்தைகள் இறந்துபோயவிடுவார்கள்

கல்யாணம் செய்துகொள்ளும் பெண்ணின் வம்சம் — பெண்கள் நல்ல குடும்பத்தில பிறந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும் ஏனென்றால், அவர்களுடைய வம்சஸ்தர்கள் நல்ல கீர்த்தியை உடையவர்களாக இருந்தால், அவர்களைக் கல்யாணம செய்துகொள்ளுகிறவர்களுக்குப பெருமை உண்டாகின்றது அபகீர்த்தியை உடையவர்களாக இருந்தால, இன்ன புருஷன இன்னானுடைய பெண்ணைக் கல்யாணம செய்துகொண்டான என்கிற பழிப்பு உண்டாகின்றது. ஆகையால, அந்தப பழிப்புக்கஞ்சி நாம் எந்தக் குடும்பத்தாருடைய பெண்ணைக் கல்யாணம செய்துகொள்ள விரும்புவோமோ, அந்தக் குடும்பத்தாருடைய கார்யங்களையெல்லாம் நன்றாக அறிந்து, அவர்கள் குற்றமற்றவர்களாக இருந்தால், அவர்கள பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும நாம் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப்போகிற பெண்களுடைய குடும்பத்தில் யாருக்காவது குஷ்டமுதலான வம்ச பாரம்பர்யமாக இருக்கிற வ்யாதிகள் உண்டா என்றும் விசாரிக்

கவேண்டும் ஏனென்றால், அப்படிபபட்ட வ்யாதிகளிருந்தால் அவை கள அந்தப் பெண்கள் வழியாக அவர்களேக கல்யாணம் செய்துகொள் ளும் புருஷர்களுககாவது அல்லது அவாகளுடைய பிளளேகளுககாவது உண்டாகுமெனறு சொலலுகிறாாகள ஆகையால, அதை முககயமாக அறியவேணடும்

படித்த பெண்களேக் கல்யாணம் செயது கொள்ளுதல்.— ஒருவன எநதப் பெணணேக் கலயாணம செயதுகொளள விருமபுகி ருனே, அநதப் பெண் நல்ல விவேகசாலியாகவும் படித்தவளாகவும இருநதால், அவனுககு அதைவிடச் செல்வம வேறே வேணடியதில்லே பெணகள் தங்களுடைய விவேகததினுல புருஷர்களுக்கு ஸகல மாயா தையும் உபசாரமும செயகிறதுமனறி, தமது நனனடககையினுலே கணவாகளுககு அழிவிலலாத கீாததியையும உண்டுபணணுகிறாாகள். பெண்கள அவசியம படிததவாகளாகவே இருககவேண்டும ஏனென் ருல், அவாகள் படிததிருநதால் தமது குடுமப காாயங்களேயெல்லாம் தங்களுடைய புருஷாகளுககு வருததங்கொடுக்காமல தாஙகளே பார்த் துக்கொண்டுபோகும் திறமை உடையவாகளாக இருபபாாகள அன் றியும, தமது புததிராகளேப் பள்ளிககூடத்திற் கனுப்பும் பருவததிற்கு முன்னே வீட்டில்தானே பாலயகாலததில பிளளேகளுககுக கற்பிகக வேணடிய நல்ல புததிகளேயெல்லாம கொஞ்சஙகொஞசமாகவே போ திதது விடுவாாகள அதனுல், அந்தப் பிளளேகள மற்றப் பிள்ளேகளே விட விவேகசாலிகளாகவும யோகயர்களாகவும இருப்பார்கள் மேலும் பெணகள படிததிருநதால், அவாகள கணவாகள் எவ்விடததிற்குப் போயிருநதாலும, வீட்டில் இருப்பதுபோலவே எலலாக் கார்யஙகளே யும தமது மனேவியாககுக கடிதமூலமாகத தெரிவிப்பாாகள அதற்குப் பதிலாக அவாகளும எழுதி அனுப்பும சகதியை உடையவாகளாக இருப்பார்கள் அப்படிககில்லாவிட்டால, அந்தப புருஷர்கள் தம் முடைய மனேவிகளமாதரம் அறியவேண்டிய ரஹஸ்யங்களேயெல்லாம் எழுதாமல், எலலாரும் பார்தது அறியததகுந்த கார்யங்களேமாத்ரம் எழுதி அனுப்புவாாகள் மனேவியரும் அப்படியே தம்முடைய க்ஷேமத்தை மாதரம தெரிவிப்பாாகள. இப்படி க்ஷேமம் மாத்ரம் தெரிநது மற்றொரு ரஹஸ்யமும் தெரியாமலிருப்பதால், அதைப் பற்றி ஒருவரையொருவா காணவேண்டுமென்று ஆவல்கொணடிருப்பார்கள். ஒருவேளே ஒருவரையொருவா பாராமுன்னமே இறநதுபோய்விட்டால், அப்போது அநேக கெடுதிகள் உண்டாகும இங்க்லிஷ்காராாகளில் ஸ்திரீகள் படித்திருப்பதால், புருஷர்கள் அவர்களேவிட்டு எத்தனேநாள் பிரிந்திருந்தபோதிலும, அவர்களுடைய ஸகல ஸமாசாரங்களேயும் கடிதமூலமாக அடிக்கடி அறிந்துகொண்டிருக்கிறபடியால், அவர்களேப் பிரிந்திருப்பதினுல் அதிக வ்யஸனத்தை அடையாமல் இருக்கிறார்கள்.

கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்கு முன் குணகுணங்களை விசாரித்தறிதல் —இங்கிலிஷ்காரர்களில் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளைப் பார்த்து, அவர்களுடன் பேசி, அவர்களது திறமையையும் விவேகத்தையும் அறிந்து, பின்பு கல்யாணம் செய்கிற வழக்கத்தைப்போல, இந்தத் தேசத்தார்கள் செய்யாமல், தாய் தந்தைகள் அல்லது பந்துக்கள் பெண்களைப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்விக்கிறபடியால், புத்திசாலியாகவும் கல்விமானாகவும் யோக்யனாகவும் இருக்கிற புருஷனுக்கு, புத்தியும் படிப்பும் இல்லாத மிகவும் துஷ்டையானவள் வந்து ஸம்பவிக்கிறாள் அல்லது, விவேகசாலியாக இருக்கிற பெண்ணுக்கு, அவிவேகியாகவும் தீயொழுக்க முடையவனாகவும் இருக்கிறவன் வந்து ஸம்பவிக்கிறான் இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடான குணங்களையுடைய புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் கல்யாணம் செய்து கொள்வதினால் என்ன ஸௌக்யம் உண்டாகும் அதைப் புத்திமான்களே யோசிக்கவேண்டும். ஆனால், மேலே சொல்லிய மூடத்தனம் இந்தத் தேசத்தார்களுக்கு நல்ல விவேகம் வருகிறவரைக்கும் இவர்களை விட்டு நீங்காது ஆகையால், விவேகசாலிகளாக இருக்கிற புருஷர்கள், தங்களுக்குத் தமது தாய் தந்தைகள் கொள்ளவேண்டுமென்று யோசித்திருக்கிற பெண்களுடைய குணங்களை எவ்விதத்திலாவது விசாரித்துப் பின்பு கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும் ஏனென்றால், தாய்தந்தைகளாவது, அல்லது பந்துக்களாவது, பணம் பந்துத்துவம் முதலிய காரணத்தினால், கூன் குருடு முதலிய விகார ரூபங்களையுடைய ஸ்திரீகளை நன்றாக இருக்கிற புருஷனுக்குக் கல்யாணம் செய்ய நிச்சயிப்பார்கள் இப்படி அநேகம் பேர்கள், தங்களுடைய ஸௌக்யம் பெருமை முதலியவைகளைப் பார்த்தும், பின்பு புருஷன் படப்போகிற வருத்தத்தைப் பாராமலும், விகார ரூபமுள்ள பெண்களைக் கொள்ளத் துணிகிறார்கள் ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, எப்படிப்பட்டவர்களும் முதலில் தங்கள் ஸௌக்யத்தை விரும்புகிறவர்களாய் இருப்பார்களே யல்லாமல், பிறனுடைய ஸௌக்யத்தைப் பாராட்டுகிறவர்கள் உலகத்தில் யாரும் இல்லை. ஆகையால், கல்யாணம் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில் பெண்களைப் பார்க்கப் புருஷர்களும், புருஷர்களைப் பார்க்கப் பெண்களுந்தான் தகுந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்தத் தேசத்தார்களும் இப்படிச் செய்துகொண்டு வந்தால், ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் ஆகிய எல்லாரும் அதிக ஸுகத்தோடு கூடி வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள்

ஒத்த குடும்பத்தில் பெண் கோள்ளுதல். — புருஷர்கள் அதிக ஐசுவர்யத்தை உடையவர்களுடைய பெண்களைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாகாது மிதமான தனிகர்களாகவும் சின்ன குடும்பஸ்தர்களாகவும் இருக்கிறவர்களுடைய பெண்களைக் கல்யாணம்

செய்துகொள்ளவேண்டும் ஏனெனறால், மாமன் அதிக பொருளுடையவனாகவும் மருமகன எளியவனாகவும இருநதால, அநத மருமகனை மாமன் தன்னுடைய வேலைககாராகளில ஒருவனைபபோல எணணுவான அவனுடைய பெணணும செல்வச செருக்கினால தனது புருஷனுககு உபசாரம முதலானவைகளைச செய்ய விருமபாள அனறியும் எபபோதும தாய்வீட்டிலேயே இருபபாள புருஷனுககு, இவன் இனனாருடைய மருமகன் எனறு சொல்லும பெயரேயனறி, வேறே யாதொரு மாயாதையும் கிடைக்கமாட்டாது ஸாதாரணமானவாகளுடைய வீட்டுப பெணணாக இருநதால, அபபோது அவாகளால மருமகனுககு எலலா உபசாரஙகளும் நடககும பெணணும புருஷனுடைய சொற்படி நடபபாள் தாய்வீட்டிலேயே குடிகொணடிராமல புருஷனுடனே எபபோதும கூடியிருபபாள மாமன வீட்டாா எளியவாகளாகவும அதிக குடுமபஸ்தாகளாகவும இருநதால, அவர்களுடைய பெணணைக கொண்ட புருஷன எப்போதும அவாகளுககே தன ஆஸ்தியைச செலவழிககுமபடியாக நேரிடும புருஷனுககு அவாகளால ஒரு நனமையும கிடைககமாட்டாது

போதுமான ஸம்பாத்யம் இல்லாமல் கல்யாணம் செயது கொள்வதன் தீமைகள் —நலல ஸம்பாதயம் நமக கிலலாவிட்டால, நாம கல்யாணம செயதுகொளளககூடாது கைககுப போதுமான தரவயம இலலா முன்னமே, நாம் கலயாணம செயதுகொணடால, நமககு ஸநதோஷம இலலாமல எபபோதும வயஸனமே உணடாகும, நமமுடைய பெணடாட்டிககு வேணடிய ஆடை ஆபரணங்களுககு நமமிடததில பணமிலலாவிட்டால, கடன வாங்கியாகிலும போதுமான செலவு செயயுமபடியாக நேரிடும அபபுறம அநதக கடனைத தீரகக நாம சகதியிலலாதவாகளாகிக கடன கொடுததவாகளால எபபோதும பீடிககப்பட்டுககொணடிருபபோம ஒருவேளை கடவுள கிருபையால பிள்ளைகள உணடானால அவாகளுககுப போதுமான உபசாரம செயய நமககுச சகதியிலலாதபடியால, அநதப பிளளைகள அனனவஸதிரஙகளுககாகத தமது தாயமுகத்தைப பாாககுமபோது, அவள நம்முடைய முகததை நோககுவாள நாம அபபோது அதிக வயஸனததை அடைவோம ஆகையால, கையில் பொருள கிடைப்பதறகு முனனமே கலயாணம செயதுகொணடு இப்படிப்படட துன்பததை அடைகிறதைப் பாாககிலும ஒனறியாக இருபபதே மிகவும நலமாக இருககினறது சீமான்களுடைய பெணகள் அதிக தரவயததோடு நமககுக கிடைப்பதாக இருநதாலும், நாம நமது சொநத முயற்சியினால ஸமபாதிககும பொருள் ஒரு ஸம்ஸாரததை வைததுக காப்பாற்றுகிறதற்குப் போதுமானதாக இல்லாவிட்டால், கல்யாணம் செய்துகொள்ளககூடாது ஏனென்றால, அந்தப் பணததினால ஜீவிப்பவன் அதம

னென்று சொல்லப்படுகிறான் அதல்லாமலும், வீட்டில் சேர்ந்த அதி காரமும் அவர்களுக்கே இருக்கும்; நாம் அந்தப பணததைச் செலவிடும் போது நமது மனததிற்கு அருவருப்பும பலவகை வருததங்களும் உணடாகும

மனைவியிடம் விசுவாஸம்.—உலகததில் பெணகள் புருஷா களை விவாஹம செய்துகொள்ளுகிறது, அவாகளுடன் கூடி ஸௌக் யததையும் இனபததையும் அனுபவிககிறதற்கே யன்றி, வேறொன்றுக கும் அல்ல அதை அறியாமல் புததிஹீனாகள சிலா எப்போதும் தமது மனைவிகளை அடிததல திட்டுதல முதலானவைகளால் வருத்திக் கொணடிருககிறாகள். அவாகள் அபபடிச செயகிறதை அப்பெண் கள் தம்மால கூடியமட்டும் பொறுததுககொணடிருககிறார்கள் அவா கள் அநத துாநடையை விடாமலிருநதால, அநதப பெணகள் ஹிமசை பொறுககமாட்டாமல் கிணறு குளங்களில் வீழ்ந்து தங்களுடைய ப்ரா ணனைப் போககிககொள்ளுகிறார்கள் ஒருவன் இல்லாள் கிணற்றில் வீழ்ந்து இறந்தானென்பது அவனுககுத தலையிறககததைக் கொடுக கின்றது ஆகையால், அதை அடையாமலிருக்கும்படி, தாம் கொண்ட பெண்களை உபசாரததோடும் மாயாதையோடும் விசுவாஸத்தோடும் நடத்திக்கொணடு, அவாகளுடன் கூடி இன்பததை அனுபவிததுக கொண்டு ஸுகமுற்றிருககவேணடும.

அநுபந்தம் I.

அநுபந்தம் II.

அநுபந்தம் III

அநுபந்தம் I.

கைத்தொழில்கள்.

கைத்தொழில்கள் என்பதற்கு மனிதன் கையினால் செய்யப்படும் வேலைகள் என்று அர்த்தம். சொல்லின்படி அர்த்தம் இதுவேயாயினும், கையினாலாகும் எல்லா வேலைகளையும் கைத்தொழில்கள் என்று வழங்குவதில்லை. வழக்கத்தில் இந்த வார்த்தை சில வேலைகளை மாத்திரமே குறிக்கும். மனிதர்கள் செய்யும் வேலைகள் எல்லாவற்றிற்கும் கை அவசியமானதே. ஆயினும் தண்ணீர் இறைப்பது, சோறு சமைப்பது முதலிய ஸாதாரண வேலைகள் கைத்தொழில்கள் அல்ல.

நிலத்தை உழுது பண்படுத்தி விதை விதைத்துத் தகுந்த காலத்தில் களை பிடுங்கிப் பயிரிடுகிறோம். இந்தத் தொழிலில் மனிதன் ப்ரயாஸப்படுவது உண்மையே. ஆகிலும், விதை முளைப்பதும் கதிர் விடுவதும் தான்யம் பழுப்பதும் தெய்வச்செயலே அன்றி மனிதன் செயல் அல்ல. ஆகவே, நெல் முதலியவைகளை விளைபொருள்கள் என்கிறோம். உழுதல் முதலிய வேலையெல்லாம் கைப்பாடு, கைவேலை என்று சொல்லப்படும்.

எண்ணெய் ஆடுவது, கருப்பஞ்சாறு இறக்குவது முதலிய வேலைகள் சிறப்பில்லாத ஸாதாரணமான வேலைகளே. ஆதலால், அவைகளுக்குக் கைத்தொழில் எனனும் பேர் தகாது. கையால் எழுதுகிற சித்ரவேலையைக் கைத்தொழில் என்னலாகாது. கைத்தொழில்களினும் சித்ரவேலை மேன்மையானது. அதைக் கைத்தொழில் என்பது அதன் கௌரவத்துக்குக் குறைவு. சித்திரத்தைக் கையினால் எழுதினபோதிலும், இந்த வேலையில் எப்பொழுதும் மனவூக்கமும் கைஸாமர்த்யமும் அவசியமானவை. மனவூக்கமும் கைஸாமர்த்யமும் எப்பொழுதும் அவசியமான வேலைக்குச் சற்றுக் குறைந்தும் ஸாதாரணமான கைவேலைகளுக்குச் சற்று உயர்ந்தும் இருக்கிற வேலைகளே கைத்தொழில்கள். கெடியார வேலையைக் கைத்தொழில் என்று சொல்லலாம். ஏதோ ஒரு உலோகத்தை நானாவித சக்ரங்களாகவும் சுழல்களாகவும் செய்து கெடியாரம் என்கிற விசித்ர யந்திரத்தை அமைக்கிறார்கள். சித்திரவேலைபோல் இதிலும் மனவூக்கையும் கைஸாமர்த்தியமும் அவசியம் இல்லையா? அப்படியிருக்க, இதைச் சித்ரவேலையினும் தாழ்ந்ததான கைத்தொழில் என்று சொல்வது ஏன்? முதல்முதல் கெடியாரம் பண்ணுகிற விதத்தைக் கண்டுபிடித்தபோது

'மனவூக்கையும் கைஸாமர்த்யமும் அவசியமே. அப்பால் எவனுகிலும் அந்த வழியைக் கற்றுக்கொண்டு கெடியாரம் செய்யலாம். சித்ரவேலை அப்படிச் செய்யக் கூடியதல்ல. இப்படியே யந்த்ரங்களால் இயற்றப் பட்ட இரும்புவேலை, தச்சுவேலை, கண்ணுடிவேலை, குடம் முதலான மண்வேலை, பஞ்சுவேலை, தோல்வேலை, கடிதவேலை, அச்சுவேலை முத லியவைகள் கைத்தொழில்களாம்.

பிராணனைப் போகவொட்டாமல் காப்பாற்றுவதற்குச் செய்ய வேண்டியது வ்யவஸாயம். ஸௌகர்யங்களை அநுபவித்து ஸௌக்ய மாய் ஸந்தோஷத்துடன் வாழ்வதற்குச் செய்ய வேண்டியது கைத் தொழில். வெறுங்கையால் செய்கிற வேலை கைவேலை. யந்திரங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அவைகளின் உதவியால் செய்கிற வேலைகள் கைத்தொழில்கள்.

நாகரீகம் உள்ள தேசங்களில்தான் கைத்தொழில்கள் நடந்து வரும். கைத்தொழில்களுக்கு ஐச்வர்யமும் உழைப்பும் ஆகிய இரண்டும் இன்றியமையாதவை. ஐச்வர்யம் மாத்திரம் உள்ள தேசங்களில் கைத் தொழில்கள் அதிகமாய்க் காணப்படமாட்டா. ஏனெனில், உழைப் பில்லாமலே தனவான்களாய் இருந்தால், பிறகு உழைக்க மனம் வராது. மிகவும் தரித்ரமான தேசங்களிலும் கைத்தொழில்கள் இருக்கமாட்டா. ஏனெனில், கொஞ்சமாகிலும் த்ரவியம் இல்லாவிட்டால், முதல்முதல் கைத்தொழில்கள் ஊன்றுகிற விதம் எப்படி? கைத்தொழில்களை நடத் தும் வழியைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு சாஸ்திரப்பயிற்சியும் நுட்பவறிவும், அவைகளை இயற்றுவதற்கு யுக்தி உபாயமும், அவைகளைச் செழிப்பிப் பதற்கு ஒழுங்கும் ஒற்றுமையும் வேண்டும். அவைகளைப் பாதுகாப்ப தற்குத் தகுந்த அரசாட்சி இருக்கவேண்டும். நாகரீகம் அற்ற தேசங்க ளில் இவைகளெல்லாம் எங்ஙனம் நேரும்? கைத்தொழில்கள் முதலில் ஏற்படும்போது, யந்த்ரங்கள் அமைக்க த்ரவ்யம் வேண்டும். ஸாமான் கள் இன்றி வேலை நடக்கமாட்டாதாகையால், பற்பல தேசங்களி லிருந்து ஸாமான்களை வரவழைப்பதற்கும் முன்பின் ஸரிப்படுத்துவ தற்கும் பணம் வேண்டும். இப்படிச் செய்வதற்காக இதர தேசங்க ளோடு வர்த்தகம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்நேஹம் பாராட்டி வரவேண் டும். வர்த்தகம் விசேஷமாய் நடவாத தேசத்தில் கைத்தொழில்களும் நடவா. ஒரு தேசத்தில் கைத்தொழில்கள் ஊன்றி திடப்பட்டு வருத் தியாகிச் சிறப்படைய நெடுநாள் பிடிக்கும்.

யந்த்ரங்கள் அமைப்பதற்கு சாஸ்த்ரஞானம் அருமையான சாத கம். மனிதன் நெடுநாளில் செய்து முடிக்கும் வேலையை யந்த்ரம் அதிசீக்ரத்தில் செய்து முடிக்கும். மனிதனுடைய ஆற்றலுக்கு எட் டாத காரியங்களும் யந்த்ரத்தால் நிறைவேறும். மண்ணும் சாம்பலும்

கண்ணாடியாகிறதென்றும் கந்தை காகிதமாகிறதென்றும் சொன்னால், யாருக்குத்தான் முதலில் அதிசய மிராது. காகிதத்தை வைத்தால் கண்மூடித் திறப்பதற்குள் அதை இழுத்துக்கொண்டுபோய், மை தடவி அச்சிட்டு, மறுபடியும் ஓரிடத்திலகொண்டு சேர்த்துவிட்டு, உடனே மற்றொரு காகிதத்தை அவ்விதமாகவே செய்ய இழுத்துக் கொண்டுபோகிறதே, அப்படிப்பட்ட அச்சுயந்திரத்தைக் கண்டு யார் தான் வியப்படையாமல் இருப்பார். சணலை ஸரிகையாக்கினால் ஒன்றுக்கு ஐயாயிரமடங்கு விலை உயர்ந்துபோகிறது இரும்பை ஊசிகளாகவும் சங்கிலிகளாகவும் பண்ணினால் விலை எத்தனையோ மடங்கு அதிகரிக்கிறது. இவையெல்லாம் கைத்தொழில்களின் சிறப்பல்லவா?

மனிதர்களுக்குள்ள பரஸ்பர ஸம்பந்தம்.

மலையடிவாரங்களிலும் வனங்களிலும் வீடுவாசல் முதலியது ஒன்றும் இல்லாமல், கனி கிழங்குகளையும் வேட்டையாடிய ஜந்துக்களின் மாமஸத்தையும் புசித்துக்கொண்டு, கேவலம் மிருகஜாதிகளைப்போல் திரிந்துகொண்டிருக்கும் காட்டுமனிதர்கள், உண்பதும் உறங்குவதுமன்றி வேறு அபேட்சையில்லாமல் காலந்தள்ளிவிடுகிறார்கள் இத்தன்மையான மனிதர் ஏகதேசமாய் எங்கேயோ சிலரே இருக்கிறார்கள் இவ்வுலகில் ஏறக்குறைய எல்லா தேசங்களிலும், சிலவற்றில் அதிகமாகவும் சிலவற்றில் கொஞ்சமாகவும், நாகரீகம் பரவியிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட தேசங்களில் அவரவர் வீட்டில் ஜனங்கள் வைத்திருக்கும் பொருள்களையும் ஸாமான்களையும் பார்த்தால், அவைகளைச் செய்து கொடுக்க இத்தனை வேலைக்காரர்கள் வேண்டும் என்று கணக்கிட்டுச் சொல்வது முடியாது

அதிக ஐசுவர்யம் பெற்று ஸகலவிதமான போகங்களையும் அநுபவிக்கிற தனவான் வீட்டில் உள்ள பொருள்களைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதில்லை ஒன்றுமில்லை ஒன்றுமில்லை என்று அன்றாடம் வேலை செய்து ஜீவனம்பண்ணுகிற அற்பக் குடியானவன் ஒருவனுடைய வீட்டைப் பார்த்தால் போதும் மற்றொன்றும் வேண்டாம்: அவன் மேலே போட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஒரு துணியைப் பார்ப்போம் அது எத்தனை வேலைக்காரர் சேர்ந்து துணியாயிற்று பருத்திச்செடி வைத்து வளர்ப்பவன்—பஞ்சு எடுப்பவன்—நூல் நூற்கிறவன்—நெய்கிறவன் முதலான வேலைக்காரர்கள் வேண்டியிருப்பதும் தவிர, இவர்களுள் ஒருவனிடத்தில் ஸாமானை மற்றொருவனிடத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க எத்தனை மூட்டைக்காரர்களும் வர்த்தகர்களும் வேண்டும்? அன்றியும் அநேக ஸாமான்கள் ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசத்துக்கு வெகுதூரம் போகவேண்டுமாகையால், எத்தனை கப்பல்வேலைக

காராகளும் புகைவண்டி வேலைககாராகளும வேணடுமே? இதுமாததிரமோ! இநத வேலைககாராகளுடைய ஆயுதஙகள ஒவவொனறையும் செய்து கொடுகக இதரமான வேலைககாராகள கணககிலலாமல் வேணடும

விசிததிரமான யநதிரஙகள எததனையோ இருககினறன அவைக ளெலலாம இருககட்டும மிகவும அறபமான சிறு கததியைச செயய எததனை பேர தேவை? இருமபு வெட்டியெடுககிறவன முதல் கனனன் வரையில உளள பல வேலைககாராகளுடைய கூட்டுததொழிலால் கத்தி என்பது செயயப்படுகின்றது ஒரு கததிககு இததனை பேர வேண்டு மானால், பெரிய ஆயுதஙகளுககு எததனை பேர வேணடும

இபபடி ஒவவொன்றையும பாாககபபோனாலோ, ஸமுததிரததில இறஙகுகிறதுபோல இருககும நுட்பமாய விசாரிககிறதெனறால சொலலவேணடியதிலலை இபபடி ஒரு அறபததுணியைப பிடிதது பாாககுஙகால இவவளவுதூரம இழுததுககொணடுபோனால், மறறப பொருளகளையும தனிததனியே இவவிதமாக ஆராயநது பாாபபது எப்படிபபட்ட காரியம?

இநத விஷயததை உளளாழநது பாாபபோமானால், ஒருவன தனககு வேணடிய ஸாமானகள எலலாவற்றையும தானே செயது கொளவது கூடாத காரியம எனபது தெளிவாக விளஙகும அநேக ஆயிரமபோகள சோநது ஒருவாககொருவா ஒததாசையாக நினறு வேலை செயயாவிடின, ஒனறுமிலலாத எழைககுககூட அவனுககு வேணடிய அறபமான பொருளகளும கிடைககமாட்டா மனிதா ஒவவொருவரும தமமால கூடிய வேலையைச செயது, மற்றவாகள் செயயும வேலைகளின பரயோசனததைப பெற்று, பரஸ்பரம ஒற்று மையாக வாழ்கினறனா

காலதாமதம்.

இனறைககுச் செயவதிலும நாளைககு இனனும செவவையாய்ச செய்து முடிககககூடிய காரியததை, அதுவரையில காததிருககப பொறுமல, இனறைககே செயவது மதியீனம். இன்றைககே செவ வையாய்ச செய்து முடிககககூடிய காரியததை, அபபடிச செய்யாமல், நாளைககு ஆகட்டும் என்று நினைதது நிறுததிவைப்பதும் மதியீனமே ஒன்றுககொன்று விரோதமான இவவிரணடும் குற்றமென்றே அங்கீ கரிககததககவை இவவிரணடிலும எது அதமமானது என்பதை நாமே அநுபவசிததமாய எளிதில அறிநதுகொளளலாம்

அந்த க்ஷணமே கட்டாயமாய்ச செய்யவேணடிய வேலையை அப்படிச் செய்து முடிககாமல் பினனிட்டுச செய்துகொள்ளலாம்

என்று வீணே ஆலசியம செய்வது காலதாமதம் எனப்படும் அது ஸாதாரண தோஷங்களில ஒன்று அதற்கு இடங்கொடுத்தால், நாம் எந்த வேலையையும் கரமப்படி செய்து முடிப்பது கூடாமையாகும். நாளைக்கு நாளைக்கு என்று சொல்லி ஆலசியம செய்துவந்தால், எடுதத கருமம் எனறைக்கும முற்றுப்பெறுமலே போய்விடும் ஆகையால காலதாமதம என்னும் குற்றததுககு ஒருபொழுதும இடங்கொடுககல் ஆகாது இனறு செய்யததககதை நாளைச் செயதுகொளளலாம் என்று மெலல மெல்ல நழுவவிடுவோமாயின், வரவர இந்த துாவழககம் மேலிட்டு, கருதிய காரியம கைகூடாமலே, "நாளைககு" "நாளைககு" என்ற நாளகள எல்லாம் "நேற்று" "நேற்று" எனறு சென்ற நாள் களாய், சாகுங்காலமளவும் இப்படியே மோசம்போகவேணடும

அவசியம செயது முடிககவேணடிய விஷயங்களை அநதவேளையில செயது முடிககாமல காலதாமதம் பண்ணுவதறகுக காரணம் இன்னதென்று நமககு எளிதில புலபபடுகிறதில்லை நாம எடுதத கருமங்களைச் செயயத தொடங்கும்போது, அதறகுத தடையாக எததனையோ இடையூறுகள குறுக்கிடுவதனுல் காலதாமதம செயவதற்கு இடமுணடாகினறது காலதாமததைச சோமபலென்று சொல்லலாமோ எனின், அப்படிச சொலவதற்கும வழியில்லை ஏனெனில், காலதாமதம செயகிறவாகளில பெருமபானமையோா விடாமுயற்சி உள்ள நலல பாட்டாளிகள் முதலில் செய்யவேண்டிய காரியததை அதனிடததில் உளள வெறுப்பு முதலிய காரணஙகளால அதை அபபடிச செயய முயலாமல, தமககு விருப்பாயுள்ள மறறொன்றைச செய்யப புகுகிருாகள உடனே செய்யவேண்டியதைப பாபரப்போடு செய்யப புகாமல, பினனுலே செயயததககதை முதலில் செய்யும்படி தொடஙகுவதனுல காலதாமதம் செய்யும்படி ஆகிறது நாளை நன்ருய்ச் செயது முடிககததகக காரியததை ஆததிரப்பட்டு இனறே செய்ய வேணடும எனறு செயவதனுல், அந்தக காரியம் நன்ருய் முடியாததும் தவிர, இனறே அவசியமாயச செயயவேண்டிய காரியமும் குநதகப் பட்டு இவவாறு இரண்டும் கெடுவனவாகும்

இதை மனோதைரியமில்லாமை என்று சொல்லவும வழியில்லை ஏவப்பட்ட வேலைகளை நாம ஸரியான காலததிலேயே செயயவேணடியதாக இருகக, அதனிடததில நமககு நெடுநாளாக உளள வேணடா வெறுப்பினுல் உடனே செய்யப் புகுவதில்லை செய்யததானவேணடும் என்று நிர்ப்பந்தம் பண்ணப்பட்டால, அதை எப்படியாவது சிரமப்பட்டுத தீராப்பொறியாய் உடனே செய்து முடித்துவிடுகிருேம் இஙஙனம முதலில் நாமே செய்யாமல காலதாமதம்பண்ணி, நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டபின் அதற்குப் பயந்து செய்வது கோழைத்தனமாகும் காலதாமதம் என்கிற ஸாதாரண தோஷம் உண்டாவது இன்ன காரணத்

தால் என்று தெளிவாய்ப் புலப்படாவிட்டாலும், இது பெரிய குற்ற மென்றே யாரும் அநுபவசித்தமாய் அறிந்துகொள்ளலாம்.

காலதாமதம் என்னும் குற்றத்துக்கு நாம் சற்றும் இடங்கொடுக் காமல் பலமாய் எதிர்த்துநின்று அதனோடு போராடவேண்டும் என்ப தற்கு முக்கியமாய் இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது:—சென்ற நாள்கள் ஒருபொழுதும் நின்றநாள்கள் ஆகமாட்டா என்பது நிச்சயம். ஒரே விஷயத்தை நாம் இருமுறை செய்யும்படி ஒருபொழுதும் நமக்கு வாய்க்காதென்பது திண்ணம். ஏற்ற ஸமயம் எப்போதும் வாய்க்குமா? காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்வது போல, செய்யத் தொடங்கின காரியங்களைச் செய்யத்தக்க காலத்தில் தப்பாது செய்தே தீரவேண்டும். வாய்த்த ஸமயத்திலே செய்யாது விட்டுவிட்டால், மறுபடியும் ஸமயம் நேர்ந்தாலும், அது முன்னைத்தனை நன்றாயிராமல் ஏதாவது குற்றங் குறைவு உள்ளதாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே கருதிய காரியம் கைகூடா மலே போவது இயற்கை. மனிதர் வாழ்க்கை நிச்சயமல்ல ஆதலால், எதை எப்பொழுது செய்யவேண்டுமோ அதை அந்த வேளையிலேயே தப்பாது செய்துகொள்வதே அறிவோர் கடன். இரண்டாவது:— காலதாமதத்துக்கு இடங்கொடுத்தால் அது வரவர வருத்தியாகும். வாழைப்பழத்தில் ஊசியேற்றுவதுபோல, பஹு ஸ்வல்பமாய் இந்தத் துராப்யாஸம் பலமாய் வேரூன்றி நம்மிடத்தில் குடிகொண்டு பலவிதத் திலும் நம்மைச் சதிசெய்யும். நாம் இதன் வலையினின்றும் தப்பி வெளிப்படுவது எளிதன்று. இது தைரியக்குறைவை உண்டாக்கி, அற்ப காரியத்தையும் செய்யவொட்டாமல் நம்மை மலைக்கப்பண்ணும்.

நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களை நாளைக்கு ஆகட்டும் என்று நிறுத்திவைக்காமல், நாள்தோறும் குறித்த வேளைகளில் ஒரு குறையும் இல்லாதபடி ஒழுங்காய்ச் செய்ய வழக்கப்படுத்திக்கொண்டால், எல் லாம் இனிது முடிந்து, காலதாமதம் உண்டாவதற்கு இடமிராது. ஆரம்பத்திலே தானே இந்தக் குற்றத்தை வேரோடு களைந்துவிட்டால், நாம் அதனால் ஸௌக்யப்பட்டு முன்னுக்கு வருவதுமன்றி, நம்மைச் சேர்ந் தவர்களையும் முன்னுக்குக் கொண்டுவரலாம்.

காலதாமதத்தினால் உண்டாகும் கேட்டைப்பற்றி எத்தனையோ உதாரணங்களை எடுத்தெழுதலாம். ரோம சக்ரவர்த்திகளில் ஒருவரா கிய ஜூலியஸ் ஸீஸர் என்பவருக்கு விரோதமாய்ப் பலரெழுந்து மந்த் ராலோசனை மண்டபத்தில் அவரைக் கொலைசெய்த அன்று காலையில் அவருக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அவர் மந்த்ராலோசனை மண்டபத் துக்கு அன்றைத்தினம் போனால் மரணம் அடையவேண்டுமென்றும், அதற்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் உபாயம் இன்னதென்றும், அக்கடிதத் தில் தெளிவாய்க் கண்டிருந்தது. அக்கடிதத்தை அவர் அன்று காலை

யில் கையில வாஙகியும, உடனே அதைப பிரிததுப படிததுபபாராமலே அபபுறம பாரககலாமெனறு மநதரியிடம கொடுததுவிட்டமையால அனறையதினம அஙகே போயக கொலையுணடார காலதாமதததால இவவாறு ஒவவோர ஸமயததில உயிாககிறுதியும உணடாவதால, எவரும இதனை கொடுமைககு உளளாகாமல எசசரிககையாக இருககவேணடும

ஸம்பாஷணை.

ஒருவருடைய குணகுணஙகளை உளளபடி அறிவதறகு அவருடைய வாாததைகளே ஒருவகை வாயிலாக இருககினறன ஏறககுறைய இவவுலகததில இயறறபபடுகிற எவவகை நனமைககும தீமைககும சொறகளே காரணம அவரவருடைய குணதோஷஙகளைப பிசகாமல வெளிபபடுததி ஸாகதுககஙகளை விளைவிபபன சொறகளே ஒருவரிடததில அறிவு ஆளுதை உணடு இலலை எனபதை அவா சொறகளே காட்டி விடும இபபடி நமது சிறுமை பெருமைகளுககுக காரணமான சொறகள நமமுடைய வசததில இருககினறன நமமுடைய வசததில இருபபவைதானே எனறு வாயககுவநதபடி பிதறறுமல, ஸமபாஷணையில சொறகளை வழஙகுமபோது அதிக எசசரிககையாக இருககவேணடும நாம பேசுமபோதெலலாம நமது சொறகள் இனிபபும ஒழுஙகும உடையனவாய இருககவேணடும இககருதது உடகொணடே "ஞயமபடவுரை" எனறாா ஔவையாா

வீட்டுஸஙகதி, லௌகிக வயவஹாரம, கரநதவிசாரம், ராஜாஙக வயவஹாரம முதலானவைகளில ஏதாவது ஒரு விஷயததைபபற்றி ஒருவரோடொருவா பேசுவது ஸமபாஷணை இநத ஸமபாஷணை, புததியுடையவாகளாகட்டும இலலாதவாகளாகட்டும், யாவரும் செயயககூடியதே ஸமபாஷணை செயகிற காலங்களில எவவளவு யுகதி புததி சாதுாயங்களோடும ஆசையும ஆவலுமாயப பேசுகிறோமோ, அவவளவு பேரும புகழும அதிகமாகும் நமது சொற்கள் கேட்போா காதுககு ரஞசகமாய இருபபதைவிடப பெருமை வேறொன்றும இலலை

ஸம்பாஷணையில புததிசாலிகள தாம அதிகமாய்ப பேசாமல பிறர் சொலலுவதையே விசேஷமாய உற்றுக கேட்பாாகள· எதிரி வாயை எபபோது அடககபபோகிறோம என்று விரும்பாாகள் தம வாயை எதிரி அடககினாலும் வருததம அடையாாகள் எதிரி சொலவதை சாநதமாயக கவனிதது, அவன சொலலுகிற யுக்தி ஸரியானதாய இருந்தால, அதன்மேல சற்றும வாயைத திறவாாகள நாம் சொலவது ஸரியென்று நாமே ஸாதிககக்கூடாது. எதிரிககு மனம் பொத

தும்படி விடைகொடுப்பது உபயோகமற்ற செய்கை சொல்லவேண்டிய ஸங்கதி ஒன்றும் இல்லாமற்போனாலும், இருந்தும் அது ஒரு புதுமையான ஸங்கதியாய் இராவிட்டாலும், புதுமையாய் இருந்தாலும் அதனால் நமக்காவது கேட்பவனுக்காவது யாதொரு நன்மையும் இராவிட்டாலும், வாயைத் திறந்து மிகைபட்ட பேசக்கூடாது.

ஒருவனுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகவேண்டுமென்று கோரிச் செய்கிற ஸம்பாஷணை ஹித ஸம்பாஷணையாம் ஹித ஸம்பாஷணை செய்ய நினைப்பவர்கள் தமது நற்போதனைகளும் ஷிக்ஷைகளும் இலகுவாகவே கேட்போர் கருத்தில் ஏறும்படி வெகு நயமாகவே பேசுவார்கள் அவர்கள் எதையும் தருணம் பார்த்துத் தெரிவிப்பது வழக்கம் கேட்போர்க்குத் தாங்குந் திறமை எவ்வளவோ அவ்வளவாகவே உண்மைகளை எடுத்துரைப்பார்கள் ஹிதத்தை உபதேசிக்க நினைத்தவர்கள் எவரிடத்திலும் கண்யமும் கௌரவமுமாகவே பேசித் தமது கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வார் ஹித ஸம்பாஷணை செய்வதற்குத் தக்க முயற்சி இல்லாவிடின் அந்தக் கருத்து ஈடேறாது நாம் ஸாதாரணமாய் வீடுகளில் பேசுகிற பேச்சு அதிக சாதுர்யமாயும் இனிப்பாயும் இருப்பதில்லை புதிதாய் யாராவது ஒருவரைக் கண்டால், வெகு ரஸமாய்ப் பேசுகிறோம் இதற்குக் காரணம் நமது முயற்சியும் முயற்சியின்மையுமே தவிர வேறொன்றும் இல்லை இவ்வாறு ஸம்பாஷணை செய்து வித்திபெற்றவர்களை விசேஷமாய்க் காண்பது அரிது

சாஸ்தர ஸம்பந்தமான விஷயங்களைப்பற்றிச் செய்யும் ஸம்பாஷணை வாதம் எனப்படும் ஒருவர் பூர்வபக்ஷம் பண்ணவும், அதன் மேல் ஒருவர் ஸமாதானம் சொல்லவும், வாதம் தர்க்கநீதியாக நடக்க வேண்டும் வாதம் செய்யுங்காலத்தில், வாதம் செய்பவர் அதிக கவனமாய் இருக்கவேண்டும் இல்லாவிட்டால், வாதம் தன் நிலையில் நிற்காமல் சச்சரவாகவும், சச்சரவு பெருங்கோபமாகவும் முடிந்துபோம். வாதம் செவ்வையாய் முடிந்து பயன்படுவது வெகு அருமை வாதம் செய்வது யாவர்க்கும் அதிக உபயோகமானது கவனமாய்ப் பார்த்துக் காத்து ஒழுங்காக நடத்தினால், வாதம் செவ்வையாகவே முடியும் ஒரு முறை ஒரு கக்ஷி சலித்துத் தோல்வியடைந்தாலும், பிறகு நல்ல ஆலோசனை உண்டாகி, அதனால் வெகு நன்மை விளையும் ஒவ்வொருவேளையில் இனி நிலைநிற்காது என்று தள்ளிவிடும்படி யத்தனிக்கத்தக்க கக்ஷிகளைத் தாங்கும்படியான நயாயங்களும் தோன்றும் ஆகவே வாதம் செய்வதால் விசேஷமாய்ப் பேசுந்திறமையும் புத்திக் கூர்மையும் உண்டாகும்

உழைப்பின் சிறப்பு.

உழைப்பு எவ்வளவு சிறப்புள்ளது! அது என்ன அருமையான காரியங்களைச் செய்கிறது பாருங்கள்! தன் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதில் எவ்வளவு வருத்தம் இருந்தாலும் அது அஞ்சுகிறதில்லை; எவ்வளவு முயற்சி வேண்டுவதாய் இருந்தாலும் தளாகிறதில்லை, எவ்வளவு இடுக்கண் வந்தாலும் பின்வாங்குகிறதில்லை. மனிதருடைய நல்வாழ்க்கையை வளர்ப்பதில் எப்போதும் ஊற்றமுள்ளதாய், எப்போது விடியப்போகிறது விடியப்போகிறது என்று காத்திருந்து, அருணோதயமாகிய பொற்கதவைக் கைகளால் தள்ளிக்கொண்டுபோய் வேலை செய்ய ஆரம்பித்து, நாடோறும் நவநவமான மஹோபகாரங்களைச் செய்துகொண்டே வருகின்றது.

காட்டை அழித்துக் கரம்பைத் திருத்திப் பார்க்கப் பயங்கரமான வெட்டவெளியைக் கண்ணுக்கு இனிமையாகப் பச்சைப்பசேரென்று தளிர்க்கச்செய்வது எது? ஏர் உழுது எருவிட்டு நீர்பாய்ச்சிப் பயிர்செய்து பழுத்த தானியத்தை அறுவடை செய்து, அதை உணவுக்கு உபயோகமாகும்படி பக்குவம்பண்ணி, இவ்வுலகிலுள்ள கோடான கோடி ஜனங்களையும் போஷிப்பது எது? செங்கல் சூளைபோட்டும் கருங்கல் வெட்டியெடுத்தும் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களைக் கட்டுவதும், ஆதாள பாதாளத்தைப் பரிசோதித்துப் பொன் வெள்ளி இரும்பு ஈயம் தகரம் முதலிய உலோகங்களை எடுப்பதும் எது?

காட்டில் உள்ள மரத்தை வெட்டிக் கப்பல்செய்து, அலைகளை லட்சியம்பண்ணாமலும் புயலுக்குப் பயப்படாமலும் அகாதமான ஸமுத்ரத்தின் வழியாய் நாலு திக்கிலும் உள்ள தேசங்களெல்லாம் சுற்றி, அங்கங்கே அகப்படும் நல்ல பொருள்களைப் பிறதேசங்களுக்குக் கொண்டுபோய், பிறதேசங்களில் உள்ள சிறந்த பொருள்களை அவைகளுக்கு மாறாகக் கொடுத்து, இப்படியே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அவரவர்கள் இனிது வாழ்வதற்கு வேண்டிய ஸகல ஸாமான்களையும் நிரப்பி, இவ்வுலகில் உள்ள யாவரும் ஒரேவிதமாய் ஸௌக்யம் பெறுவதற்குக் காரணமாக நிற்கின்ற வர்த்தகத்தை நன்றாய்த் தழைத்துச் செழித்தோங்கும்படி செய்வது எது?

அஸாத்யமாகவும் ப்ரயாஸமாகவும் காணப்படும் செய்கைகளை எவ்வளவும் லட்சியம் பண்ணாமல், பெரிய பிரவாஹமாக ஓடும் நதிகளை அளவிட்டு, உளைவிழும் சதுப்புநிலத்தின்மேல் செவ்வையான பாதைகளை உண்டுபண்ணி, ஆழமான கானாறுகளின்மேல் அந்தரத்தில் தொங்குவதுபோல வாரதிகள் கட்டி, பாறைகளைத் துளைத்து மலையின் கீழாகக் குகைபோல வழிபண்ணுவது எது?

ஒரு நகரததிலிருந்து மற்ெறாரு நகரததிற்கும், ஒரு தேசத்தி லிருநது மறெறாரு தேசததிற்கும், மலைகளின வழியாகவும, ஸமுத்ரத தின் வழியாகவும மெல்லிய கமபியை இழுதது, அதன் வழியாய வாயுவேகமும மனோவேகமும் இணையென்று சொல்லலாகாத வேகத துடன் ஸமாசாரம தெரிவிதது, ஒருவரும கனவிலுலும நினைகக வொண்ணாத இநத அதிசயததைச செய்வது எது?

புததிமான்களிடததினினறு உதிககிற விஷயஙகளையும சாஸதர பாரங்கதருடைய கொள்கைகளையும பெரியோாகளுடைய புததிமதி களையும் எல்லாரும் ஏககாலததிலும அறிந்துகொளளும்படி வெறுங காகிததத்தில அசசிட்டு அதற்குக கறபிககும திறமையைக கொடுபபது எது?

நிாமானுஷயமான பாதேசங்களில் ப்ரவேசிதது, ஜாலவிததைக காரன தன் கையில ஏநதிய மந்திரககோலைச சுழற்றி விநோதம் காட்டு வதுபோல், சுதத ஸூநயமான பள்ளாததாககுகளில நவதான்யஙகளும செழித்துப பயிராகவும; வெறுமையான இடஙகளிலெலலாம பசுமை யான மரஙகள அடாநத சோலைகள நிறையவும, உலைககளம பஞசாலை முதலான கைததொழிறசாலைகள விளஙகவும; வாணிபஙகள் வேரூன் றிச் செழிககும அடைககல ஸதானமாயும, ஸகல சாஸதரஙகளும முழஙகும விலாஸமணடபமாயும, ஸமய வித்தாநதஙகள் ஓஙகிவளா கிற திவயாலயமாயும, அரமனைகளும ஆலயஙகளும மணடபங்களும உயர்ந்து காட்சிககினிய நகரம தோனறவும காரணமாயிருப்பது எது?

பிறதேசதது ஸாமானகள கபபல கபபலாய வநதிறங்குவதும இவவிடதது ஸாமானகள் அவவிடஙகளுககெலலாம கபபல கபப லாய்ப் போவதுமாக வாததகததை வ்ருததிசெயது, சாஸதா ந்யாயஙக ளால் பஞசபூதஙகளையும மனனுயிாககு உதவியாகுமபடி ஸ்வாதீனப படுததி, கைததொழிலகளை உணடுபணணி, அவவேலைகளுககு அழ கைகக கொடுக்க சிலபவிததைகளைக கற்பிதது, இவைகளெலலாம என்றென்றைககும அழியாமல விளங்குவதற்கு ஸாதனமான நூல் களைப் பெருககி, நாகரீகம பரவசசெயது, ஜனஙகள ஸகல க்ஷேமங் களையும பெற்று ஸநதோஷததை அநுபவிககும்படி அநுகூலிதது, நல்லொழுக்கமும தெய்வபகதியும மேன்மேலும வ்ருத்தியாகுமபடி வகைதேடுவது எது?

இப்படியாக நாறபுறஙகளிலும விளஙகும எணணிறந்த அதி சயமான கார்யங்களை ஸாதிபபது உழைப்பு அல்லவா? அப்படி யானல், உழைப்புககுச சிறப்பு இல்லையென்று யாாதான் சொல் வாாகள்?

அநுபந்தம் II.

வழக்குத் தொடர் மொழிகள்.

அகடவிகடம்
அகடித கடனாசக்தி
அகவிலை
அகால மரணம்
அகோராத்ரம்
அக்கினிஸாட்சி
அக்குத்தொக்கில்லாதவன்
அஜகஜாந்தரம்
அசுவதாட்டி
அச்சாணி
அஞ்சலிபந்தம்
அஞ்ஞாதவாஸம்
அடாடி படாடி
அடலை முடலை
அடி கோலுதல்.
அடிச் சட்டியில் காணம்போட்டுக் குண்டுச் சட்டியில் குதிரை ஸவாரி விடுகிறது
அடிதண்டம் பிடிதண்டம்
அடிதலை தடுமாற்றம்
அடிப்பாதை
அடுப்பில் பூனை தூங்குகிறது
அட்டமத்துச் சனி
அட்டஹாஸம்
அணிவகுப்பு
அண்டபிண்டம்
அண்டப் புளுகன்.
அண்டையயல்
அத்திப்பூ
அஸ்தலாகவம்
அந்தசந்தம்
அந்தர் தாப்பார்
அப்பியாஸவித்தை
அமஞ்சி வேலை
அம்பலத்தில் பொதியவிழ்க்கிறது.
அரிச்சந்திரன்
அருக்காணி முருக்கம்பூ
அல்லும்பகலும்
அபூக்கள்ளர்
அழுதகண்ணும் சிந்தியமூக்கும்
அழுத பிள்ளையும் வாயமூடும் அதிகாரம்
அன்னபானம்
அஹங்கார மமகாரம்
ஆகாசத்தை வில்லாக வளைத்தல்
ஆகாசமாளிகை
ஆகாய தாமரை
ஆகாயம் விழுந்துவிட்டது
ஆசாரக் கள்ளர்
ஆஷாடபூதி
ஆஜானுபாகு
ஆணிமுத்து
ஆதம்பாதமில்லாதவன்
ஆதாளபாதாளம்
ஆதிதெய்விகம்
ஆதிபௌதிகம்.
ஆத்தியாத்மிகம்
ஆதியோடந்தமாய்
ஆபால கோபாலம்
ஆமைமயிர்க் கம்பலம்
ஆயிரங்காலத்துப் பயிர்
ஆயிரம்பிறை கண்டவர்.
ஆயிரம் புளுகன்
ஆரம்ப சூரத்வம்

ஆலகால விஷம.
ஆலஙகாட்டுப பேய
ஆழமறியாமல் காலையிடுதல
ஆழம பாரததல்
ஆழும பாழும
இகபரம
இசகு பிசகு (இசககு பிசககு)
இடககு மடககு
இடபேதம
இடம பொருளேவல
இடம வலம தெரியாதவன
இடிமேல இடி
இணடு இடுசகு
இதாஹிதம
இநதரஜாலம
இரசேநதிரம
இரட்டைககுதிரைப பாயசசல
இரணடகம
இருதலைககொளளி யெறும்பு
இருவல நொருவல
இலவுகாதத கிளி
இறஙகுபடி
இருடடு பிருடடு
இனங கணம
ஈடுசோடு
ஈடேறுவது
உசசநதலை முதல உளளஙகால வரையில
உபாயககளளன
உமிக குததிக கைசலிததல
உரைகல்
உரையாணி
உலககைக கொழுநது
உலககைப் பூசை
உலைவைததல்
உள்ளஙகை நெல்லிககனி
உற்பாத பிணடம
ஊமை கணட கனு
ஊராருடைமைககு உலைவைககிறது
ஊராருடைமைககுப பேயாயப பறககிறது
ஊரோமல்
எககசசெககம
எடுததா கைபபிளளை
எடுபபும சாயபபுமாக
எட்டுகோ தொடடுகோ
எட்டும எட்டாததும
எயபபில வைபபு
ஏகதேசம
ஏகபோகம
ஏககன போககன
ஏடாகூடம
ஏடடிககுப போட்டி
ஏட்டுச சுரைககாய
ஏணல கோணல
ஏழைக குறும்பு.
ஏழை பேழை
ஏருமடைககு நீரபாயசசுகிறது
ஏறியிறஙகும திருமேனி
ஏறுபடி
ஏறுமாறு
ஐயநதிரிபு
ஒட்டுததிணணை
ஒப்படை பணணுதல
ஒருதலை வழககு
ஓட்டுச சுரைககாய
ஓரவஞசகம
ஓரியாய் வாழ்தல
கஙகணம கட்டிககொளளுதல
கஙகுகரை
கஜகரணம
கஜகரணவிததை
கடாட்ச வீட்சணயம
கடுமுடு—கடுமுடுககல
கடைககணபாரவை

கடை பரப்புகிறது.
கஷ்ட ஸாதயம
கஷ்ட நஷ்டம்
கஷ்ட நிஷ்டூரம
கண்கட்டி வித்தை
கண்டஸ்நாநம
கண்டதுண்டம
கண்ணில் மண்ணைத தூவ
கணமாயம
கதலீபாகம
கதைகாரன
கதைவிட்டுக கதைகேட்க.
கமகமவென்று
கமரில ஊற்றிய பால
கமப சூதரம்
கமபளததண்ட நயாயம
கரடு முரடு
கரதலாமலகம்
கரிகாலன்
கரிகாலி
கரும்பிடைககணு
கருமபு தின்னக கூலி
காண பரம்பரை
கர்ணன
கலகலவென்று
கலி பலி
கல்மேலெழுதது
கல்லில நாருரிததல்
கல்லெடுப்பு (கர்மாந்தரம.)
கல்லைககுததிக கைநோகிறது
கலவிக காயசசல்
களாங்கபடு
கற்றறி மூடன் (மோழை)
கற்றுககுட்டி
கன்று காலி
கன்னங்கரிய
கன்னங்கறேலென
காகதாலியம்.
காக்கன போக்கன்
காட்டிலெரிதத நிலவு
காணாதது கணடது
காணியாட்சி
காயசகாயம
காரடிவிததை
காரததிகைப் பிறை
காலபேதம
கால் நடையில பேசசு பல்லககில்.
கால்மாட்டு வைததியன்
கால்வழி
கானகததுகக நிலா
கானல ஜலம
கிடுகிடு
கிராம மேரை
கிருஷ்ண பக்ஷம்
கிளைபபாதை—கிளைவழி
கிள்ளுகீரை
கீழது மேலதாய.
குஙகுமஞ சுமந்த கழுதை
குசாகரபுததி
குசுகுசெனல
குடததிலேற்றிய விளககு
குடியரசு
குடிவாரம
குட்டிககரணம
குட்டிககலகம்
குண்டாகரணம.
குணடுகட்டு
குதர்ககம்.
குதிரைக்கொமபு
குதிரைப் பாய்சசல கொபித்தல்
குதிரை முட்டை
குந்தாணிவோ
குபீா குபீரென்று
குபுகுபென்று
குபேரஸம்பத்து
குப் குப்பென்று

குமரகண்ட வலிப்பு
கும்பிடுங் கள்ளர்
குரங்கினைக் கொள்ளி கொடுத்து விடல்
குரங்கு கையில் பூமாலை
குரங்குப்பிடி
குரங்கெறி விளங்காய்
குருட்டடியடிக்க
குருத்துரோகம்
குலவித்தை-குலத்தொழில்
குழைத்திடுங் கள்ளர்
குளிர்ந்த கொள்ளி
குளுகுளுத்தல்
குறவழக்கு
குற்றநற்றம்
குன்றின்மேலிட்ட விளக்கு
கூடகோபுரம்
கூர்க்கா (கோர்க்கா) வைத்யம்
கேளிவிலாசம்
கைக்கடக்க
கைகண்ட மருந்து.
கைகாட்ட
கைக்காரன்.
கைகுவித்தல்
கைகூட
கைகூப்புதல்.
கைக்குத்தவ
கைகொடுக்க
கைக்கொள்ளுதல்
கைக்கோல்
கைசெய்தல்
கைச்சாத்து
கைச்சித்தி
கைதருதல்
கைதூக்கல்
கைத்தாய்
கைத்தொழில்
கைந்நன்றி.
கைநீட்ட
கைநொடி.
கைபடிதல்
கைபாகம்
கைபார்க்க
கைபிடி
கைபிழைபாடு
கைபோடுதல்.
கைப்பழக்கம்
கைப்பணம்
கைப்பற்றல்
கைப்பாடு
கைப்பிசகு
கைமறதி
கைமாறு
கைமேலே.
கையமர்த்தல்
கையழுத்தம்
கையாளுதல்
கையிடுதல்
கையிருப்பு
கையிறுக்கம்
கையுடனே—உடனே
கையுதவி
கையும்பிடியுமாய்
கையும் மெய்யும்
கையெழுத்து
கையேந்தல்
கையொப்பம்
கைலாகு.
கைவல்லபம்
கைவல்லோர்
கைவாசி
கைவசம்
கைவிட
கைவிரிக்க
கைவிலை
கொடாக்கண்டன்

கொடுக்கல் வாங்கல்
கொக்கோடு குலக்கோடு.
கொழுகொம்பில்லாத கொடி.
கொள்ளிக்காசு
கோகர்ணம்
கோடா(னு)கோடி
கோமுக வ்யாக்ரம்
கோமுட்டி ஸாட்சி
கோரக்கா வைத்தியம்
கோழிக் காய்ச்சல்
க்ரஹசாரம்
க்ருஷ்ணபக்ஷம்
க்ருஷ்ணவார்த்தை
க்ருதார்த்தன்
சகடயோகம்
சடகோபன் தரித்தல்.
சட்டதிட்டம்
சண்டப்ரசண்டமாய்
சண்டமாருதம்
சத்யகீர்த்தி
சந்தி சதுக்கம்.
சந்து பொந்து
சந்தேக விபரீதம்
சம்பந்த கிரகஸ்தன்
சமபிராயவிரோதம்
சரக்குப்புரக்கு
சாட்டுச் சிக்கு
சராசரம்
சரித்திரம்
சர்வஸாதாரணம்
சல்லிய ஸாரதயம்.
சாங்கோபாங்கமாய்
சாயங்கால
சாரதாபீடம்
சாரதாமிசம்
சாலவித்தை.
சிங்கசொப்பனம்.
சிங்கநாதம்.
சிகாரதிசை
சிஷ்டபரிபாலனம்
சிதம்பரம்
சித்ரவதை
சிலாபாரம்
சிவசிவா
சிறகில்லாத பறவை
சிறுநீர்
சிற்றிலக்கம்
சிற்றுண்டி
சின்னஞ்சிறிய
சின்ன பட்டம்
சின்னபின்னம்
சீரங்கத்துலக்கை
சீறுமாறு
சுகதுக்கம்
சுகபோகம்
சுகரீபாக்ஞை
சுக்லபக்ஷம்
சுத்த சூனியம்
சுத்தபோஜனம்
சுபாசுபம்
சுயம்வரம்
சுலப ஸாத்யம்
சூரியனைக்கண்ட பனி
சூரியன் குஞ்சு
செக்கச்செவேலென்று
செண்டுவெளி
செப்பிடுவித்தை
செம்பாகம்
செய்கால
செய்பாகம்
செய்யாமல் செய்த உதவி
செல்வச்சிரிப்பு
செவசெவவென்று.
சோகுப்பொடி
சோணுவா(மா)ரி
ஸ்நானபானம்

டமபாசாரி
டாலடமமாரம போடுதல
தகதகவெனறு
தடிககு மிஞசின மிடா
ததீயாராதனம்
தரவாரி
தராசு நிறுககு
தாாதரம
தரிசனவேதி
தரையோடு தரையாய
தாமராஜா
தலாணி (தலையணை) மநதிரம
தலைதெரியாத ஸநதோஷம
தலைமாடடுக கொளளி
தலைமாட்டு வைதயன
தலையில ஓட்டைக கவிழ்ததல
தலையில மிளகாய் அரைககிறது
தலையீறறு
தவடை சுததி
தறுகுறுமபு
தனனந தனியே
தனனரசு நாடு.
தூாணடுகால பாய்சசல
தாது பிராது
தாமச பதாாததம.
தாரதம்மியம
தாலிபுலாகந்யாயம்
தாவர ஐஙகமபபொருள்
தாறுமாறு
தானதாமம.
தீகைப்பூடு
திகதிககென்று
திகபிரமை.
திடுமப்ரவேசமாய
திண்டு திமாசு
திப்ரமை.
திமில குமிலம.
திரவ்ய மமதை
திருகல முறுகல
திருககடைக காபபு
திருககண சாததுதல
திருககூடடம
திருட்டு புரடடு
திருவாய மலாநதருளுதல
தீண்டாத திருமேனி
துஷட நிகரஹம
துபபடடியில கிழிதத துணடு
துபபாககி வயிறறில பீரங்கி
துருவசககரம
துாயோதனன குடிககு ஐகுனி
துலாபாரம தூஙகுதல
தூாவாஸ கோதரம
தேககித தெவிட்டுதல
தேசாபிமானம
தேடடகிடையாத திரவியம
தேயபிறை
தேரைவால
தேனூறுபாயசசல
தைபபிறை
தோகமபோடுதல
தொடைசவாரி விடுதல
தொடைதட்டி வெள்ளாளன்
தொட்டதும தொடாததும
தொப்பையுந தொந்தியுமாய்
தொழு களளா
தோட்டம துரவு
தோலிருககச சுளை விழுங்கு.
தோலோ தோல
த்ராக்ஷபாகம
நகமும சதையுமாய்.
நசுநசெனல
நடையுடைபாவனை
நட்ட நடு
நநதன தோலகாசு
நநதன படவேடு.
நயபயம்

நயவஞ்சகம்.
நல்லது பொல்லது
நவாப தாபபாா.
நவ்வு சுவவு
நழுவு சுளுவு
நளபாகம
நறுநறுததல
நறுநறெனல்
நறுமுறுததல
நறுமுறெனல
நன்செய
நனமை தீமை
நாகூா மாயாதை
நாரதன் கால
நாராயணக குழமபு
நாளிம்கரபாகம
நிரக்ஷரகுக்ஷி
நிலம நீா.
நீாமேலெழுதது
நீலங கட்டுப்படப் பேசுகிறது
நீலி
நீறுபூதத நெருப்பு
நுனிபபுல் மேயசசல்
நெருபபாறு மயிாபபாலம
நெறநெறவெனறு
நையா பொயயா பாட்டு
நோறு நொறு
பகல் வேஷம
பகீரத ப்ரயததனம்
பகீரெனறு பதைககின்றது
பக்கரததிருடன
பசபசவென்று விழிககிறது.
பசியேப்பம
பசைப் பசோ
படபடவெனறு
படாடோபம
படியளத்தல்
படியோலை.
படுகாயம்
படுகொலை
படுசூரணம
படுபாவி
படுவிஷம
பட்டது கெட்டது.
பட்டதும படாததும
பட்டழ பகல
பட்டி மாடு
பட்டிமிரட்டு
படடுககததரிததது போல
பட்டுககுலலா தைததுபபோடுதல்.
பட்டோலை
பணடுபலாதிகள
பதபதவெனறு
பதைபதைகக
பததுப பததாய
பயிா பசசை
பரபரததல
பரமபாகவத சிகாமணி.
பரலோக சாதனம
பரிசனவேதி
பருமபடியானது
பலபிடுங்கின பாம்பு.
பல்லைக கடிததுககொணடு.
பவழக கொடி
பழகக வழககம
பழம் பெருசசாளி
பழைய எமஞு புது எமஞு
பளபளா
பறறுவரவு
பனசபாகம
பாங்கு பரிசனை.
பாஙகு பாவனை.
பாஷாபிமானம
பாதரா பாதரம்.
பிடுங்கித தின்னுதல்.
பிணைப்படுதல்

பிண்டப்ரதானம.
பிதுர்த்துரோகம்
பிரசவ வைராகயம்.
பிரபஞ்ச நாடகம.
பிலுபிலென்று.
பிள்ளையார் சுழி
பீமபாகம்
பீமன்.
புராண வைராகயம
புளகாங்கிதம.
புளியேப்பம்
புறங்கொடுத்தல
புறமபோககு
புனசெய்
பூசைபுனஸ்காரம
பூச்சி காட்டுகிறது
பூர்வோத்தரம.
பெட்டி பேழை
பெருப்பேறு
பொன்னம்பெரிய
பேயத்தோ.
பேரிலக்கம
பொள்ளென்று
போட்டி போடுதல.
போணி பண்ணுதல
ப்ரசண்டமாருதம
ப்ரசவ வைராகயம
ப்ரம்ம ராக்ஷஸன்
ப்ருங்ககீட நயாயம
மகேந்திர ஜாலம
மசான வைராகயம்.
மஞ்சா (மஞசள்) காணி
மட்டுமிதம
மணலைக கயிறுகத திரித்தல்
மண்டலவர்ஷம்
மதாபிமானம்.
மதில்மேல் பூனை.
மந்தமாருதம்
மந்தஹாஸம்.
மயிர்க்குச்செறிதல்
மர்க்கட முஷ்டி
மலடி மகன
மலையிலககு
மனபபால குடித்தல்.
மனோரதம்
மனோராஜயம
மனோவேகம்
மஹேநதரஜாலம
மாடமாளிகை (கூடகோபுரம)
மாயபபொடி
மாரிசம
மாராஜால ஸ்வாமி
மானவாரி
மாஹேசுவர பூஜை
மூககாலே மூன்றுவீசம
முதுகுநீர் குத்துதல்
முயறகொமபு
முழு பூசணிககாயைச சோற்றுடு
மறைததல
முறிசசீட்டு
முறைவட்டம
மூககும முழி (விழி) யும
மூட்டை முடிசசு
மூதேவி
மூத்தவள
மூல வோலை
மூலை முடுககு
மேதை மரியாதை
மேல்வாரம்
மோககாணி
மொறுமொறுததல
யமகணடன்
யமகாதகன்
யமராக்ஷஸன்
யமவேதனை
யோகக்ஷேமம்.

ரஸாபாஸம
ராஜிக தெய்விகம்.
ராஜோபசாரம
ராம பாணம
ராம ராஜ்யம்
ராம வார்த்தை.
ராவண ஸந்யாஸி
ருத்ராட்சப் பூஜை
ரோகக ரோஜனை
லட்சாதிலக்ஷம
லவலேசமும்.
லோகோபகாரம
வரவு செலவு
வரிசை வண்ணம.
வலசாரி இடசாரி
வலமிடந் தெரியாதவன.
வளர்பிறை
வாக்கு சகாயம
வாசா கைங்காயம
வாசாமகோசரம
வாயும வயிறுமாய்
வாயுவேகம
வாயப்பட்டி
வாயப்பந்தல
வாரப்பற்று
வாழைமலடி
வாழையடி வாழை.
விசுவாஸ காதகன
விசுவாமித்ர ஸ்ருட்டி
விடாக்கண்டன
விதண்டாவாதம
வித்யாமமதை.
வித்வக் காய்ச்சல
விழலுக்கிறைப்பது
வீடும விளக்குமாய வைக்க
வீடு வாயில
வீமபாகம
வெட்டவெளிச்சம
வெட்டாரவெளி
வெள்ளிடை விலங்கல
வெள்ளையும சள்ளையுமாய
வெள்ளை வெளுக்கும திருமேனி
வெள்ளை வேளா
வேரைக்கிளறி வெந்நீர் வார்த்தல்.
வேர்ப்புழு
வேழமுண்ட விளங்கனி
வைப்புச் செப்பு
வைப்புத்தலம
வையாளி பாய்கிறது

அநுபந்தம் III.

பழமொழிகள்.

அகதிககுத தெயவமே துணை.
அகததில அழகு முகததில தெரியும
அசசாணி இலலாத தோ முசசாணும ஓடாது
அஞசலி பநதனம ஆருககும நனமை
அஞசிலே வளையாதது ஐமபதிலே வளையுமா
அடாது செயதவா படாது படுவா
அடுததவனைக கெடுககலாமா
அணில கொமபிலும ஆமை கிணறறிலும
அதிக ஆசை அதிக நஷடம
அதிகாரியுடனே எதிா பணணலாமா
அபபியாசம கூசா விததை
அபபியாச விததைககு அழிவு இல்லை
அரததை அரஙகொணடும வைரததை வைரஙகொண்டும் அறுகக வேணடும
அலைகடலுககு அணை போடலாமா
அலை மோதுமபோதே தலைமுழுகுகிறது
அலப ஸஹவாஸம பராண ஸஙகடம
அவன அசையாமல அணுவசையாது.
அளகேசனுனாலும அளவறிநது செலவுசெயயவேணடும்
அளவிறகு மிஞசினால அமுதமும விஷம
அறிவுடையாரை அடுததால போதும
அற்பசிமாதம அழுகைத தூறல
அன்பான சினேகிதனை ஆபததில அறி
அன்னமயம் பிராணமயம
அனனமிட்டாரைக கனனமிடலாமா
அனனையும பிதாவும் முனனறி தெயவம
ஆருஙகாய பிஞசிலே தெரியும்
ஆடிவிதை தேடிப போடு
ஆடு கொழுககிறதெலலாம் இடையனுககு லாபம்.
ஆடை இலலாதவன் அரை மனிதன
ஆடையுடையான் சபைககஞசான.

ஆட்டுககு வால அளவறுதது வைததிருககிறது
ஆணை அடிதது வள, பெணணைப் போற்றி வள
ஆண்சிங்கததை ஆனை அடிககுமா
ஆணடை கூலியைக குறைததால சாமபான வேலையைக் குறைப்
பான்
ஆண்மையறற வீரன் ஆயுதததினமேல குறைசொலவான்.
ஆபததிலே அறியலாம அருமை சினேகிதனை
ஆபததும சமபததும ஆருககும உணடு
ஆமணககு விதைததால ஆசசா முளைககுமா
ஆயிரககல நெலலுககு ஒரு அநதுப்பூசசி போதும
ஆயிரம நக்ஷததிரம கூடினாலும ஒரு சநதிரன ஆகாது
ஆயிரம மாகாணி அறுபததிரணடரை
ஆயிரமபேரைக கொனறவன அரைவைததியன
ஆயிரம வநதாலும ஆததிரம ஆகாது
ஆலமரம பழுதததெனறு பறவைககா சீடடனுப்பினா
ஆலும வேலும பலலுக குறுதி
ஆவாரையிலையும ஆபததுக குதவும
ஆழ மறியாமல காலையிடாதே
ஆறின புண்ணிலும அசடுநிறகும
ஆறு போவதே கிழககு அரசன சொன்னதே வழககு
ஆற்று மணலையும ஆகாசதது நக்ஷததிரததையும அளவிடப்
போகுமா
ஆனைககும அடி சறுககும
ஆனைப்பசிககு சோளப்பொரி தாஙகுமா
ஆனை விழுந்தால கொமபு, புலி விழுநதால தோல
ஆனை வேகம் அடஙகும அஙகுசததில
இககரை மாடடுககு அககரை பசசை.
இடஙகொடுததால மடம பிடுஙகுவான
இடம வலம தெரியாதவனோடு இணககம பண்ணக்கூடாது.
இடிககுக குடை பிடிககலாமா
இடுவது பிசசை பெறுவது மோட்சம.
இரணடு நாய்ககு ஒரு எலுமபு போட்டாற்போல.
இராம லட்சுமணரைப்போல இசைநதிருககிறது
இராமவாககுககு இரணடுணடா
இருககவேணடு மெனறால இருமபைத தின்
இருட்டுவேலையோ குருட்டுவேலையோ.
இருதலைக கொள்ளியில அகபபட்ட எறும்பு.
இருநாயககு இட்ட எலும்புபோல

இருந்தகால மூதேவி நடந்தகால சீதேவி.
இருந்தவன் எழுந்திருப்பதற்குள் நின்றவன் நெடுந்தூரம்.
இருப்புத்தூணைச் செல் அரிக்குமா
இருவரும் ஒத்தால் ஒருவருக்கும் பயமில்லை
இருளும் ஒருகாலம் நிலவும் ஒருகாலம்
இலக்கணம் கற்றவன் கலக்கமற மன்னாசபை காண்பான்
இலங்கணம் பரமௌஷதம்
இல்லாதவன் பொல்லாதவன்
இல்லாது பிறவாது அள்ளாது குறையாது
இளங்கன்று பயம் அறியுமா
இளமையிற் கல்வி எப்போதும் நிற்கும்
இளைத்தவன் எள்ளை விதை
இன்றைக் கிருப்பாரை நாளைக்குக் காணோம்
இன்றைக் கென்பதும் நாளைக் கென்பதும் இல்லையென்பதற் கடையாளம்
ஈக்கு விடம் தலையில், தேளுக்கு விடம் கொடுக்கில்
ஈக்கும் பாலுக்கும் எச்சில் இல்லை
ஈடாகாதவனை எதிர்க்காதே
ஈட்டி எட்டினமட்டும் குத்தும், பணம் பதினகாதமட்டும் குத்தும்.
ஈனரை அடுத்தால் மான மழியும்
உடுக்கப் புடவை பூச்சிக் கிரை
உடைந்த சங்கு ஊது பறியுமா
உடையவன் பாராத பயிர் உருப்படுமா
உடையவன் போகா வேலை ஒருமுழம் கட்டை
உட்காரந்தல்லவோ படுக்கவேண்டும்
உட்சுவரிருக்கப் புறஞ்சுவர் பூசலாமா
உண்ட இளைப்பு தொண்டருக்கும் உண்டு
உண்டது தானே ஏப்பம் வரும்
உண்டவன் உரம் செய்வான்
உண்டால் பசிதீருமா கண்டால் பசிதீருமா
உண்ணாச் சொத்து மண்ணாய்ப் போகும்
உண்ணாமல் ஊரெல்லாம் திரியலாம், உடுக்காமல் ஒரு வீட்டுக்கும் போகலாகாது
உதாரிக்குப் பொன் துரும்பு.
உத்தமனுக்கும் தப்பிலிக்கும் உடன்படிக்கை வேண்டாம்.
உத்தியோகத்துக்குத் தக்க சுகம்
உத்தியோகம் புருஷலக்ஷணம்
உபசாரம் செய்தவர்க்கு அபசாரம் பண்ணுகிறதா.

உப்பிட்டவாகளை உள்ளளவும் நினை
உப்பிருந்த பாண்டமும உபாயமிருந்த நெஞ்சும் தப்பாமல் தட்டுணடுடையும
உபபுத தினறவன தணணீா குடிப்பான
உப்பு வாணியன அறிவானோ கற்பூரவிலை
உயா உயாப பறநதாலும ஊாககுருவி கருடனாகுமா.
உயிருளளமட்டும தைரியம விடலாமா
உழககிலே கிழககு மேறகா
உழுகிறவன் கணககுப் பாாததால் உழக்கோலும் மிஞ்சாது.
உளவிலலாமல் ஊா ழியுமா
உளளதைச சொனனவன் ஊருககுப பொலலாதவ்ன
உளள மாற்றைக காடடும உரைகலலும மெழுகுண்டையும்
உறவு உணணாமல் கெட்டது, உடமபு உடுககாமல கெட்டது
உற்றது சொன்னால அற்றது பொருநதும்
ஊணற்றபோதே உடலற்றுபபோம
ஊணறறபோதே உறவற்றது
ஊணன் கருமமிழநதான, உலூததன பேரிழநதான
ஊணினால் புததி, பூணினால சாதி
ஊணுககு முநதவேணடும, சோறுக்குப் பிந்தவேண்டும்
ஊணு முறககமும ஒததாருக கொததபடி
ஊததைவாயன் தேட, கறபூரவாயன் தின்ன.
ஊமைககுத தெததுவாயன உயாநத வாய்சசாலகன
ஊமையன்பாட, சபபாணிஆட, செவ்டன கேட்க, குருடன பார்க்க.
ஊருககாகாதது வீட்டுக்காகாது.
ஊருககெலலாம ஒருவழி, உனக கொருவழியா
ஊருடன் பகைககில வேருடன கெடும
ஊா ஓடசசே ஒகக ஓடவேணடும்
ஊாககுருவிமேல் இராமபாணம தொடுககிறதா
ஊன்றக கொடுதத தடி என உசசியை உடைககிறது
எங்கு மடமாயிருககிறது, இருக்கததான இடமிலலை
எஙகே புகை உணடோ அஙகே நெருப்பு உணடு
எசசிறகலைககு மண்ணாங்கட்டி ஆதரவு, மணணாங்கட்டிக்கு எச்சிறகலை ஆதரவு
எடுககிறது எருதுமாட்டுச் சுமை, (தம்பி) படுக்கிறது பஞ்சணை மெத்தை.
எடுத்தசுமை சுமந்தல்லவோ இறக்கவேண்டும்
எடுத்தாளாத பொருள் உதவாது.

எட்டி பழுத்தென்ன, ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன.
எட்டியுடனே சேர்ந்த இலவுந் தீப்பட்டது.
எட்டினமட்டும் வெட்டும் கத்தி, எட்டாதமட்டும் வெட்டும் பணம்.
எண்சாண் உடம்புக்கும் சிரசே பிரதானம்
எண்ணிச் செய்கிறவன் செட்டி, எண்ணாமற் செய்கிறவன் மட்டி.
எண்ணெய் முந்தநதோ திரி முந்தநதோ.
எத்தனை புடமிட்டாலும் இரும்பு பசும்பொன் ஆகுமா
எத்தால் பிழைக்கலாம் ஒத்தால் பிழைக்கலாம்.
எந்த இலை உதிர்ந்தாலும் ஈச்ச இலை உதிராது
எந்தவாகுப் பொய்த்தாலும் சந்தைவாகுப் பொய்யாது
எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவான் ஏன்
எரிகிற நெருப்பை எண்ணெயவிட்டு டவிக்கலாமா.
எரிகிற வீட்டிலே பிடுங்கினது லாபம்
எருது நினைத்த இடத்தில் தொழுவம் கட்டுகிறதா.
எருதுநோய் காகம் அறியுமா
எருமைக் கோமயம் எக்கியத்திற் காகுமா
எருமையிலும் வெள்ளாடு ஏறக் கறக்குமா
எலி அழுது புலம்பினாலும் பூனை பிடித்தது விடாது.
எலிக்குத் திண்டாட்டம் பூனைக்குக் கொண்டாட்டம்
எலி பூனையை வெல்லுமா
எலியைக் கண்டு பூனை ஏக்கமடையுமா
எலிவருத்தம் பூனை அறியுமா
எலிவளையானாலும் தனிவளை வேண்டும்
எல்லாம் அறிந்தவனும் இல்லை, யாதும் அறியாதவனும் இல்லை.
எல்லாருக்கும் ஒவ்வொன்று எளிது
எல்லாரும் பல்லக்கேறினால் பல்லக்கு ஆர் தூக்குகிறது
எல்லாரும் மனிதரா, கல்லெல்லாம் மாணிக்கமா
எளியாரை வலியார் அடித்தால் வலியாரைத் தெய்வம் அடிக்கும்.
எள்ளத்தனை எடுத்தாலும் உள்ளதிற் குறையும்
எள்ளுக்கு ஏழுழவு, கொள்ளுக்கு ஒருழவு
எறும்புக்குத் தன்கையால் எண்சாண் உடம்பு
எறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் மழைபெய்யும்.
எறும்பூரக் கற்குழியும்
ஏரி நிறைந்தால் கரை கசியும்
ஏற்றப் பாட்டுக்கு எதிர்ப்பாட்டு இல்லை.
ஏழையென்றால் எவர்க்கும் எளிது.
ஏழைச்சொல் ஏறுமா அம்பலம்
ஐங்காதம் போனாலும் அறிமுகம் வேண்டும்.

ஐப்பசிமாசம் அழுகைத்தூறல், கார்த்திகைமாசம் கனமழை
ஐப்பசிமாதத்து வெயில் அன்றுரித்த தோல் அன்று காயும்
ஐயமான காரியத்தைச் செய்யலாகாது
ஒடிந்தகோல் ஆனாலும் ஊன்றுகோல் ஆகும்
ஒரு பெருத்தத் தூணுகுமோ.
ஒரு ஊருக்கு ஒரு வழியா
ஒருகாற்செய்தவன் இருகாற் செய்வான்
ஒருகுடம் பாலுக்கு ஒருதுளி பிரை
ஒரு கூடு முடைந்தவன் ஒன்பது கூடு முடைவான்
ஒரு கை தட்டினால் ஓசை கேட்குமா
ஒருதாய் அற்றவர்க்கு ஊரெல்லாம் தாய்
ஒரு திரும்பு பழுதை யாமா
ஒருத்தர் போன வழி ஒருத்தர் போகிறதில்லை
ஒருநன்றி செய்தவரை உள்ளளவும் நினை
ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்
ஒரு பொய்யை மறைக்க ஒன்பது பொய் சொல்லவேண்டும்
ஒரு மரத்துப் பட்டை ஒரு மரத்தில் ஒட்டுமா
ஒரு முழுக்கிலே மணி எடுக்க முடியுமா
ஒருமைப்பாடு இல்லாத குடி ஒருமிக்கக் கெடும்
ஒருவ ரறிந்தால் ரகசியம், இருவ ரறிந்தால் அம்பலம்
ஒரு விரல் நொடியிடாது
ஒளியில்லாவிட்டால் இருளையும் இருளில்லாவிட்டால் ஒளியையும் காணலாம்
ஒற்றைக் கை ஓசையிடுமா
ஓடங் கடந்தால் ஓடக்காரனுக்கு ஒரு சொட்டு
ஓடம் வண்டியிலே வண்டி ஓடத்திலே
ஓடம்விட்ட ஆறு அடிசுடும்
ஓட்டைக் கப்பலுக்கு ஒன்பது மாலுமி
ஓட்டைச் சங்கு ஊது பறியாது
ஓட்டை மணியானாலும் ஓசை நீங்குமா
ஓதுவானுக்கு ஊரும் உழுவானுக்கு நிலமும் இல்லையா
ஓதுவானெல்லாம் உழுவான் தலைக்கடையே.
ஓந்தி வேலிக்கு இழுக்கிறது தவளை தண்ணீருக்கு இழுக்கிறது
கங்கையில் முழுகினாலும் காக்கை அன்னமாகுமா
கசடருக் கில்லை கற்றோ ருறவு
கசடருக்கு யோகம் வந்தால் கண்ணுந்தெரியாது காதுங்கேளாது
கடலுக்குக் கரை போடுவா ருண்டா.
கடலைத் தாண்டினவனுக்குக் கால்வாயைத் தாண்டுகிறது கஷ்டமா

கடல் கொதிததால் வளாவ நீர் எஙகே
கடல் திடலாகும திடல் கடலாகும
கடல் நீா நிறைநதெனன காஞசிரை பழுதததென்ன
கடல் பெருகிஞல் கரை யேது
கடா பின்வாஙகுகிறது பாயசசலுக கிடம
கடிககிற நாயககுக கழுததிற குறுஙகயிறு
கடுகு சிறுததாலும காரம போகுமா
கடுககாயில அகணி நஞசு, சுககில புறணி நஞசு
கடுங்காற்று மழைகூட்டும, கடுஞசிநேகம் பகைகாட்டும
கடுவெளியைக் கானல சலமாயக கணடதுபோல.
கடைசிச் சோறறுககு மோரும கால்மாட்டுககுப் பாயும வேணடும்
கடையி லரிசி கஞசிக குதவுமோ
கட்டினவனுககு ஒருவீடு, கட்டாதவனுககு ஊரெஙகும வீடு
கட்டின வீட்டுககுக கருததுசொலவாா அநேகா
கட்டோடே போஞல் கனததோடே வரலாம்
கண் குற்றம கணணுககுத தெரியுமா
கண்டது சறகப பணடித ஞவான
கண்ணுடியில் கணட பணம கடனுக குதவுமா
கண்ணுரக கணடதறகேன அகபபைக குறி
கணணிலே குததின விரலைக கணடிபபாா உண்ட
கண்ணுள்ள போதே காட்சி.
கண்ணைககெடுதத தெயவம மதியைக கொடுததது
கண் பாாததால கை செயயும
கதிரைக களைநதும களையாப பிடுஙகு
கறறது கைமமணணளவு, கலலாத துலகளவு.
கற்றவனுககு விததை அருமையா
கற்றுங கற்றறிமோழை, கணணிருநதுங குருடு
கநதையாஞலும் கசககிக கட்டு, கூழாஞலும குளிததுக் குடி
கமபளி விறற பணததுககு மயிா முளைததிருககிறதா
கரி விற்ற பணம் கறுப்பா யிருககுமா
கருமததை முடிககிறவன கடலை ஆராய்வான
கரும்பு கசககிறது வாயககுற்றம.
கருமபு கோணியிருநதாலும திததிககும்
கரும்புமு எளளும கசக்கிஞற்ருன் பலன
கருமபு ருசியென்று வேரோடு பிடுங்கலாமா
கரும்பை விரும்ப விரும்ப வேம்பு
கரைப்பார் கரைததால கல்லுங கரையும
கலப் பாலுக்குத் துளிப் பிரை.

கல்மே லெழுந்துக கலையுமா
கல்லாதவரே கண்ணிலலாதார.
கலலெல்லா மாணிககக கலலாமா.
கல்லைக குதநுவானேனை கைநோகுதென் றழுவானேனை.
கல்வி யழகே யழகு
கல்வியிலலாச செலவமும கறபில்லா அழகும
கலவியுளள வாலிபன கனகிழவன்
கலவியெனற பயிருககுக கணணீரெனற மழைவேண்டும்.
கவலை யுடையாாககுக கணணுறககம வாராது
கழுதை கெட்டால குட்டிசசுவா
கழுதைககுச சேணங கட்டினலும் குதிரையாகுமா
கழுதை அறியுமா கநதப்பொடி வாசனை
கழுதையும குதிரையும சரியாமா
கழுந்து வெளுததாலும காகம கருடனுமா.
களவுங கற்று மற
களள மனம துளளும
கள்ளி பெருததென்ன, காயுண்டோ நிழலுணடோ
கறகக ஊறும ஆவினபால, கற்க ஊறும மெயஞ்ஞானம்
கறுப்பு வெளுபபாகாது, கசபபு இனிபபாகாது
கறகையில கலவி கசபபு கற்றபின பதுவே இனிப்பு
கற்பிததவன கணணைக கொடுததவன
கறறோ ரருமை கற்றோ ரறிவா
கனததிற்கு நறகுணம சுமைதாஙகி
கனமழை பெயதாலும கருஙகல கரையுமா.
கனவூடன் கைப்பொருள இழபபான்
கனவிற கண்ட பணம செலவிற குதவுமா
கனிந்த பழம் தானே விழும்
கன்று கெட்டால காணலாம தாயருகே.
கன்னன் நடமாடக குயவன் குடிபோகிறான்
காககாய் ஏறினதும் பனம்பழம் விழுநததும்
காககாய்ககும் தன் குஞசு பொன குஞ்சு
காககாய் கூட்டம்போலக கட்டுககொப்பு
காககாயுங் காற்றும் போக்குண்டானல் வரும்
காடு காததவனும் கச்சேரி காததவனும் பலனடைவான்
காட்டி லெரிதத நிலவும் கசடனுக்குச் செய்த நன்றியும்.
காட்டுக்குப் புலி ஆதரவு, புலிககுக் காடு ஆதரவு.
காட்டை வைததுக்கொண்டல்லவோ வேட்டை யாடவேண்டும்.
காணிக்குச் சோம்பல் கோடிக்கு வருத்தம்

காணிக் கொததது கோடிக்கு.
காதவழி பெயரில்லான் கழுதையோ டொக்கும்
காதவழி போயறியான கழுதைப் பிறபபு.
காதுக கிட்டால முகததுக கழகு
காநததகின முன ஊசி கமபிததாறபோல.
காய்தத மரம் கல்லெறிபடும்.
காய்நத மரம் தளிாககுமா
காாததிகைககு மிஞசின மழையுமில்லை; கானனுககு மிஞ்சின கொடையுமிலலை
காாததிகைப்பிறை கணடாறபோல.
காலததுக கேறற கோலம
காலம போம வாாததை நிறகும
காவடி பாரம சுமககிறவனுககுத தெரியும.
காறறுக கெதிரில துபபினல முகததிலே விழும்
காறறுள்ளபோது தூறறிககொள, கருமபுளளபோது ஆடிககொள
கிட்ட நெருஙக முட்டப் பகை
கிணற்றுககுத தபபித தீயிலை பாய்நதான
கிணறறுத தவளைககு நாட்டு வளபபமேன
கிளி அழுதால பூனை விடுமா
கிளி அருமையைப பூனை அறியுமா
கீரிவாயப பாமபு போல
கீரைவேர் பிடுஙக எலேலோ பாட்டா
கீாததியால பசி தீருமா
கீழோா ராகிலும் தாழ வுரை
குஙகுமம் சுமந்த கழுதை பரிமளம் அறியுமா
குசவனுககுப் பலநாளை வேலை தடிகாரனுககு அரைநாழிகை வேலை
குடி சூது விபசாரம குடியைக கெடுக்கும
குடிததனமோ துரைத்தனமோ
குடியனும் வெறியனும சரி.
குடியிலலா வூரில குருவியும் பறககாது
குட்டியின் கையைப் பிடிததுக குரஙகு கொள்ளிக்கட்டையைச் சூடுபாாததாறபோல
குட்டிககலகம் பண்ணுகிறவன் குட்டுப்பட்டுச் சாவான்
குட்டிபோட்ட நாய்போல் குலைககிறது
குட்டிபோட்ட பூனைபோல அலைகிறுன்
குட்டையைக் கலககிப் பருந்துக கிரையிடுகிறது
குணமுற்றவன் மணமுற்றவன்.

குணமற்றவன் மணமற்றவன
குணமில்லாமல மருநதுமிலலாமல குருவி சுடலாமா
குதிரையின கொழுபபறிநது சுவாமி கொமபு கொடுககவிலலை
குதிரை ஏருமல் கெட்டது, கடன் கேளாமல கெட்டது
குந்தியிருநது தின்ருல குனறு மாளும
குப்பை உயரும, கோபுரம தாழும.
குப்பைக கீரைததண்டு கபபற பாயமா மாகுமா.
குப்பையிலே கிடநதாலும் குணடுமணி நிறமபோகுமா
குமபிடு கொடுததுக குமபிடு வாங்குகிறது.
கும்பிட்டுக கடனகொடாதே குமபிட்டுக கடனவாஙகாதே.
குயில முட்டையிடக காககை கணடுகளிகக.
குரங்குப் பிடியே பிடி
குரஙகுப பிணமும குறவன சுடுகாடும கண்டதிலலை
குரஙகு முகமெல்லாம ஒருமுகம
குரப்பமிட்டுத தேயததும குதிரையாமா கழுதை
குருடனுககுக குருடன வழிகாட்டிஞல இருவரும குழியிலே விழுவாாகள
குருமொழிககு இரணடு குறுககே பேசலாமா
குருவேஷங கொணடவன குரு ஆவாஞ
குலம குபபையிலே பணம பநதியிலே
குலததளவே யாகும் குணம
குலமெபபடியோ குணமப்படி
குலத்துக கீனம கோடாலிக காமபு
குலைககிற நாய் கடிககிற தரிது
குலையாத நாய குதிகாலைக கடிககும
குறுங்கொலலும நெடுநதசசும
குறைககுடம கூததாடும
குறையச சொல்லி நிறைய அள
குற்ற மறைப்பதில மறறொரு குறறம
குற்ற மனசசாட்சி கூடிவாழ் சததுரு
குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறெனனும, குறும்பியுளள காது தினவு தின்னும்
குற்றம பாாககில சுற்றமில்லை
கூட இருநதுபாா கூட்டுபபயிா இட்டு பாா.
கூததிலே கோணங்கி வநதாற்போல.
கூத்துககேறற கொட்டு கொட்டுகிறது
கூலிப்படை வெட்டுமா
கூலியாள் மேற்கே பார்ததான், கூததாடி கிழக்கே பாாததான்.

கூழானாலும குளிததுக குடி, கநதையானாலும கசககியுடு
கெடுததவருககும நீ கேடு நினையாதே
கெடுப்பாரை தெயவம கெடுககும
கெடுவது செயதால படுவது கருமம
கெடுவான் கேடு நினைப்பான
கெடடவன் பட்டணம சோ
கெட்டிககாரன் புளுகு எட்டுநாளையில தெரியும
கெணடையைப் போட்டு வராலை யிழுககிறது
கொடிகறறவன இடறிவிழுநதால அதுவும ஒருவரிசை
கெருடனைக கணட பாமபு
கேட்டதையெலலாம நமபாதே, நமபினதெலலாம சொலலாதே
கைதப்பிக கணணில பட்டால கையைக கணடிப்பதுண்டா
கை பட்டால கணணாடி
கைபபொருள போனாலும கலவிபபொருள போகாது
கையழுதத மாணவன கரையேற மாட்டான
கையில வெணணெயிருகக நெயககலைவானேன
கையூனறிக கரணம போடவேணடும
கையைச செட்டியார குறைததால காலைக கைநகோளன குறைப்
பான்
கைவிரல கணணிலே படடால கையை எனன செயயலாம
கொசுவுக கஞசி குடிபோகிறதா
கொடிககுக கொமமடிககாய கனததிருககுமா
கொடுங்கோ லரசு நெடுங்காலம நிலலாது
கொடுததது கேடடால அடுததிடும பகை
கொடுததா லொனறு கொடாவிட்டா லொனறு
கொடுததுப் பொலலாப பாகிறதைவிடக கொடாமலிருப்பது
நலம
கொடுப்பாரைத தடுககாதே.
கொடுமபாவி யானாலும கொணட மாமியார வேண்டும
கொட்டிககிழங்கும ஒரு முட்டுக குதவும
கொட்டிககொட்டி அளநதாலும குறுணி குறுணிதான
கொண்டு குலம பேசுகிறதா
கொலலததெருவில் ஊசிவிற்றாறபோல
கொழு(உழவு)மீதிற் குடிகொணட குடிசசெலவமே செல்வம்
கொளளிகொண்டு தலை சொறிகிறதா
கொள்ளென்றால் வாயைத திறககிறது கடிவாளமென்றால வாயை
மூடுகிறது
கொள்ளைககுப் போனாலும கூட்டாகாது

கோடாலிக காமபு குலத்துக் கீனம்
கோடை இடி குமிறி னைற்போல
கோடையிலே தணணீா ஓடைகண்ட மான்போல.
கோள சொலபவனைக கொடுநதேனைறு நினை
கோணி கொணடது எருது சுமநதது
கோணிக கோடி கொடுப்பதிலும கோணுமல காணி கொடுபபது நலம
கோததிரமறிநது பெணணைககொடு, பாததிரமறிநது பிசசையிடு
கோபம் சணடாளம
கோபமிலலாத நுரையும சமபள மிலலாத சேவகனும
கோமுட்டி புததிககு மோசமிலலை
கோலிழநத குருடனைப்போல
கோவுக கழுகு செஙகோல முறைமை
கோழிககாயசசலும குண்டனகாய்சசலும விடாது
கோழி போனது மலலாமல குரலும போசசுது
கோழி மிதிததுக குஞ்சு முடமாகுமா
கோள சொலலிக குடியைக கெடுககிறது
சகல தீாததஙகளுககும சமுததிரமே ஆதரவு
சகோதர முளளவன படைக கஞசான்
சஙகிலே வாாததால தீாததம; செமபிலே வாாததால தண்ணீா
சட்டி சுட்டதும கைவிட்டதும
சட்டி பாலுககு ஒருசொட்டு மோரு பிரை
சணப்பன வீட்டுககோழி தானே விலஙகு பூட்டிககொண்டது போல
சண்டிக குதிரைககு மொணடி சாரதி
சணடிக்கேற்ற மிணடன்.
சணடை முகததிலே உறவா
சத்திரததிலே போசனம, மடததிலே நிததிரை
சததுரு பொறுமை தனககே தண்டனை
சந்தடி சாககிலே கநதப்பொடி காற்பணம்.
சந்திரனைப் பார்தது நாய் குலைத தாவதென்ன
சந்தைக்கு வந்தவாகள் துணையா.
சபையிலே நற்கீரன் அரசிலே விற்சேரன
சப்பாணிககு நொண்டி சண்டப் பிரசண்டன்
சமுசாரக் குட்டு வியாதி ரெட்டிப்பு
சமுசாரமோ சாகரமோ.
சம்பளம் அரைப்பண மானாலும சலிகை இருககவேண்டும்.
சயினன் கைச் சீலைப்பேன் போல.

சருகைக கண்டு தணல அஞ்சுமா
சனி பிடிததோ சனி பிடிததோ
சற்சன ருறவு சாககரைப பாகுபோல
சனதவொடு சனம் சேரும சநதனததோடு கற்பூரம் சேரும
சாகிறவரையில மருநது கொடுககவேணடும
சாட்சிககாரன் காலில விழுவதிலும சணடைககாரன் காலில்விழ லாம்
சாட்டை யில்லாமல பமபரம் ஆடுமா
சாணேற முழம் சறுககுகிறது.
சாண குருவிககு முழு வாலாம
சாண்பறைககு முழததடி
சாதிககுணம் தனனை விடாது
சாதித தொழில தனககுததானே வரும
சாததிரம பாராத வீடு சமுததிரம
சிங்கததுககு நாயா சிஙகாரமுடி சூட்டுகிறது.
சிட்டுக குருவிமேல இராமபாணம தொடுககிறதா.
சிதம்பரததலே பிறநதபிளளைககுத திருவெம்பாவை கற்றுக கொடுகக வேணடுமா
சிததிரமும் கைபபழககம செநதமிழும நாப்பழககம்.
சினேகம செய்தபின, சோதி தெளிநத பின் நமபு
சிநதின வீட்டிலே சேராது
சிரிததுக கழுததறுககிறது
சிலலரைக கடன சீரழிககும
சிறுகக கட்டிப் பெருக வாழு.
சிறுகச சிறுகத தின்றால மலையையுந தின்னலாம்
சிறுகுழநதை யில்லாத வீடும வீடலல, சிரகமிட் டாககாத கறியும் கறியலல
சிறுபிளளை யிட்ட வெளளாமை வீடுவந்து சேராது
சிறுமை படுகிறதைவிடச் செததா லுததமம்
சிறுமையிற் கலவி சிலைமே லெழுதது.
சிற்றாள் எட்டாளுககுச சரி
சினததால் அறுததமூககுச் சிரிததால வருமா.
சிறறூரிலே பாரிககூததா
சினன பாம்பானாலும பெரிய தடிகொண டடி.
சீதை பிறகக லஙகை அழிய
சீப்பெடுத தொளிததால் கலியாணம் நிற்குமா
சீவனும் விட்டது, வியாதியும் பொட்டென்று நின்றது.
சீறிவரும் வடவாக்கினியைச் சிறுகுட்டைத்தண்ணீர் அவிக்குமா.

சுடு கெண்டைக்காக ஏரியை உடைக்கலாமா
சுடு நெருப்பை மடியிலே முடியலாமா
சுட்ட மண்ணும் பசசை மண்ணும் ஒட்டுமா
சுட்டவ ளிருக்கக் குண்டை நோகிறதா
சுண்டினாலும் பால சுவை குறையுமா
சுண்டைக்காய் காற்பணம், சுமைகூலி முக்காற்பணம்
சுத்தம் சோறிடும்
சுமக்கிறவனுக்கு கல்லவோ தெரியும் காவடி பாரம்
சுமந்தவன் தலையிலே சுமமாடு
சுயகாரிய துரந்தரன சுவாமிகாரியம வழுவழு.
சுயபுத்தி போனாலும சொற்புத்தி வேண்டாமா.
சுவரை வைத்துக்கொண்டல்லவோ சித்திரம எழுதவேண்டும.
சுவாக்கத்திலே தோட்டியும் சரி தொண்டமானும் சரி
சூடுண்ட பூனை அடுப்பங்கரை சோராது
சூதுகாரன பணம சுற்றியிருக்கிறபேரைச சேரும
சூரியனுக்கு முன் மினனுமபூச்சி போல
சூரியனைக் கண்ட தாமரைபோல
சூரியனைக் கண்ட பனிபோல
சூரியனைக் கல்லா லடித்ததுபோல
சூரியனைப் பார்த்து நாய் குலைத்ததுபோல
சூரியன்கொடுத்த அக்கினியைக்கொண்டு சூரியனைப் பணிவது போல
சூரியன முனனே தோனறிய சந்திரனபோல.
சூரியன வெளிச்சத்தில சுடாவிளக்கு ஏன
செக்கிலரைப்பட்ட எள திரும்ப முழுசாமா
செஙகோல் கோணினால எங்குங் கோணும
செடியிலே வணஙகாததா மரத்திலே வணஙகும.
செட்டிக்கும பயிருக்கும் செனமப் பகை
செட்டி கூடிக் கெட்டான, சேணியன பிரிந்து கெட்டான்
செட்டி பணத்தைக் குறைத்தான, சேணியன்காலைக்குறைத்தான்.
செட்டிப்பிள்ளையோ கெட்டிப்பிள்ளையோ
செட்டியாருக் கொருகாலம, சேவகனுக் கொருகாலம
செத்த நாய் திரும்பக் கடியாது
செத்தபிறகா செய்தவனுக்குச செய்கிறது
செத்தபிறகா செலவம அனுபவிக்கிறது
செத்தவள் பிள்ளை இருக்கிறவனுக் கடைக்கலம
செத்தும் சாவாதவன் தியாகம கொடுப்போன்
செம்பு நட்மாடக் குயவன் குடிபோகிறான்

செயமுள்ள மட்டும பயமில்லை.
செய்த தீவினை செய்தவர்ககே
செய்யுந தொழிலெல்லாம சீர்தூககிப பார்ககில நெய்யுந்தொழி லுககு நிகரில்லை
செருபபுககாகக காலைத தறிககிறதா
செலவம சீரழியும
செலலாத காசு என்றைககும செலலாது
செலலாப்பணம எஙகும செலலாது
செலலும பொழுது செலுததுவாய் சிநதையை
செலவம சொலலுக கஞசுமா
சென்மததிலே பிறநததைச செருப்பா லடித்தாலும போகாது
சென்ற காசுக்கு வட்ட முண்டா
சென்ற காரியததைப பாரததது வருங காரியததை யறி
சேணியனைக கெடுககச சாணகுரஙகு பததாதா
சேரப போனால் செடியும பகை
சேராத இடததிலே சேர்நதால வாராத துனபம வரும
சோககை வாசனையோ இயறகை வாசனையோ
சோதது வைததுப பசுக கறககலாமா
சேற்றிலே முளைதத செநதாமரைபோல
சொலலாது பிறவாது அளளாது குறையாது
சொலலாமற் செய்வார நல்லோர, சொலலியும செய்யார கசடர்.
சொலலிப போகவேணும சுகததுககு, சொல்லாமல் போகவே ணும துககததுககு
சொலலுக கரிசசநதிரன போல
சொலலுவார சொனனாலப் கேடபாருககு புததியிலலையா
சொறிநது தேயககாத எணணெயும பரிநதிடாத சாதமும.
சொபபனஙகணட அரிசி சோறறுக காகுமா
சொறபேசசையுங கேளாான சுயபுததியு மில்லை
சொன்னதைச சொலலும கிளிப்பிள்ளை
சோம்பேறிககு வாழைப்பழம தோலோடே
சோமபலே தூமாாககததுப பிதா
சோறறுககும் கறுபபுணடு; சொலலுககும பழுதுணடு.
ஞானமுங் கலவியும நாழி அரிசியிலே
தகப்பன் வெட்டின கிணறென்று தலைகீழாய விழலாமா.
தங்கமும் பொன்னும தரையிலே, ஒருகாசு நார்ததங்காய் உறி யிலே.
தண்டிலே போனால இரண்டிலே ஒன்று
தண்ணீரிலேயா தன்பலங் காட்டுகிறது

தண்ணீரும் கோபமும் தாழ்ந்த விடத்திலே
தண்ணீரும் மூனறு பிஜ ழ பொறுககும்
தண்ணீரையும தாயையும் பழிககலாமா.
தந்தனு வெனகிறது பாட்டுக் கடையாளம.
தந்தா லொன்று தராவிட்டா லொன்று
தம்பியுடையவன் படைககஞ்சான்.
தமமினம் தமமைக காககும; வேலி பயிரைக காக்கும
தயிருக்குச் சட்டி ஆதரவு சட்டிக தத தயிா ஆதரவு.
தரிததிரப்பட்டாலும தயிரியம் விடாதே
தருமம தலைகாககும்
தலைக்குமே லோடிய வெள்ளம சாணோடியெனன முழமோடி யென்ன
தலைச்சன்பிள்ளை பெற்றவளுக்குத தாலாட்டும், ஆமுடையான் செததவளுககு அழுகையும தானே வரும
தலைநோவுககுத தலையணையைத திருப்பிபோட்டால் தீருமா
தலைமயககம சருவமயககம
தலையிருகக வாலாடுமா
தலையிலே யிடித்தபிறகு தாழுக குனிகிறது
தலையெழுததிற்குத தலையைச் சிரைததால் போகுமா.
தலைவலியும காயசசலும தனககு வநதால தெரியும.
தலைவன் நிற்கத தணடு நிற்கும; தலைவன மயஙகச சாவமும் மயங் கும்
தவசுககுத தனிமையும தமிழுககுத துணையும
தவததுக கொருவா கலவிக கிருவா
தவிட்டுககு வநத கைதான் தனததுககும் வரும்
தருமததுககுத தாழ்ச்சி வராது
தருமததுக்குத தானமபண்ணுகிற மாட்டைப் பல்லைப்பிடித்துப் பதமபாாககிறதா
தருமமே தலைகாககும்
தறுதலைககு ராஜா சவுக்கடி
தனககழகு மொட்டை பிறர்க்கழகு கொண்டை.
தனககுகநத ஊணும பிறாககுகநத கோலமும்.
தனககுததானே கனியாத பழததைத தடிகொண்டடித்தால் கனி யுமா.
தனககுமிஞ்சி யல்லவோ தருமம்.
தனககென் றடுபெபுமூட்டித தான்வாழுங காலத்தில் வயிறும் சிறுக் கும் மதியும் பெருககும்
தனக்கென் றிருந்தால் சமயத்துக் குதவும்.

தன் கீர்த்தியை விரும்பாதவனைத தள்ளிவிடு.
தன்குற்றம தனககுத தெரியாது
தன்குற்ற மிருககப் பிறர்குற்றம பார்ககிறதா
தன்பலங் கொண்டு அம்பலம ஏறவேண்டும்
தன்பாவம தன்னோடே
தன முதுகு தனககுத தெரியவில்லை
தன்வினை தன்னைச சுடும
தன்வீட்டு விளககென்று முதத மிடலாமா
தன்னிச்சையை அடககாவிட்டால தன்னை ஆளும.
தன்னிலத்தில குறுமுயல் தந்தியிலும வலிது
தனனுயிர்போல மன்னுயிரையும் பார்ககவேண்டும
தனனூருககானை அசலூருககுப்பூனை
தன்னைக கொல்லவந்த பசுவைக் கொல்லு
தன்னைப புகழ்வானும சாணேறி நிற்பானும் பொன்னைப் புதைத்து வைத்துப் போவானும பேய்
தன்னை யறிந்தால தலைவனை அறியலாம்
தன்னை யறியாச சனனத முண்டா
தாட்டோட்டக காரருடன் கூடுவதிலும தனியேயிருப்பது நலம
தாமரையிலைத தண்ணீர்போல தளும்புகிறது.
தாயைப பார்த்துப் பெண்ணைக கொள்ளு, பாலைப பார்த்துப பசுவைக கொள்ளு.
தாய்க காகாத பிள்ளை ஊருக காகுமா.
தாயககுப் பின் தாரம்
தாய் தூற்றினால ஊர் தூற்றும
தாய பொறுககாததை ஊர் பொறுககுமா.
தாரமும குருவும தலைவிதி
தாழ்ந்து நின்றால வாழ்ந்து நிற்பாய
தாளிட்டவன தாளதிறககவேணும்
தானொன்று நினைத்தால தெய்வம ஒன்று நினைககும.
தான்சாக மருந்து தின்பார்களா
தான் திருடி அசலவீடு நம்பாள
தான தின்ற நஞ்சு தன்னைக கொல்லும்.
தான தேடாப பொன்னுககு மாற்றுமில்லை உரையுமில்லை
தான் போகிற காரியத்துககு அடப்பக்காரன் போனால் ஒரு சொட்டு.
திகம்பர சந்நியாசிககு வண்ணான் உறவேன்.
திட்டிச் செத்தாரு மில்லை வாழ்த்தி வாழ்ந்தாரு மில்லை.

திரித்தவரையில் கயிறு
திருடனைத் தேள் கொட்டினது போல
திருவாசகத்திற் குருகாதார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார்.
திரு உண்டானால் திறமை உண்டு
திறந்த கதவுக்குத் திறவுகோல் தேடுவானேன்.
தினையெடுத்தவன் சொரிந்துகொள்ளவேண்டும்
தினைவிதைத்தவன் தினை அறுப்பான், வினைவிதைத்தவன் வினை அறுப்பான்
தீண்டாவிளக்கைத் தீண்டவரும் பூச்சி மாண்டாற்போல மாளுகிறது
தீபத்தி லேற்றிய தீவட்டி
தீப்பட்ட வீட்டுக்குப் பீக்குட்டைத் தண்ணீர்
தீயிலே விட்ட நெய் திரும்ப வருமா
தீயும் பயிருக்குப் பேயு மழைபோல.
தீராத நெஞ்சுக்குத் தெய்வமே சாட்சி
தீவட்டிக் காரனுக்குக் கண் தெரியாது
துக்கமற்றவனுக்குச் சொக்கட்டான்
துக்கமுள்ள மனதில் துன்பமென வேறே.
தூடையுங் கிள்ளித் தொட்டிலும் ஆட்டுகிறது.
துணிந்தவனுக்குத் துக்க மில்லை
துருசு கலவி அரிது பழக்கம்
துரும்பு தூணானால் தூணெப்படி யாகாது
துலக்காத ஆயுதம் துருப் பிடிக்கும்
துள்ளின மாடு பொதி சுமக்குமா
துறக்கத்துறக்க ஆனந்தம், துறந்தபின்பு பேரின்பம்
துறட்டுக் கெட்டாதது வாய்க்கு எட்டுமா.
துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு
துற்சனனைக் கண்டால் தூரத் தூர.
துற்புத்தி மந்திரியா லரசுக் கீனம், சொற்கேளாப் பிள்ளையால் குலத்துக் கீனம்
தூண்டில் காரனுக்கு மிதப்பிலே கண்
தூண்டிலில் அகப்பட்ட மீன் துள்ளினதினால் விடுவார்களா
தூண்டிலைப் போட்டு வராலை யிழுக்கிறது.
தூரத்துப் பச்சை பார்வைக்கு இச்சை
தூரத்துப் பார்வைக்கு மலை மழமழப்பு: கிட்டப்போனால் கல்லுங் கரடும்
தூர விருந்தால் சேர உறவு
தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற் றாகும்.

தென்னமரததுககுத் தண்ணீா வாாத்தால் தலையாலே தரும்.
தேசங்கள் தோறும் பாஷைகள் வேறு
தேடித் திருவிளக்கு வை.
தேரை மோந்த தேங்காய் போல.
தேரூச் செய்கை தீராச சஞ்சலம
தேளுககுக கொடுககிலே விஷம்
தேனுக்கு ஈயைத தேடிவந்து விடுகிறவர்களார்.
தேனுளள இடததில் ஈ மொயககும.
தை பிறந்தால் வழி பிறககும.
தைமழை நெயமழை.
தையு மாசியும வையகத துறஙகு
தொட்டால் தோழன் விட்டால மாறறூன்
தொட்டுக்காடடாத விததை சொட்டுப்போட்டாலும் வராது
தொட்டுப்பாாததால் தோட்டியும் உறவு
தொண்ணூறு பொனனோட துவரமபருப்புக காறபணம்.
தோட்டககாரன வாழ்வு காறறடிததாற் போசசுது
தோட்டததில பழமிருக்கத தூாப போவானேன
தோட்டிபோ லுழைததுத துரைபோலச சாபபிடவேணடும
தோரணி கெட்டால கோரணி
தோற்பது கொணடு சபை ஏறுகிறதா
நகைததிகழ்வோனை நாயெனன நினை
நககுகிற நாய்கது செகமென்றும சிவலிங்கமென்றும தெரியுமா
நஞ்சுக்குள் ளிருநதாலும நாகமணி, குப்பைககுள் ளிருநதாலும் குன்றிமணி
நடநத காலிலே சீதேவி, இருந்த காலிலே மூதேவி
நடந்தால் நாடெல்லாம உறவு, படுத்தால் பாயும் பகை
நடுத்தெருப் பிச்சைககு நாணயம் பாாக்கலாமா
நட்டுவன்பிளளைககு நாட்டியம கறறுககொடுகக வேண்டுமா.
நண்டு கொழுததால வளையில இராது
நண்டைச சுட்டு நரியைக காவலவைததாற்போல
நததையின் வயிற்றிலே முததுப் பிறநதாற்போல
நமககாகாதது நஞசோ டொககும
நம்பின பேரை நட்டாற்றில கைவிடலாமா.
நம்வீட்டு விளககென்று முததமிட்டுக் கொள்ளுகிறதா
நரிவாலைக் கொண்டு கடலாழம் பாாக்கிறதுபோல.
நல்லது செய்து நடுவழியே போனல் பொலலாதது போகிற வழியே போகிறது.
நல்லது தெரியுமா நாய்க்கு.

நல்லது நாற்கலம், ஊதத்தைப் பதின்கலம
நலல மரத்திலே புல்லுருவி பாய்நதாற்போல.
நல்லமாட்டிற் கோரடி, நலலபெண்ணுககு ஒருசொல்.
நல்லாரை நாவிலுரை பொன்னைக கல்லிலுரை
நற்குணமே நல்ல ஆஸ்தி
நன்மைசெய்தார் நனமைபெறுவா. தீமைசெய்தாா தீமைபெறுவர்.
நன்மையும தீமையும இன்மையிலே
நனமை செயதிடில் நாவிடையூறும் வரும
நன்மை செயயக கனமம விளையாது.
நாமொன்று நினைககத தெயவமொனறு நினைததது
நாயா சிஙகததிறகு நற்பட்டங கட்டுகிறது
நாயா லாகுமா கொககைப் பிடிகக
நாய் குலைதது நததம பாழாகுமா
நாயககு முழுததேங்காய் தககுமா.
நாய் நககிச சமுததிரம் குறையுமா
நாயவாலைக குணககெடுககலாமா
நாயவிறற காசு குலைததுக காட்டுமா
நாற்பது வயதுககு மேல நாய்ககுணம
நாலாறு கூடினல் பாலாறு
நாலுகாரை கூட்டினல ஒரு பழுதை.
நாலவா கூடினல தேவசபை
நாவசைய நாடசையும்.
நாழிப்பணம் கொடுததாலும மூளிப்பட்டம் போகாது
நாழி உபபும் நாழி அபபும் நாழியானவாறுபோல.
நாளைககு வருகிற பலாககாயிலும இன்றைககு வருகிற களாக்காய மேல்.
நாறவாயன் தேட, ஊததைவாயன் உண்ண
நிததியம் கிடைககுமா அமாவாசைச சோறு.
நிலையிலான் வாாததை நீாமேலெழுதது.
நில்லாத காலடி நெடுநதூரம போகும்.
நிழலருமை வெயயிலில் போனல் தெரியும்
நிழல்கடககப் பாயலாமா
நிறைகுடம தளும்பாது.
நீண்ட தசசும குறுகிய கொல்லும்
நீண்ட புல் நிற்க நிழலாமா.
நீதி கேளாமல் தலை வெட்டுவார்களா
நீ படித்த பள்ளியிலேதான் நானும் படிததேன்.
நீ பிறர்க்குதவி செய்தால் தெய்வம் உனக்குதவிசெய்யும்.

நீராழங் கண்டாலும் நெஞ்சாழங் காணக கூடாது.
நீருள்ள மட்டும் மீன் துள்ளும்
நீரை யடித்தால் நீர விலகுமா
நீர் என்று சொன்னால் நெருப்பு அவிவதும் சாககரை என்று சொன்னால வாய் தித்திப்பதும உணடா.
நீர்மேலெழுதது நிற்குமா
நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையில்லாக காயம்
நுனிககிளையி லிருநது அடிககிளையை வெட்டினாற்போல.
நுளையன் அறிவானு ரதத்ினதின் பெருமையை.
நூலளவே யாகுமாம் நுணணறிவு.
நூறுநாள் ஓதி ஆறுநாள விடத தீரும
நூற்றுக கிருந்தாலும கூற்றுக கிரை
நெய்ககுட முடைநதால் நாய்ககு வேடடை.
நெய முநதியோ திரி முநதியோ
நெயயும் திரியும போனால நிறகுமா விளககு
நெருப்பாறு மயிரப்பாலம
நெருஞசிமுள் தைததாலும குனிஞசு பிடுஙகவேண்டும
நெருபபில்லாமல் நீள்புகை எழுமபுமா
நெருபபை ஈ மொய்ககுமா
நெலலு குததுகிறவளுககு கலலு பரிகைஷ தெரியுமா
நேரும் சீருமாயப போகவேணும
நைடதம புலவாக் கௌடதம.
நொணடிக குதிரைக்குச சறுககினது சாக்கு.
நோயற்ற வாழ்வே வாழ்வு, குறைவறற செலவமே செலவம்
பகலில பசுமாடு தெரியாதவனுககு இரவில எருமைமாடு தெரியுமா
பக்கச் சொல பதினாயிரம்.
பசித்தவன் தின்னாதது மிலலை, பகைததவன் சொல்லாதது மில்லை
பசிததவள் பயறை விதை
பசிருசியறியுமா நிததிரை சுகமறியுமா
பசு கிழமானாலும் பாலின்சுவை போகுமா
பசுவைக் கொன்று செருப்புதானம் செய்தாற்போல.
பச்சைப் பாண்டததில் பாலை வைததால பாலும் உதவாது பாண்டமும் உதவாது.
பசசைமண்ணும் சுட்டமண்ணும் ஒட்டுமா,
பஞ்சாங்கம் கெட்டுப்போனால் நவககிரகமும் கெட்டுப்போகுமா.
பஞ்சுப்பொதியில் நெருப்புப் பட்டாற்போல

படியாள்வார் நீதிதப்பில குடி யாரிருப்பார் குவலயத்தில்
படுக்கைச் சுகம் மெத்தை அறியாது
பட்ட காலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்
பட்டவர்க்குண்டு பலன்.
பட்டால் பலனுண்டு பட்டால் பாழ்போமா.
பணத்தைப் பார்க்கிறதா பழமையைப் பார்க்கிறதா
பணமில்லாதவன் பிணம்
பணமென்ன பாஷாணம குணமொன்றே போதும
பணம பந்தியிலே குலம குப்பையிலே
பணம் டெரிதோ பழமை பெரிதோ
பண்டமோரிடத்தில பாவமோரிடத்தில்.
பண்ணின பாவத்தைப் பட்டுத தொலைக்கவேண்டும
பதறாத காரியம் சிதறாது
பதினாயிரம கொடுத்தாலும பதைப்பாகாது
பதிவிரதைக்குப பாததாவே தெய்வம
பதுங்குகிற புலி பாயச்சலுக் கடையாளம
பததி கொளபவன முததி உள்ளவன
பநதிக்கு முநதவேணடும, படைக்குப பிந்தவேண்டும்
பரிக்கிடும கடிவாளததை நரிக்கிடுகிறதா
பருததிபடட பாடெலலாம படுகிறது
பருப்பிலே நெயவிட்டதுபோல
பலததவன் கைக்கு இளைத்தவன் துரும்பு
பலநாளைத திருடன ஒருநாளைக ககப்படுவான
பலவாயக்கால் ஆறாய்ப் பெருகும்.
பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும
பழம் புண்ணளி பாதி பரிகாரி
பழுதத பழம கொம்பிலே நிற்குமா
பள்ளமுள்ள விடத்திலே தண்ணீர நிற்கும.
பள்ளிக கணக்கு புள்ளிக குதவாது
பள்ளிப் பிள்ளைக்குப் பகுததறிவேது
பறக்கிற பட்சிக்கு இருக்கிற கொமபு நிலைவரமா
பறககுங காகம இருக்குங் கொம்பறியாதா
பனங்காட்டு நரி சலசலப்புக் கஞ்சுமா
பனிபெய்து கடல் நிறையுமா
பனிப்பெருக்கிலே கப்ப லோடுமா
பனைமரத்தின் கீழே பாலைக் குடித்தாலும் கள்ளென்று நினைப்
பார்கள்
பன்றிக்குட்டி ஆனை ஆகுமா

பன்றியுடன் கூடிக் கன்றும் கெட்டது.
பாக்குவெட்டிக்குள் அகப்பட்ட பாக்குபோல
பாடுபடாமற்போனால் பலனில்லாமற்போகும்
பாடை ஏறினும் ஏடு கைவிடேல்
பாதகா பழக்கம் பாம்பொடு பழகல்போல
பாம்புக்கு மூப்பில்லை
பாம்பாட்டி பாம்பிலே, கள்ளன் களவிலே.
பாம்பின்வாய்த் தேரைபோல
பாம்புக்குச் சத்துரு பஞ்சமா
பாம்புக்குட்டிக்குப் பால்வார்த்து வளர்த்தாலும் படுவிஷத்தைக் கொடுக்கும்
பாம்புக்கு விஷம் பல்லிலே
பாம்பும் கீரியும் போல
பாம்பு தன் பசியை நினைக்கும், தேரை தன் விதியை நினைக்கும்
பாம்பென்றால் படை நடுங்கும்
பாய்மரஞ் சேர்ந்த காகம்போ லானேன்
பாய்மர மில்லாத கப்பலைப் போல
பாரபுத்தியுள்ள பறவை பதரால் பிடிபடாது
பாராத காரியம் பாழ்
பார்த்தவர்க் கின்பம் படுபவர்க்குத் துன்பம்
பார்த்தால் பசுப்போல, பாய்ந்தாற் புலிபோல
பார்த்தால் தெரியுமா பட்டால் தெரியுமா வருத்தம்.
பாலுக்குங் காவல் பூனைக்குந் தோழன்
பாலுக்கு வந்த பூனை மோரைக் குடிக்குமா
பாலைப் பார்க்கிறதா பானையைப் பார்க்கிறதா
பாலைப் பார்த்துப் பசுவைக் கொள்ளு
பால் சுண்டினாலும் சுவை சுண்டுமா
பாவ மோரிடத்தில் பழி யோரிடத்தில்
பாழாயப்போகிறது பசுவின் வயிற்றிலே
பாழூருக்கு நரி ராசா
பானை சோற்றுக்குப் பத மொருசோறுதான்
பானையி லிருந்தாலல்லவா அகப்பையில் வரும்
பிச்சைக்காரனுக்குப் பயப்பட்டு அடுப்பு மூட்டாமல் விடுகிறதா
பிச்சைக்காரன்மேல் பிரமாஸ்திரம் தொடுக்கிறதா
பிச்சைக்குடி பெரியகுடி
பிச்சைச் சோற்றுக்குப் பஞ்சமுண்டா.
பிக்ஷாபதியோ லக்ஷாபதியோ
பிடாரன் பெரியவனென்று புற்றிலே கையை வைக்கலாமா.

பிடித்த கொம்பும் விட்டேன், மிதித்த கொம்பும் விட்டேன்.
பிணைப்பட்டுத் துணைபோகாதே
பித்தளை சோதித்தாலும் பொன்குணம் வருமா
பித்தனுக்குத் தன்குணம் நூலினும் செவ்வை
பிய்ப்பானேன் தைப்பானேன்.
பிள்ளைசசீர் கொள்ளக் கிடைக்குமா
பிள்ளைபெற்றுப் பேரிடவேணும்
பிள்ளையருமை பெற்றவளுக்குத் தெரியும்
பிள்ளையருமை மலடி யறிவாளா.
பிள்ளையில்லாத பாக்கியம் பெற்றிருந் தென்ன சிலாக்கியம்.
பிறர் குற்றமறியப் பிடரியிலே கண்ணு
பிறவிச் செவிடனுக்குப் பேச்சுத் திறமுண்டா
பின்னால் வரும் பலாக்காயினும் முன்னால் வரும் களாக்காய் நலம்
புண்ணியத்துக் குழுத்மாட்டைப் பல்லைப்பிடித்துப் பதம்பார்த்தது போல
புதியவண்ணான் பொந்துகட்டி வெளுப்பான்
புதியோரை நம்பிப் பழையோரைக் கைவிடலாமா
புதுமாடு புல்லுப் பெறும்
புத்திகெட்ட ராஜாவுக்கு மதிகெட்ட மந்திரி.
புத்திமான் பலவான்
புத்தி முற்றினவருக்குச் சித்தியாத தொன்றில்லை
புத்தியெத்தனை சுத்தியத்தனை
புலிக்குத் தன்காடு வேற்றுக்காடு உண்டா
புலி பசித்தால் புல்லைத் தின்னுமா
புலி பதுங்குகிறது பாய்ச்சலுக் கடையாளம்.
புலிமேலெடுத்த கத்தியைப் பூனைமேல் வீசுகிறதா
புலியைக் கண்டு பூனை எதிர்க்குமா
புலியைப் பார்த்து நரி சூடிக்கொண்டதுபோல
புழைக்கடை மருந்து கவைக்குதவாது
புளியங்காய்க்குப் புளிப்புப் புகுத்தவிடவேண்டுமா
பூட்டிப் புசிக்காமல் புதைப்பார் ஈயைப்போல ஈட்டி இழப்பார்.
பூ விற்ற கடையிலே புல் விற்கலாமா
பூவுடன் கூடிய நாரும் மணம் பெறும்
பூனைக்குக் கொண்டாட்டம் எலிக்குத் திண்டாட்டம்
பூனைக்குத் தன்குட்டி பொன்குட்டி.
பூனைமுன் கிளிபோலப் புலம்பித்தவிக்கிறது
பூனைவாய் எலிபோல்
பெண்ணின் கோணல் பொன்னிலே நிமிரும்

பெண்ணுககுப் பொன்னிட்டு பார்; சுவருக்கு மண்ணிட்டு பார்.
பெண்ணுக்குப் போய் பொன்னுககுப் பின்வாஙகலாமா.
பெண்ணுக்கு மாமியாரும் பிள்ளைக்கு வாததியாரும்.
பெண் என்ருல் பேயும் இரஙகும.
பெண்ணைத் திருசதும, பொன.
பெணபுததி பினபுததி.
பெரியோர்க ளுள்ளம பேதிககலாகாது
பெரியோர்களைககண் டெழுநதிராதவன் பிணம்
பெருங்கயிறு முடி அழுந்தாது
பெருநெருப்பிலே புழு மேயுமா
பெருநெருப்புக கீரமிலலை
பெறறதாயக்கும் வளாததததாய்ககும் உதவாமல் பிரிந்த குயிலைப் போல
பெற்றதாய் செததால் பெற்ற அபபன் சிறறப்பன்.
பெற்ற தெல்லாம் பிள்ளையா, இட்டதெலலாம் பயிரா
பெற்றமனம பிதது, பிள்ளைமனம் கல்லு
பெற்றவளுககுத தெரியும பிளளையருமை
பேசப்பேச எந்தப் பாஷையும் வரும்
பேசாதிருநதால பிழையொனறுமிலலை
பேராசைககாரனைப் பெருமபுளுகால வெலலவேணடும்
பேராசை பெருநஷ்டம
பொங்குங்காலம புளி, மங்குங்காலம் மாஙகாய்.
பொடி மீனெலலாம பெருமீனுககிரை
பொய்சொன்ன வாய்ககுப் போசனமுங கிடையாது
பொய் மெய்யை வெல்லுமா
பொயயான பொருளாசை மெய்யான அருளாசையை விலககுகிறது.
பொருளாசையும் மனச்சாட்சியும் பொருநதுமா
பொருளில்லாககு அருளில்லை
பொலலாப் பிள்ளை இலலாப் பிளளைக்குச் சரி
பொன்ஞன மருமகளாஞலும் மண்ஞலே ஒரு மாமியாா வேண்டும்
பொன் இரவலுண்டு பூ இரவலுண்டா
பொன்னின் குடததுககுப் பொட்டிட்டுப பாரககவேண்டுமா.
பொன்னின் குணம் போமா, பூவின் மணம் போமா.
பொன்னின் விளககாஞலும தூண்டுகோல வேண்டும்.
போகாத இடத்திலே போஞல வாராத சொட்டு வரும்
போதுமென்ற மனமே பொன்செய்யு மருந்து

போர்சுட்டுப் பொரி பொறுக்கினாற்போல.
போன சுரத்தைப் புளியிட்டு அழைத்ததுபோல.
போனதை நினைக்கிறவன் புத்திகெட்டவன்
மடக்கிழவனிலும் புத்தியுள்ள வாலிபன் அதிகம்.
மடக் கேள்விக்கு மாறுத்தரமில்லை
மடியிலே கனமிருந்தால் வழியிலே பயம்
மட்டான போசனம் மனதிற்கு மகிழ்ச்சி
மணலை அளவிட்டாலும மனதை அளவிடக்கூடாது
மண் காசுக்குச் சாம்பல் கொழுக்கட்டை
மண்குதிரையை நம்பி ஆற்றி லிறங்கலாமா
மணடையுள்ள மட்டில் சளி பற்றாது.
மணணிலே பிறந்து மண்ணிலே வளாந்து மண்ணுக்கிரையாய்ப்
போகிறது
மண் பூனை எலி பிடிக்குமா
மந்திரத்தால மாங்காய விழுமா
மநதிரங் கால் மதி முக்கால
மந்திரிக்கு முண்டு மதிகேடு
மந்திரியில்லாத யோசனையும ஆயுதமில்லாத சேனையும் கெடும்
மயிருடாடாத நட்பும பொருளூடாடக கெடும.
மாக்கோணல வாச்சியிலே நிமிரும
மரத்துப் பழம் மரத்தடியில் விழும
மரமேறிக கைவிட்டவனும் கடன்வாஙகிக கடன் கொடாதவனும
கெட்டுப்போவான
மரம வைத்தவனுக்குத தண்ணீா வாாக்க கடன்
மரியாதையில்லாதான் மகிமையறறான
மருண்டவன் கணணுக்கு இருணடதெல்லாம பேய
மருந்தும் விருநதும் மூன்றுபொழுது
மலடிக்குத தெரியுமா மகப்பெறு வருத்தம்,
மலரும மணமும் போல
மலிந்த பண்டம கடையிலே வரும
மலை கலங்கினும் மனங் கலங்கப்போகாது
மலைகல்லி எலி பிடிக்கிறதா.
மலைக்கும் மண்ணாங்கட்டிக்கும சரியா
மலை நெல்லிக்காய்க்கும கடலுப்புக்கும் உறவுசெய்தவர் யார்
மலைபோல் வந்தது பனிபோல் நீங்கிற்று
மலையத்தனை சாமிக்கு மலையத்தனை புட்பம் சாத்துகிறார்களா.
மலை இலக்கானால் குருடனும் எய்வான்
மலையில் விளைந்தாலும் உரலில் மசியவேண்டும்

மனமிருந்தால் மலையும் சாயும்
மாதா ஊட்டாத அன்னம் மாங்காய் ஊட்டும்
மாமி மெச்சிய மருமகள் இல்லை
மாமியாருடைத்தால் மண்கலம, மருமகள் உடைததால் பொன் கலம்.
மாவாகத தின்றல் பணியார மிலலை
மாவிருக்கிற மணததைப்போ லிருககும் கூழிருக்கிற குணம்
மாவுககுத தக்க பணியாரம
மாவுண்டானுல் பணியாரம் சுடலாம்
மான மழிந்தபின் மரியாதை என்ன
மானம் பெரிதோ பிராணன பெரிதோ
மானுக கொருபுளளி ஏறியென்ன குறைநதெனன
மிடுககன் சரககு இருகக விலைபபடும
மிதிததாரைக கடியாத பாம்பு உண்டா
மிளகததனை பிள்ளையாருககுக கடுகததனை நைவேததியம
மிளகு சிறுததால் வீரியம் போகுமா
மினமினிபபூசசி வெளிச்சததுககு இருள போமா
மின்னுமல இடி விழுமா
மீநத சுணணுமபையும மெலிநத ராசாவையும் கைவிடலாகாது
மீனகுஞசுககு நீசசுப் பழககவேணுமா
முகக கோணலுககுக கணணுடி பாாததால தீருமா
முகம சநதிரபிமபம அகம பாமபின விஷம
முகததுககு முகம கணணுடி
முககாலும் காகம முழுகிக குளிததாலும் கொககாகுமா
முககூட்டு சிககருது.
முடப்பிள்ளையானுலும் மூத்த பிளளை
முடப்புல் முககல நீரைத தடுககும
முடவன் கொமபுததேனுக காசைப்பட்டது போல
முடிசாாந்த மன்னரும முடிவிலோா பிடிசாம்பல்
முடியுமவகை யோசியாமல் முயற்சிகொளளாதே
முட்ட நனைநதவனுக கீரமில்லை; முழுதுங கெட்டவனுககுத துக்கமில்லை
முட்டாளுககுக கோபம மூககின்மேலே.
முட்டாளுககென்ன சொன்னுலும் கட்டோடே கேளான்
முதலுககு மோசமாக இருககிறபோது லாபததுக்குச சண்டை போடுகிறதா.
முதற் கோணல் முற்றுங் கோணல்.
முதுகிலே புண்ணுண்டானுல் செடியிலே நுழையப் பயம்.

முத்தால் நத்தை பெருமைப்படும்; மூடர் எதனாலும் பெருமைப் படார்.
முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்
முருக்கம்பூ சிவந்ததனால் முடிப்பார்கள் உண்டா.
முழுக்கட்டிபோகிற பன்றிக்குக் கொழுக்கட்டி விட்டதுபோல
முழுசசோமபேறி முள்ளுள்ளவேலி
முளைக்கையிலே உண்டானதுதான முட்டவரும.
முள்ளாலே முள்ளை எடுக்கவேண்டும.
முள்ளின்மேலே சீலையைப போட்டால மெள்ள மெள்ள வாங்க வேண்டும
முள்ளுக்குக் கூர்மையும் துளசிக்கு வாசனையும் இயற்கை
முன்கை நீண்டால முழங்கை நீளும
முன அளந்த நாழி பின் அளக்கும
முனனாலே போனால கடிக்கிறது, பினனாலே போனால உதைக் கிறது
முன்னே போனால சிசுவத்தி, பின்னே போனால பிரமஹத்தி
மூக்கறுபட்ட மூளி காதறுப்பட்ட மூளியைப பழித்தாளாம
மூக்குமயிர பிடுங்கினால ஆள்பாரம குறையுமா
மூட்டைக்காரனுக்கு முழங்காலிலே புத்தி
மூலிகை யறிந்தால மூன்றுலக மாளலாம
மூர்க்கனும் முதலையும சரி
மெய்ஞ்ஞான முடையார்க்கு அஞ்ஞான மில்லை
மெத்தப் படித்தவன் பயித்தியக்காரன்
மெய்க்கும பொய்க்கும விரற்கிடை தூரம
மெய்சொல்லி வாழாதான் பொய் சொல்லி வாழ்வானா
மெல்லெனப்பாயும தண்ணீர் கல்லையுங் குழியப்பாயும
மேருவைச சார்ந்த காகமும் பொன்னிறம்
மேருவை அடைந்த காகமும அமுத முண்ணும்
லங்கணம பரமௌஷதம
வஞ்சகம வாழ்வைக் கெடுக்கும்
வஞ்சகருறவை வழுவிவிலகு
வஞ்சகர் என்ன நேசமகாட்டினாலும் நெஞ்சில் நேசம் கொள்ளார்.
வஞ்சனை நெஞ்சை அடைக்கும
வடக்குப்பார்த்த மச்சுவீட்டைப பார்க்கிலும் தெற்குப்பார்த்த தெருத்திண்ணை நல்லது
வட்டி ஆசை முதலைக் கெடுத்தது
வணங்கினபுல் பிழைக்கும்.
வண்டியில ஓடம் ஏறும், ஓடத்தில வண்டி ஏறும்

வண்ணனுக்கு நோய்வந்தால் கல்லோடே
வந்ததை வரப்பற்ற வேண்டும்
வந்தவரெல்லாம் சந்தையில் குடியா
வருந்தினல் வாராத தொன்றில்லை.
வலிமைக்கு வழக்கில்லை
வலியவன் கிட்டே வழக்குண்டா
வல்லவ ஞடிய பம்பரம் மணலிலும் ஆடும்
வல்லவனுக்குப் புல்லாயுதம்
வல்லவன் போனது வழி
வவ்வால் வீட்டுக்கு வவ்வால் வந்தால் நீயும் தொங்கு நானும் தொங்கு
வழவழத்த உறவைப் பார்க்கிலும் வயிரம்பற்றிய பகை நன்று
வழிநடை வாரத்தை வாகனம்போல
வழியிலே கண்ட குதிரைக்கு வைக்கோல பழுதை கடிவாளம்
வழியே போய் வழியே வந்தால் அதிகாரி செங்கோல் என்ன செய்யும்
வளருங்காய பிஞ்சிலே தெரியும், விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்
வறுத்த பயறு முளைத்தாற்போல.
வாகன முள்ளவன் நடைக்கஞ்சான்
வாக்கு மனது மொத்து வார்த்தை சொல்லவேண்டும்
வாசனையுள்ள புஷ்பம் வனத்திலிருந்தென்ன பலன்
வாதம் ஊறியறி, வேதம் ஓதியறி
வாதம் கெட்டால் வைத்தியம்.
வாயாடிதான் வல்லவன்.
வாய் உண்டானல் பிள்ளை பிழைக்கும்
வாய கரும்பு கை இரும்பு
வாய வாழைப்பழம் கை கருணைக்கிழங்கு
வாரத்தை இருந்துபோம் வழி தூரந்துபோம்.
வாலசோசியம் விருத்தவைத்தியம்
வாழும் பிள்ளை விளையாட்டிலே தெரியும்.
வாழையடி வாழை.
வாழைப்பழம் கொண்டுபோனவன நடுவீட்டில் இருந்தான்.
வாழ்கிறதும் கெடுகிறதும் வாயிலேதான்.
வாழ்கிறதும் தாழ்கிறதும் வண்டி உருளைபோல.
வாழ்வாருக்குச் சீதேவி வாயிலே.
வாழ்வும் சிலகாலம் தாழ்வும் சிலகாலம்
வானம் வழங்கத் தானம் வழங்கும்.

விடியுமட்டும் மழைபெய்தாலும் ஓட்டாங்கிளிஞ்சல் கரையுமா.
விண்ணேறு தப்பினாலும் கண்ணேறு தப்பாது.
விண் பொய்த்தால் மண் பொய்க்கும்
விதி எப்படியோ மதி அப்படி
விதி போகிற வழியே மதி போகும்.
வித்துவான் அருமையை வித்துவான் அறியவேண்டும்.
வித்தில்லாச் சம்பிரதாயம் மேலுமில்லை கீழுமில்லை
வியாசசிரியம் சேற்றில நட்ட கம்பம
வியாதிக்கு மருந்து உண்டு, விதிக்கு மருந்து உண்டா
விரதம் கெட்டாலும சுகம் தக்கவேண்டும்
விரல கண்ணிலே குத்தினதென்று வெட்டிப்போடுவார்களா
விரை ஒன்று போட்ட சுரை ஒன்று முளைக்குமா
விரை முந்தியோ மரம் முந்தியோ
விருந்தும் மருந்தும மூன்று வேளை
விரும்பததினால் ஆகாதது வீம்பினால் ஆகுமா
விலங்கை விட்டுத் தொழுவில் மாட்டினதுபோல
வில இல்லாதவன் அம்பு தேடுவானேன்
வில் அமபோ சொல அம்போ.
வில்லுக்கு விசயன, பரிக்கு நகுலன்
விளக்கிருக்க நெருப்புக் கலைவானேன்
விளையாட்டுப் பிள்ளைக்கு விதரணை தெரியுமா
விஷத்தின்மேல் விஷம, விஷம் போக்கும்
வீடுகட்டு முன்னம கிணறு எடுக்கவேணடும்
வீட்டுக்கு அலங்காரம் விளக்கு
வீணுக்கு உழைக்கிறவன் வீணன
வெகுசனவாக்கியம காத்தவவியம்.
வெண்ணெயிருக்க நெய்க்கு அலைவானேன்.
வெந்த புண் வினை செய்யாது
வெளுத்ததெல்லாம் பாலா, கறுத்ததெல்லாம் தண்ணீரா.
வெள்ளம வருமுன்னே அணை கோலிக்கொள்ளவேணடும்
வெறுங்காதுக்கு ஓலைக்காது மேல்
வெறுங்கை முழம்போடுமா
வேட்டத்தினால் என்ன, வெணணீற்றினால் என்ன.
வேடிக்கைக்கு விலை இல்லை
வேப்பெண்ணெய் விற்ற காசு கசக்குமா
வேமபுக்குப் பல்லழுகு, வேலுக்குப் பல்லிறுகும்.
வேம்பை விரும்ப விரும்பக் கரும்பு
வேர்நின்றால மரம்நிற்கும்; வியாபாரம் நின்றால் செட்டிநிற்பான்.

வேலிக்குப் போட்ட முள் காலுக்கு வினையாச்சு.

வேலி தானே பயிரை மேய்ந்தால் விளைவது எப்படி.

வேலைக்குத் தக்க கூலி விருப்பத்துக்குத் தக்க கூர்மை.

வேலையைப் பார்த்துக் கூலிகொடு.

வைத்தியன் பெரிதோ, வாத்தி பெரிதோ.

வைத்திய சாஸ்திரம் சாஸ்திரங்களில் விசேஷம்.

வையம் ஒத்தால் ஐயம் இல்லை.

வைரத்தை வைரங்கொண்டே அறுக்கவேண்டும்.

வெளவாலுக்கு ஒருகனிக்கு நூறுகனி நஷ்டம்.

வெளவாலுககு மரமே கதி, அதன் குஞ்சுக்கும் அதுவே கதி.

வெளவால் அடித்துத் தினலும், அணில் கடித்துத் தின்னும்.

வெளவால் தின்னாத பழம் இல்லை.

கிடைக்குமிடம் :

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1

மேலுறை அச்சிட்டது, அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.